

BLASKÓ MÁRIA

*Az atya
kincsei.*

MARTON
1941.

KORDA RT KIADÁSA

AZ ATYA KINCSEI

(P. BIRÓ FERENC S. J.)

IRTA:
BLASKÓ MÁRIA

MARTON LAJOS RAJZAIVAL

BUDAPEST, 1942
KORDA R. T. KIADÁSA

Nihil obstat. Dr. Stephanus Kosztolányi censor dioecesanus.
Nr. 7842/1941. Imprimatur. Strigoni, die 4. Novembris 1941.
Dr. Joannes Drahos vic. gen.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Bp. VIII., Csepregy-u. 2.

Előszó

Egy jóságos arcú, fehérhajú pap bácsi arcképét mutatom nektek, pajtikák. Ez az arc rátok mosolyog. Édes, jó atya-arc, szerető, derűs. A jó pap bácsi már nem él, már a fényképről is öregebb pap bácsi arca néz ránk, de mégis fiatalos fényben ragyog. Kicsit huncutkásan mosolyog, fél-szemével kacsint egyet reátok, a játszadozó gyermekekre.

Ha megszólalna, azt mondaná:

— Pajti!

Elképzelek magam elé egy kis gyermekcsapatot, akik nézik a képet.

A hároméves Juli visszamosolyog az atya-arcra, barátságosan, ismerkedően. Ő még kicsi, nem sokat kérdez, csak visszarágyog a szeme. A hatéves Pali is mosolyog, de már értelmesen, tisztelettel, ahogy pap bácsira illik. Jancsi már nagyobb szívgyárdista, ő már megilletődve tiszteleg vigyázz-állásban és így magyaráz a kérdezőknek:

— A Jézus Szíve ujságban szólítják így a gyermekeket: pajti. A szívgyárdistákat is így szólítják. Az a pap bácsi ezen a képen csak valaki a Szív ujságtól vagy Szívgyárdától lehet . . . Valaki, aki életében sok kis pajtinak jó atyja lehetett.

Mellette mégnagyobb fiú áll. Már hatodikos és gárda-kapitány. Áhítattal néz fel és a homlokát ráncolja, nagyon gondolkodik:

— Olyan ismerős!

És akkor a mellette álló Margitka, aki már nagyleány, meghatottan szól:

— Megismerem . . . Hiszen a mi atyánk . . . akitől szüleink a Jézus Szíve-tiszteletet tanulták . . . aki minket is a Szent Szívhez vezetett . . . aki az összes magyar gyerme-

keknek, az ő „kis pajtikáinak” lelkiatyja. Én láttam őt, amikor meglátogatta a szívgyárdacsapatunkat. Úgy hívják: Biró Ferenc atya.

És most előjövök én is — aki a pajtik mögött elbújva néztem, hallgattam és könnyes lesz a szemem. Én, a Mária néni, aki a Kis Szív ujság mellett sok könyvet frok a pajtiknak. Én, aki sok-sok évet töltöttem el a jó atya mellett s tőle tanultam meg mégjobban szeretni Jézus Szívét és a gyermekeket és azonkívül is sokat, sokat tanultam tőle. A végén már eltanultam a gondolatait is. Most is tudom, mit akar és odalépek magyarázólag a kisebb és nagyobb pajtik elé:

— Igen, pajtik, ti, akik már nem ismertétek őt, tudjátok meg, hogy ki volt ő, a mi atyánk, a magyar Jézus Szíve-tisztelő kicsik és nagyok atyja. Hiszen látjátok a képről, hogy rátok néz és titeket keres: a gyermekeket. Erről a képről hozzátok szól: „Utánam, pajtik!” Meg kell tanulnotok az utat, hogy utána menjete, mert az atya *példája* hív!

A sok kicsi, nagy gyermek most rám néz. Az egyik még kis butusan, de édesen — a másik kérdőn — a harmadik már nekilelkcsülten, felragyogó szemmel — van olyan is, aki kissé aggódva néz:

— Nekünk is már meg kell halnunk, mert az atya hív?

— Ó, dehogy is, kis csacsikám! Látszik, hogy még nem ismered az atyát. Az atya, ha élne, akkor is azért imádkoznék, hogy sokáig és boldogan éljete — sokáig boldogítsátok jó szüleiteket, a magyar hazát és Krisztus földi országát és még sokat-sokat dolgozzatok, sok jót tegyete. Az atya is hatvankilenc éven át tette meg az ő maga útját, amíg elköltözött e földről. Az atya példájának hívó szózata azt jelenti, hogy az ő útján induljatok és haladjatok sok-sok éven át, míg csak el nem juttok a Jézuskához.

— Induljunk! — kiált pár lelkes pajt.

— Igen, induljunk, de akkor ismernetek kell őt, az atyát és az ő egész életét. Majd én leírom nektek mindent elejétől végéig és azt is, amit az atya mondana nektek, gyermekeknek, ha most is élne. Én megírom, ti elolvassátok

és azután már az atya képével szívetekben elindulhattok az atya útjain. Az atya hív!

.

Ime, pajtik, így született meg ez a könyv. Amit e könyvben megírok, az mind igaz: a Jézus Szíve-tisztelet nagy magyar apostolának, a gyermekek szerető atyjának igazi élettörténete lesz. A mellett olyan érdekes, amilyen a legszebb mesék, kalandos elbeszélések könyvei szoktak lenni.

Három része van e könyvnek. Az első részben megismeritek az atyát, amikor még ő is kis „pajti”, vagyis gyermek volt. A másik részben már mint „harcos”-t, az Úr Jézus ügyeinek lelkes harcosát ismeritek meg: a férfit, a papot, az apostolt, a gyermekek nagy barátját és olvashattok mindarról a sok szépről, ami az ő életéhez fűződik. Az utolsó részben pedig „az atya” áll elétek: megtudjátok, milyen volt mint „atya”, miért ő az „atya”, mit tanít nektek az „atya”.

Az atya szép példája hív,
Kövesd lépte nyomát gyermek;
Az út, melyen utána jársz
Jézus Szent Szívéhez vezet!

Első rész

A Pajti

A gyermek szíve
nagy titok!
Mit rejt magában,
ki tudhatja?
Sok bűnhajlamnak
gyökere közt
Ott van a jóság,
szentség magva.
Minden kicsike
gyermekszívbe
Berejt az Isten nagy
kegyelmet;
Ki tudja, a te szí-
vedbe is
Milyen nagy, szent
hivatást rejtett!

De a szív e rejtett gyöngyénél a rablóhad is rögtön ott van;
A sok bűnhajlam és kísértés igyekszik, hogy kilopja onnan.
Gyermek, vigyázz hát a szívedre! Hogyan? Nézz most a
szép példára,
Épp olyan kisgyermekről írunk, amilyen te vagy kisfiú,
lányka.
Nincs benne mese, csoda, varázslat. — Hozzád hasonló gyer-
mekélet,
Éppen azért lehet, kis pajti, tenéked is a példaképed!

I. Fejezet

A bölcsek köve

Hallottatok-e már a bölcsek kövéről?

Jó pár esztendővel ezelőtt — amely időt a történelem középkornak nevez — hej de sokan törték a fejüket azon, hogy feltalálják! Nagy tudósok gondolkoztak rajta, híres vegyészek főztek-kavartak reménykedve, hogy egyszer csak a kotyvalékból előterem a bölcsek köve. A bölcsek köve lett volna az a csodás valami, ami más közönséges anyagot mesterséges módon arannyá változtat. Így reménykedtek:

— Nem kell majd messze utazni, keresni, kutatni, folyó medrének a homokjából nagy keservesen kimosni; vagy a földet ásni, hogy aranyra találjunk. Itt lesz a csoda: a „bölcsek köve” és azzal — hip-hop — elővarázsoljuk az aranyat.

Arany! Hej, hány és hány embert csábít az arany! Mennyi jót lehetne az árával tenni és mégis hány embert visz a bűnre! Elhagyják családjukat, hazájukat és vándorolnak az arany után. Képesek a gonoszok lopni, rabolni, még gyilkolni is, hogy megszerezzék azt a drágalátos aranyat. És ha megszerzik, — akár jó úton is — mit tesznek az árával? Vannak, akik jót tesznek, hiszen mennyi jót lehet a pénzzel tenni: szegényeket segíteni, árváknak otthont — betegeknek kórházakat emelni, templomokat építtetni . . . De lehet az árát eldorbézolni, rosszra fordítani és sajnos nagyon sokan ezt teszik inkább.

Ezért a sátán tüzeli az embereket és valóságos aranylázba hozza őket sugallatával.

— Arany, arany — pénz, sok pénz! — susogja. — Gazdag lehetsz, rangot szerezhetsz vele, mindened meg lehet, mulathatsz reggeltől estig és éjjelenként át is . . . Ehetsz, ihatsz, henyélhetsz, ha van elég aranyad, elegendő sok pénzed.

Az angyalok óva intenek:

— Ne törd magad az arany, a pénz után annyira, hogy bűnbe sodorjon az aranyláz! Vigyázz, földi testvérem, vigyázz . . .

Vagy pedig így súg a jó és bölcs angyal:

— Szabad dolgoznod érte; igyekezz, hogy jó és becsületes úton szerezd meg és akkor használd jóra! Éhezők nyújtják a kezüket . . . árvák sírnak fel elhagyatottságukban . . . betegek jajgatása hallatszik . . . Szerezd meg az aranyat, a pénzt, de azért, hogy jót tégy vele!

Azután a „bölcsek köve” után kutatókhoz is szól a bölcs és jó angyal:

— Oh ti szerencsétlen emberek, rossz úton jártok! Nem az az igazi bölcsek köve, ami előteremti az aranyat, hanem az, ami megszenteli az aranyat, a pénzt . . . Átváltoztatja *lelki arannyá* a garasokat, pengőket, bankókat — mert jóra fordítottátok és mennyei koronátokat aranyozza be előre! Miért nem keresitek inkább ezt a bölcsek követ?!

De bizony kevés ember hallja meg a jó és bölcs angyal sugallatát . . . Az emberek nem arra gondolnak, hogy megszenteljék az aranyat, a pénzt, — hanem hogy megszerezzék és elköltsek csak a maguk hasznára.

Igy volt ez mindíg . . . Akkor régen is, amikor a tudósok a bölcsek követ keresték. Most is és akkor is, amikor történetünk kezdődik, több évtizeddel ezelőtt.

Igy volt ez, így van ez az egész világon és Magyarországon is, ahol a történetünket most megkezdjük, Munkács városában.

•

Munkácson vagyunk és 1869 évet mutat a naptár. Sok kereskedő, iparos ment tönkre akkoriban és persze miről sopánkodnak, miről panaszkodnak: pénz . . . pénz . . . pénz!

— Már pár éve nem volt igazi jó termés — panaszkodik az egyik gazda. — Ha így megy tovább, eladhatom a kis földemet.

— Búza kellene, sok búza — mert az is pénz, az is arany: hiszen pénzt, aranyat kapni érte.

— Már az iparosnak sem jó — zúgolódik egy másik ember is. — Sok idegen árut hoznak be, sok a gyári por-

téka, a kézművesnek mindig rosszabb lesz így a sora. Már adósság van a házacskámon.

Megint csak a pénz, az arany után sírnak! Mert ami az iparos kezéből kikerül, azért is pénzt kapni: az arany-nak az árát.

A kereskedő is lázadozik:

— Nem megy a bolt sehogy se! Nagy a versengés, mindig többen leszünk, mindig kevesebb jut egyre. Kedvem volna becsukni s lehúzni a rolót — nincs tovább.

Persze, persze . . . nem folyik be úgy a pénz, ahogy szeretné . . . Nem folyik az arany.

— Keserves élet ez! — fakad ki egy magyar és káromkodással tetézi. Szidja azt, aki ügyesebb, akinek több van — és szidja a szerencsétlen az Úristent is.

— Úgy, úgy csak zúgolódj, lázadj az Isten ellen! — súgja az ördög a panaszkodóknak. Legtöbben oda is hallgatnak és kevesen figyelnek a jó és bölcs angyal belső szózatára.

— Szerencsétlenek! Pogányok vagytok, hogy a pénz, az arany az istenetek? Amíg volt, vajjon jóra használtátok? Megszenteltétek a vagyont, a pénzt, az aranyat? Dolgoztatok annyit érte, mint azok, akiktől irigylitek? És mikor megvolt, hány szegénynek adtatok belőle kenyeret? Hány beteget vittetek orvoshoz? Hány árvának adtatok otthont?!

Azok közt a kevesek közt, akik az angyal szavát megértik, ott van Sándor mester is. Hentes üzlete van, de saját hibáján kívül utóbbi időben mindig rosszabbul megy a bolt. — Mindig kevesebb lesz a pénz és több a gyerek. De ő istenes, jámbor ember és még jámborabb a felesége, akitől a mester is tanul. Ő nem zúgolódik, leinti a káromkodót, csak az arca gondterhes, komoly.

— Nehéz idők — hagyja rá ő is, de hozzáteszi: — Bízunk kell azért a jó Istenben, ne káromoljuk Őt, mert még jobban megbüntethet!

— Hiszen ha lehetne aranyat csinálni! — morog bele egy atyafi. Lám, ő is a bölcsék kövét szeretné, ha nem is tudja, hogy így hívták azt, amit a régi tudósok kerestek.

És ugyanekkor már meg is van a bölcsék köve! A jó Isten egy angyalka kezébe rejti és szól hozzá:

— Vidd és rejtsd el annak a gyermeknek szívébe, aki most születik a derék Sándor mester egyszerű otthonában. Ha megbecsüli és szívem szerinti férfi lesz, ő majd tanítani és hirdetni fogja, hogyan lehet elővarázsolni egyszerű földi anyagból az égi aranyat!

Persze, az okos gyermekek már megértik, hogy nem igazi kőről van szó. Az a „bölcsek köve”, — amelyet az angyal a kisgyermeknek visz: isteni kegyelem. Nagy szeretet nagy okossággal párosulva — hogy feltalálja majd egyszer az igazi, lelki „bölcsek követ”. Amely megszenteli az anyagot, a földet, a pénzt és az ásott aranyat, lelki aranyrá változtatja a mennyei koronákhoz.

Akkor érkezik meg Sándor mesterhez futástól lihegve az egyik legénye.

— Tessen gyorsan hazajönni, azt üzeni az asszonyság.

— Mi baj? — ijed meg a mester.

— Nincs baj, inkább jól — vigyorog a kamasz. — Kisfia van a mester úrnak.

Mosolyra derül Sándor mester arca és boldogan szalad haza. Otthon ici-pici fiúbaba nyöszörög anyja mellett. Az apa meghatottan nézi:

— Az Isten áldja meg!

Nem is sejti, hogy a jóságos Isten máris megáldotta nagy-nagy kegyelemmel. Nagy és szent hivatást rejtett kicsike szívébe: ő lesz a mennyei bölcsek kövének feltalálója és hirdetője a magyar hazában: annak a sokkal többet érő lelki bölcsek kövének! Mert a földi kincset, pénzt, aranyat nem viheti magával sírjába az ember — mit ér ez már a halottnak? — pedig mindenki meghal egyszer. De a lelki aranyat magával viszi az égbe, mennyei koronájához.

Láthatatlan angyal imádkozik a bölcso mellett:

— Istenem, segítsd védencemet, hogy kegyelmedet mindig megtartsa, növezzze és felhasználja nagy és szent dolgokra!

De ott settenkedik a sátán is és azt gondolja:

— Mindent megteszek, hogy kilopjam e gyermek szívéből is a kegyelmet, nagyrahivatottságot — ahogy már kiloptam sok embernek a szívéből!

A szülők minderről nem tudnak. Sándor mester boldog arcán gondterhes árnyék suhan át.

— Eggyel több gyerek . . . Pistát máris iskoláztatni kell . . . És az üzlet bajban van . . . Mi lesz velünk, asszony?

Felesége, a jámbor, jóságos „Emmi néni” — ahogyan ismerősei hívták — biztatón mosolyog férjére:

— Az Isten majd megsegít! Csak maradjon az övé mindegyik gyermekünk.

Megcsókolja fiacskáját imádságos suttogással, hogy Isten megőrizze jónak, szentnek Ferikét. Még nem keresztelték meg a kisbábát, de a szülők már megegyeztek, hogy Ferenc lesz a neve.

Ime, ilyen körülmények között született *1867 október 10-én* Munkács városában a későbbi Biró Ferenc atya, akit Isten kiválasztott, hogy Jézus Szívének apostola legyen és megtanítsa a magyarokat arra: mi az igazi bölcssek köve és hogyan tudják azt megtalálni.

Leszállt az est . . . A már iskolás Pista, aki csak épp megnézte öccsét, de nem sokat hederített rá, már rég lefeküdt és lefeküdni készült az apa is. Csak az anya volt még sokáig ébren. Könnyes szemekkel imádkozott . . .

Már több ilyen édes kisgyermeke volt és Pista kivételével mindegyiket még egészen kicsi korában magához vette az Isten. Vajjon Ferikét is olyan hamar elviszi magához?!

— Oh édes Istenem, hagyd meg nekem őt . . . könyörög alázatosan. — Tartsd meg őt . . . ha nem is nekem, hanem magadnak . . . Éljen sokáig teértem . . .

Minden jámbor, jó anya így imádkozik. Odaadón, áldozatosan. Inkább ő haljon meg, csak a gyermeke éljen és legyen a jó Istené. És nem egy ilyen anyai imát el is fogad az Úr. Az anya már nem éli meg gyermekének sikereit, hírnevét, boldogságát . . . De a mennyországból annál jobban örül neki és áldja érte az Urat.

— — — — —
Kis Olvasóim, szeressétek meg már most Ferikét, akinek szívecskéjébe kincset rejtett az Isten. Ő később jól felhasználta ezeket a kincseket és titeket is arra akart megtanítani, — és arra tanít a példája is — hogyan használatok fel a ti szívetekbe rejtett kegyelemkincseket. Figyeljétek hát a következőkben Ferikét, mert az ő gyermekpéldája az ő tanítása néktek!

II. Fejezet

Ferike

A jó embereket sokszor próbára teszi az Isten. Így volt Sándor mesternél és jámbor hitvesénél is.

Emmi néni mindtöbbször és mindig roskadóbban vándorogott egy-egy kicsi koporsó után. Kisgyermekai születtek, kacagtak és hamarosan lehúnyták mosolygó szemüket; itthagyták a földet.

A pici Ferike még nem értette, mit jelent az, ha anya gyermekét temeti. De hogy édesanyja szomorú és sír, azt látta. Ilyenkor átölelte anyját, hozzá símult és vigasztalta.

— Hogy szereti az anyját ez a kisiú! — csodálkoztak a szomszédok, akiknek fiai csintalankodtak és játszottak akkor is, mikor mamájuk szomorú volt. Nem vették észre a könnyeket . . . Ferike korán észrevette és igyekezett letörölni azokat anyuka arcáról.

— Ez a gyerek a vigaszom! — mondta sokszor Emmi néni. — Olyan kedves, olyan okos és olyan melegszívű.

Igen, Ferikének meleg szíve volt, mert fűtötte a hozzá hasonló gyerekek szíve szereteténél sokkal nagyobb szeretet; a bölcsek kövének: Isten különös kegyelmének szunnyadó lángja.

Pista és Ferike mellől így haltak el még pici korukban a testvéreik, csak egy maradt meg: aranyos csöppség, Ilonka. A jóval idősebb Pista alig volt otthon, mert a tanév alatt intézetben tanult, szünidőkből sem volt nagy kedve hazajönni. Elment gyengén tanuló kisdíákok mellé segíteni hol ide, hol oda. Így Ferike kettesben maradt húgocská-jával.

Még ő is pici volt, de már valósággal lovagja lett a gyengébb kisleánynak. Becézte, vigyázott rá, vezette kézen-

fogva, mesélt neki, tanítgatta. Édesanyja gyönyörködve nézte:

— Milyen jó testvér az én Ferikém!

Nem egy szomszédasszony sopánkodott:

— Héj, ha az én kisfiam ilyen volna! Az bizony nem törődik a kis testvérével. Veréssel kell fenyegetnem, hogy egyszer is otthon maradjon és vigyázzon öcsikéjére.

A másik tódította:

— Az én fiamnál meg jobb is, ha nincs otthon a kisebb testvéreivel. Mert az öccsét csak pajkosságra tanítja, a leánytestvéreit pedig megveri, csúfolja, hajukat cibálja.

Jaj gyerekek, ez nálatok is sokszor így van! Szomorúan látom, hogy sokszor még imádságos, vallásos gyermekek is otthon nem jók a testvéreikhez. Pedig ez nem az igazi vallásosság! A jámborság nemcsak imádság — hanem *kötelességteljesítés és szeretet!* Ezt hirdette a jó atya — aki most még kis Ferike — százszor és százszor újra figyelmeztetve minket:

— A szeretet és kötelességteljesítés az igazi istenszolgálat!

Márpedig az, hogy a testvéreinkhez nagyon jók legyünk, kötelesség is meg a szeretet parancsa is!

Főleg a fiúk azt hiszik, hogy dicsőség és hősködés az, ha a leányokat lenézik és bántják. Pedig épp megfordítva — ez nagy butaság és nagy gyávaság. A kisleány a gyöngébb és csak a gyáva ember bántja a gyengébbet. A bátor, a hős inkább tanítja, védi, segíti.

Ezt tette Ferike is llonkával: oktatta, oltalmazta, segítette. Pedig az eszeckéje nem tudta, hogy így kell tennie, hanem a jó szíve, nemes és lovagias lelke súgta ezt neki.

Az angyalok örömmel látták és összemosolyogtak Ferikére nézve.

— Jó gyermek, szereti a testvérkéjét, megbecsüli a kislányt is. Meglesz a jutalom érte!

Úgy is történt sok-sok év után, mert a jó atya épp leányokkal alapított nagyszerű és pompás dolgokat, amelyeken ámult az egész ország.

No de ez még egyelőre messze van, térjünk vissza a pici Ferikéhez.

Amikor körülbelül ötéves lett Ferike, újabb csapás érte jó szüleit. Sándor mester egy napon megtörtén szölt feleségéhez:

— Nem tudom tovább tartani az üzletet. Tönkre mentünk.

Emmi néni erős asszony volt. Nem sírt, hanem vigasztalta férjét:

— Bízunk az Istenben!

Bizalmában nem is csalatkozott. A közeli Pósháza földbirtokosa ajánlatot tett Sándor uramnak:

— Elmehetne erdősznek Pósházára, a Sajgó erdő mellé.

Örömmel és köszönettel fogadta el Sándor mester és nemsokára a kis család elköltözött Pósházára. Így került Ferike a nagy erdő mellé és az édes anyaföld rögei közé, amelyeket később oly nagyon megszeretett.

A szegénységet bizony érezte Ferike is. Sokszor kért és nem kapott, mert nem volt miből adnia a szülőknek. De a pici Feri nem toporzékolt és nem sírt azért, mint sok más gyerek tette volna. Mosolygott, vidám maradt, versenyt énekelt a kis madarakkal és boldogan játszott húgocskájával.

De az ördög nem alszik! Mindent megtett, hogy elrontsa Ferike őrangyalának örömét.

Ferike bátyja, amikor nagyritkán hazavetődött, mindig furcsább dolgokat kezdett beszélni, amiket idősebb barátoktól hallott, akiknek társaságába keveredett és akik — sajnos — nem voltak vallásosak.

Édesanyja óvta, intette. Rögtön észrevette, hogy bizony Pista fiát az a szerencsétlenség érte: vallástalan társaságba keveredett. Jó fiú volt most is Pista, de már nem olyan vallásos és jámbor, ahogyan otthon tanulta.

Emmi néninek ez fájt legjobban az összes csapások között, mert hiszen a legdrágábbat: gyermeke örök üdvösségét féltette. Sírt és imádkozott és védelmezően ölelte szívére kisebbik fiát:

— Ne utánozd a bátyád, Ferikém! Ne menj soha olyan pajtások közé, akik nem szeretik a Jézuskát. Ez fáj nemcsak nekem, de az édes Jézusnak is.

Az angyal aggódva, az ördög gyűlölködő reménységgel leste, mit mond, mit gondol, mit tesz majd Ferike. Hallgat-e jó anyjára vagy nem?

— Látod, a bátyád okos fiú, városból jött, sokat tanult. A pajtásai még okosabbak. Azokra hallgass te is! — csábította az ördög, ahogy titeket is csábít, hogy a rossz pajtásra hallgassatok.

Az angyal óva intette:

— A testvéri szeretet nem jelenti azt, hogy a helytelenben is rájuk hallgassunk! Sajnáld őt, imádkozzál érte, ahogyan édesanyád imádkozik veszélyben lévő gyermekéért — de világért se hallgass rá!

Ferike a jó angyal sugallatát követte és kiállta a próbát. Szerette a bátyját továbbra is, és később, amikor nagyobb, majd felnőtt lett — sokat, sokat imádkozott érte. De nem hitt neki, nem hallgatott testvérének vallástalan pajtásaira soha. Messze elkerülte őket.

Pedig ez nagy kísértés, pajtik! Tudom, ti is szeretitek a nagyobbak szavára hallgatni, főleg, ha olyanra csábítanak, ami jól esik, ami könnyebb, mint a jóság. Menni a saját fejük szerint, nem hallgatni a szülőkre, elhagyni az imát, gyónást és szabadon pajkoskodni, rosszkodni — ez a könnyebb dolog. Sok kisgyermek esik bűnbe azért, mert elcsábítja a nagyobb fiú, nagyobb leány. Ferikét gyermekkorában és később serdülő éveiben állandóan csábították Istentől elszakadt nagyobb fiúk példái és szavai — de ő hős volt és ellenállt. A nehezebbet választotta, amit minden bátor ember: küzdött a rossz ellen és kitartott a jóban.

— Pista nem rossz, hanem csak szerencsétlen, hogy rossz pajtások közé keveredett. Nem szabad elfordulnod tőle, hanem imádkozzál érte sokat, hogy visszatérjen egészen Jézuskához. De a példáját a világért se kövesd!

Igy oktatta kisebbik fiát a vérző szívű édesanya, aki tudta, hogy nagyobbik fia szívében nem rossz. Ferike pedig megértette, amit anyja mondott. Példát adva nektek is kis olvasóim, mit kell tennetek, ha a családban valaki elfordul a Jézuskától és bűnös útra tér. Nem szabad megvetni és elhagyni, hanem imádkozni kell érte sokat — de arra nagyon vigyázzatok, hogy szavaira ne adjatok és rossz példája el ne csábítson! Így tett Ferike is: szerette bátyját, imádkozott érte, de példáját nem követte soha. A kitarítás és ima győzelemre vezet; sok év után megtért és nagyon derék emberré lett a Pista gyerek is — ahogy majd e könyvben később olvassátok. De most térjünk vissza a kicsi Ferikéhez.

Már a pici gyereket még egy próbára tette a jó Isten: meglátogatta szenvedéssel. Mondtuk, hogy mennyire szeretete kis hűgát. Hisz ott a magányban a nagy erdő mellett máskülönben olyan egyedül volt! Szüleit elfoglalta az egész napi munka, bátyja sohasem volt odahaza, a falusi gyermekek nemigen jártak be az erdőszhez. De hát ott volt az aranyos kis Ilonka, akit Ferike annyira szeretett, akivel olyan jól eljátszogattak. Még nem volt hároméves az édes baba, amikor Jézuska elhívta őt is.

— Ilonkám, Ilonkám, miért hagytál el?! — hallotta Ferike édesanyjának szívettépő zokogását és látta édes-

apját megtörten, komor arccal a virágos kis ravatal előtt. Akkor már értette Ferike, hogy mi a halál . . .

Ilonka nem nyitja ki többé szemét, hogy ránevessen kis bátyjára . . . Ilus baba nem kacag és nem felel Ferikének . . . Nem ugrik fel, hogy utána szaladjon kezébe csimpaszkodva . . . Ilus baba elmegy, nem gagyog már neki, nem játszik többé vele . . . Beleteszik a kis koporsóba és a fekete lovas kocsi elviszi a temetőbe, hogy Ferike ne is láthassa többé . . .

Ferike elvesztette húgocskáját, kis pajtását és egyedül maradt.

Nagyon fájt a szíve, amikor egyedül kószált a majorban és az erdőben. Mert rossz a gyermeknek testvére nélkül! És a mellett két nagy veszély is fenyegeti.

Az otthon egyedül maradt gyermeket elkényeztetik a szülők és megszokja, hogy mindenki vele törődik. Az ördög is azt súgja neki:

— Látod, most már te vagy szüleid egyetlen öröme. Használd ki, ne fogadj szót, követelődzzél, ne törődjél más-sal, csak magaddal. Az édesanyád úgyis elnéz neked mindent, mert hiszen mása sincs, mint te.

És amikor egyedül kószál a gyermek, akkor pedig így biztatja a sátán:

— Nincs, aki beáruljon, tehetsz, amit akarsz!

Csúnya szavakat súg, csúnya képeket mutat, hogy az egyedül kódorgó, unatkozó kisgyermeket azzal foglalja el.

De a mi kis Ferink ezt a próbát is kibírta, megállta a helyét mind a két veszélyben. Nem lett kényeskedő; maradt az egyszerű, Jézuskát és szüleit szerető, mindennel megelégedett jó kisfiú. És amikor magában kószált, nem használta fel az egyedüllétet rossz gondolatra, csúnya dolgok elképzelésére vagy rosszalkodásra. Az erdők, fák, madarak kis pajtásaivá lett; szépeket gondolt, szépeket énekelt, szépeket játszott magában az erdők kisfia, ahogyan azt a következő fejezetben beszéljük el nektek.

— — — — —
Pajtik, vegyetek példát Ferikéről. Szülőknek jó gyermeke, testvérnek jó kis testvérkéje legyenek. Ha egyedül vagytok, jusson eszetekbe, hogy: „Isten mindent lát” és akkor szépre, jóra gondoljatok, ahogyan Ferike tette.

III. Fejezet

Az erdők fia

Pósaházán a majorban laktak Ferikéék. A major mellett húzódott el a nagy Sajgó erdő, amelyik Ferinek második otthonává lett.

Hej, hogy szerette a természetet, a földet, az erdőt! Ferit nemigen biztatták tanulásra, pedig minden érdekelte; az okos gyerek habzsolta volna a tudományt, ha kapott volna. De a falusi kis iskola nagyon kezdetleges volt. Német és ruszin gyerekek jártak oda, nem sokat tanultak. Az éleseszű Feri egy-kettőre kész volt a leckékkel és futott ki az erdőbe. Olyan volt, mint minden kisgyerek; — amilyenek ti is vagytok, kis olvasóink — senki sem sejtette még akkor róla, hogy a „bölcsek kövét” rejtí szívecskéjében. Játszott, bujocskázott a bokrok közt, felmászott a fákra, pajkoskodott. Vidám volt: kiabált és sokat énekelt, mert a nótát mindig nagyon szerette.

Gyermekpajtása alig akadt. Pista bátyja Máramaros-szigeten járt iskolába, húgocskája már az égben volt, a falusi gyermekek más nyelven beszéltek. Így hát Ferike az erdővel, a fákkal barátkozott. Közben pedig titokban, láthatatlan módon harcolt lelkéért az angyal és az ördög — ahogyan harcol a ti lelketekért is, ha nem is veszitek észre.

Az ördög így csábította:

— Ne törődjél anyád parancsával, másszál fel a magasabb fára! Vedd el a madárfiókát a fészekből, ne törődjél az anyamadár bánatával. Lopj gyömolcsót a szomszédék kertjéből s azután letagadhatod, nem lesz baj belőle. Verd meg a fiúkat, hadd lássák az ősi virtust benned!

Az angyal visszatartotta:

— Ferike, ne tedd! Te a Jézuskáé vagy . . . Emlékezzél, mire tanított jószágos édesanyád! Ne légy engedetlen

— ne bánts d a kisgyerekeket és a kismadarakat. Ne lopj, ne hazudjál!

Ferike nem volt csodagyerek. Megírjuk épp azért, hogy el ne bátortalanodjanak azok a pajtik sem, akik már sokat rosszkodtak. Ne gondolják, hogy hiába, ők már nem lehetnek jók.

Ferikében forrt a virtus és bizony nem egyszer hallgatott a csábításra is, mint annyi más gyerek. Felmászott a legmagasabb fa csúcsára és onnan kiabált:

— Na, ki mer utánam jönni?

Vagy ha nem volt ott senki, beszélt a fákhöz és madarakhoz a nagy erdő kisfia:

— Nézzétek, milyen bátor vagyok!

De a legáljasabb bűnöktől már visszariadt becsületes, tiszta lelke.

— Nem, nem lopok! — üzte el a kísértést. — És nem hazudok jó anyámnak, aki úgy bízik bennem.

Amikor pedig édesanyja megkorholta, belátta bűneit és nagyon-nagyon tudta bánni.

Fájó szívvel nézte ilyenkor édesanyja szomorú arcát és könnybe borult szeme, amikor anyja így szólt:

— Emlékszel, hogy sírtam Ilonkáért? Így zokog most az anyamadár is, akinek kislefiát elraboltad. És sírt keservesen az a kisgyerek is, akit elvertél.

— Soha, soha többé! — ígérte Ferike mélységes bánattal, mert jó szíve valóban fájt. Hiszen nem gondolta meg, mit tesz . . .

Ígéretét meg is tartotta. Persze ő sem tudott egyszerre megjavulni — hiszen nem volt csodagyerek. De épp azért volt nagyobb a hősiessége, az érdeme, hogy ha nehezen is ment, ha közben bűnbe is esett — nem vesztette kedvét és kitartón küzdött:

— Nem akarok rossz lenni! Ne sírjon édesanyám és a megvert kisgyerek és a bús anyamadár miattam.

— És a Jézuskára nem gondolsz?! — súgta az angyala.

De gondolt. Egyszer édesanyjával szekéren mentek. A jó asszony énekelgetett szent énekeket. Egyszer csak elkezdte mély áhítattal:

— A keresztfához megyek . . .

Beleakadt, mert a sírás elfojtotta hangját.

— Édesanyám, miért sír?! — kérdezte megrendülve Ferike.

— Az édes Jézust sajnálom . . . Hogy folyt a vére a szent keresztről, hogy zakatolt a megkínzott Szíve szétfeszített karjai közt a nagy kintól . . . A mi rosszaságaink miatt!

Ferike hallgatott. Akkor értette meg, hogy az anyamadar, a megvert gyerek, sőt még az ő édesanyja bánatánál is sokkal-sokkal többet szenvedett Jézus a mi bűneink miatt.

Úgy szívébe véste, hogy soha el¹nem felejtette édesanyja könnyeit, amelyek az Úr Jézusért folytak. Öreg korában még halála előtt is meghatottan emlegette.

Ferike mindinkább kezdett hallgatni a jó angyal szavára; szíve mindjobban felmelegedett az Úr Jézus iránt:

— Ő nagyon szeret engem, nekem is nagyon kell szeretnem Őt. Az Úr Jézus Szíve ne fájjon értem!

Megmozdult szívében a „bölcsék köve” — a nagy kegyelem. Szeretni kell! Szeretni nagyon, mert Jézus Szíve

is szeret. Szeretni Istent és az embereket! Kezdte felhasználni eszét, szívét, erejét, tehetségét pajkosságok helyett szeretetre. Észrevette, hogy édesanyja fáradt:

— Majd én segítek édesanyám! — ajánlkozott gyorsan. Már akkor mint kisgyerek megértette azt, amit később ő annyira hirdetett: nem szóval, hanem cselekedettel kell szeretni! Az édesanyját nem elég ölelgetni, hanem segítsünk neki. Az Úr Jézust is nemcsak imával kell szeretni, hanem tettel, munkával, jócselekedetekkel.

Ferike segített anyjának mindenben. Fát aprított, később a kertben kapált, virágokat gondozott. Etette, tisztogatta az állatokat, sőt — képzeljétek! — még főzni is megtanult! Ebből láthatjátok, mennyire szerette anyját, mennyit volt mellette, mennyire segített neki.

Ha csúfolták, hogy fiú és főz, büszkén így felelt:

— Édesanyjának segíteni mindig dicsőség, akármi legyen is az a munka!

Sok-sok évvel utána, mint öreg pap bácsi, annyira értett az állathoz, kertészethez, még a háztartáshoz is, hogy ámult rajta mindenki. Ilyenkor ugyanolyan büszkeséggel mondta, mint gyermekkorában:

— Édesanyám mellett tanultam, amikor neki segítettem!

Mindjobban vigyázott arra is, hogy meg ne bántsa jó anyját. Most már nem mászott fel veszedelmes facsúcsokra — nehogy megszorítsa édesanyját és ezáltal az Úr Jézust is. Alacsonyabban maradt és onnan kezdte tanítani az erdőt, a fákat, a madarakat.

— Legyetek jók! — prédikált, ahogy a templomban hallotta. — Szeressétek a jó Istent, aki teremtett titeket!

A madárfiókákat nem rabolta ki, inkább prédikált nekik:

— Madárfiókák, szeressétek édesanyátokat!

Úgy érezte, mintha barátja lenne az erdő, pajtása minden fa, rokona a harmatos föld. Kitárta karjait:

— Ó, de szeretlek titeket!

És a füvel, fával, földdel együtt kezdte meg oly nagyon szeretni a hazát is, ébredezett benne az a nagy hazafi, aki később volt, már mint felnőtt ember.

Mivel az iskolában keveset tanítottak és ott nem hallott szép meséket, ő maga talált ki. A szél zúgása, erdő

suttogása, felhők úszása az égen, ez mind mesélt neki. Elképzelte, hogy utazik az égen a felhőkkel, játszik a fákkal, hősi történeteket mond el neki az erdő. Persze mindezt maga találta ki, mert nagy esze volt.

Látjátok pajtikák, az észet, a gondolkodást, az elképzelést hányan használják rosszra! Csúnyákat gondolnak, csúnyákat képzelnek el. Ferike csak szépet és nemeset talált ki a magaköltötte meséiben.

Pedig hallott borzalmasakat is, de azoktól visszarettent.

Mint már mondtam, pajtása nem volt. Így az öreg béresekkkel ült ki beszélgetni, akiknek nagyrésze babonás öreg volt és rémeseket mondtak el neki.

Egyszer például az egyik babonás öreg ezt mesélte:

— Tudod, Feri, éjjel, amikor leszáll a sötétség, borzalmas dolgok történnek az erdőben! Kigyóféle csúszómászók, vámpírok bújnak elő a földből. Kinyújtják a nyelvüket és embervért keresnek! Ha szegény vándort találnak, aki elaludt az erdő fái alatt, rámásznak és kiszívják a vérért, megrontják a lelkét is!

Ferike megborzadt:

— Igaz ez, bácsi?!

A bácsi bólintott, hogy bizony igaz. De Feri okos fiú volt! Nem olyan, mint sok buta gyerek, aki mindent elhisz, amit hall. Ő tudta, hogy ott kell megkérdezni, ahol igazat mondanak. Megkérdezte hát az édesanyját, aki persze így felelt:

— Ne hidd el, kisfiam! Az erdő jó, az erdőben nincsenek vámpírok. És állat sohasem ronthatja meg az emberi lelket. Azt csak az ördög ronthatja meg, de csak akkor, ha az ember hallgat rá. A jó embert, aki imádkozik és az Isten segítségét kéri, azt az ördög sem ronthatja meg.

— Akkor miért mondta a bácsi?

— Mert ostoba és babonás, pedig a babona bűn!

— Miért nem tanítják hát őket?

— Nem törődnek a szegényekkel, kisfiam. Nincs, aki oktassa őket.

— Majd én tanítom őket, ha nagy leszek! — szólott elgondolkozva Ferike.

Máskor ismét azt beszélte el neki egy másik vén babonás.

— Élt a faluban egy öreg boszorkány. Még halála után is rosszat tett: megrontotta az állatokat és erre kitért a nagy marhavész. Azért hát kiásták a boszorkányt a sírjából, levágták a fejét és lábához tették, hogy többé ne árthasson.

Feri elrémült ettől a gonoszságtól.

— Hogyan tehetnek ilyet az emberek?! — kérdezte megbotránkozva anyját. Megint csak az volt a válasz:

— Látod, a babona, mert bűn és ostobaság, íme, milyen szörnyű nagy bűnökre viheti az embert! Tudod jól, hogy boszorkányok nincsenek és a halottakat sírjukban bántani borzasztó nagy véték.

Ferike szívében megint megmozdult a „bölcsek köve” — a kegyelem nagy hivatásra. Újra elmondta magában:

— Tudós ember akarok lenni, hogy tanítsam ezeket a szerencsétlen ostoba, bűnös embereket.

Az ördög visszasúgta:

— Ugyan, nem érdemlik meg! Buta parasztok, bűnös emberek, nem kell törődni velük.

De az angyal is súgott:

— Jól van, Ferike! Isten szava szól szívedben, hogy meg ne vesd a bűnöst, hanem inkább javítsd meg és mentsd meg a lelkét. Ne vesd meg a buta parasztot, inkább szeresd nagyon és tanítsd a jóra, az igazságra. Mit súg hát a szíved?

— Pap leszek — határozta el magában Ferike, persze nem is sejtve, hogy az angyal szavaira felel most. — Pap leszek és megjavítom, tanítom az embereket. Hogy szeressék Jézust és az igazságot, egymást és a hazát, az erdőt, a madarakat, mindent . . . mindent . . .

Ferike szívében a szent hivatás magja kiserkent! A szívébe rejtett „bölcsek köve” — hogy miképpen lehet minden lelki arannyá átváltoztatni, felcsillant.

Édesanyja, édesapja boldogan hallották, hogy kisgyermekük pap akar lenni. Lemosolygott rá a Jézuska is:

— Az én Szívem a szeretet forrása és te már kezdel e forrásból meríteni. Légy a szeretetnek — *a Szívemnek* apostola!

— — — — —

Pajtik, ha megismeritek a rosszat, gondoltok-e arra, hogy megjavítsátok? A rossz gyermek inkább utánozza a rosszat, — a jó gyermek menekül előle — de a legjobb, a hős gyermek az, aki szembeszáll vele, le akarja győzni és a rosszakat is jó útra akarja vezetni. Ilyen volt Ferike, az erdők fia. Kövessétek a példáját és kérjétek hozzá Isten kegyelmét!

IV. Fejezet

A nagy kópé

Van sok csacsi gyerek, aki azt hiszi, hogy azért nem jó vallásosan élni, mert ez azt jelenti, hogy csendesek, komolyak legyünk — még játszani se lehessen szívünk szerint, mert mindig csak imádkozni kell és szent dolgokról beszélni. Még a felnőttek közt is akadnak olyan ostobák, akik azt mondják:

— Szívesen lennék jámbor, hiszen szeretem a jó Istent, de félek a jámborságtól, mert akkor vége a vidámságnak! Az ember úgy elkomolyodik tőle, hogy a végén egészen savanyú lesz és nevetni is elfelejt.

Jaj, de szörnyű buták, akik így beszélnek! A jámbor embernek könnyű a szíve, tiszta a lelke és épp ezért az igazán jámbor ember és gyermek mindig vidám, dalos, jókedvű. Ugrálhat, énekelhet, játszhat, élvezheti azt a sok jót és szépet, amit Isten adott — csak éppen ne bűnös módon tegye. Amikor ti bűn nélkül játsztok, kiabáltok, ugráltok és valaki komor arccal rátok szól:

— Ejnye, egy jámbor szívgárdista hogy lehet ilyen? — akkor annak, aki rátok szólt, nincs igaza. Akkor az nem tudja, hogy mi az igazi vallásosság. Épp nektek, jámbor gyermekeknek van okotok, hogy igazán vidámak legyetek, hiszen szeretitek a Jézuskát és a Jézuska is szeret benneteket — minek búslakodni?

Lám, ezt én is a jó atyától tanultam, a hajdani kis Ferikétől. Egyszer, amikor már öreg atya volt s valaki „savanyú jámbor” bevádolta a gárdistákat, hogy a fákon mászkálnak, mosolyogva így felelt:

— Ha szüleik meg nem tiltják, akkor az nem bűn. Hadd mászkáljanak, váljék egészségükre. Csak vigyázzanak, hogy

le ne pottyanjának és el ne tépjék a nadrágjukat, mert a szegény szülőknek nincs pénzük új nadrágra.

Ilyen volt az „öreg atya” és ilyen volt már kisfiú korában is. Amit az előző két fejezetben elmondtunk róla, hogy milyen jó kisfiú volt s később, hogy gyulladozott szívcskéjében az istenszeretet és hivatás lángja — mindebből ne gondoljátok azt, hogy az eleven Ferike most már túlkomoly, csendes vagy talán tutyi-mutyi, élhetetlen gyerekké lett. Szó sincs róla! Ferike megmaradt nagy kópénak a jámborsága mellett is. Éppúgy járta az erdőt, mászta a fákat, hancúrozott, mint azelőtt. Láthatjátok egypár kalandjából is, amit most elbeszélünk a nagy kópé Ferikéről.

A Sajgó erdő mellett nagy mocsár volt. Benne vigadoztak a békák:

Kutykuruty, brekeke

Jó a békák élete!

Tetszett ez Ferinek.

— Én is megtapasztalom, milyen lehet a békának ott a mocsárban! — gondolta vidáman és már nagy bátran bele is gázolt a hínárba. Mert bátor fiú volt, ha egyszer akart valamit, nem rettent vissza semmitől — kivéve a bűnt.

Igen ám, de ravasz volt a mocsár! Helyenként mély víz is volt benne és egyszerre — zsupsz — Feri gyerek belemerült a vízbe. Úszni nem tudott, de nem vesztette el a fejét, hanem kiabálni kezdett:

— Segítség, segítség!

Meghallotta az egyik erdőőr és már ugrott is a fuldokló fiú után. De maga is megcsúszott és belesüppedt a lápos vízbe a gyerek mellé. Segélykiáltására cigányok kerültek elő és mindkettőt kihúzták. Feri nyakig sárosan és szégyenkezve kullogott haza, ahol persze jól kikapott, ami kijár ilyenkor a gyerekeknek.

Máskor ismét a jéggel próbálkozott.

— Befagyott a víz, ejha, de jó lesz átrepülni rajta! — örvendezett Feri.

Már neki is vetette magát a jégnek s csak úgy „falusiasan”, korcsolya nélkül vidáman csúszkált mind beljebb. De egyszer aztán — krah! — beszakadt a jég és a fiú nya-

kig merült el a jégdarabok közé. Ember nem volt a közelben . . . De Feri most sem vesztette el fejét, különös jó tulajdonsága volt ez. Istenhez fohászkodott és addig kapálódzott, amíg a partra került félig megfagyva. Első gondolata nem az volt, hogy „jaj, megfázom” — hanem ez:

— Hogy megijed majd az édesanyám!

Nem ment haza, hanem fogvacogva, dideregve futott az egyik cselédházba. Ott megkérte, hogy megszáradhasson a kályha mellett. Nem is történt baja és szülei csak később tudták meg, milyen veszélyben volt kisebbik fiuk.

Persze ezt nem tette helyesen a Feri gyerek, mert a szülőknek kell mindent rögtön megmondani, de hát ő is gyerek volt, mint ti, ebből csak azt láthatjátok.

Egyszer meg igazán csodásan menekült csak meg! Látszik, hogy az Isten óvta, mert nagy földi hivatást adott a szívébe és nem akarta korán magához venni.

Feri dalolva, játszogatva barangolt az erdőben. Jó messze elkerült, észre sem vette. Egyszer csak megtorpan, halálsápadt lesz . . . A lélekzete is majd eláll . . . Farkas törtetett ki a sűrűből!

— Istenem!

Egy fohász . . . Más anyámasszony katonája talán összeesik ijedtében vagy oktanul jajveszékelné kezd és ezzel csak még jobban magára hívja a farkas figyelmét. Az eszes és bátor kis kölyök azonban nem így tett. Megfordult és nekiiramodott.

A farkas észrevette és utána . . . Szerencsére, hogy addigra a gyerek már jó messze futott. Megkezdődött a hajsza, elől egy bátor kisfiú, utána az ordas farkas. Végre Ferike tisztásra ért — oda a farkas nem mert kitörni és visszamaradt. A fiú fáradtan roskadt össze.

— Köszönöm, Istenem . . .

Mintha jelképe lenne ez a hajsza annak, hogy a nagyrahívatott fiú lelkét is mennyire üzőbe veszi majd a sátán! De Feri mindíg kimenekül a karmai közül.

Ilyen volt a Feri gyerek. Az iskolában is roppant élénk volt. Nem egyszer pajkoskodott, úgy mint ti és mint öreg atya mosolyogva emlegette:

— Hányszor nyalogattam ujjaimat „körmös” után a pósaházi iskolában!

Bizony, nem egyszer elrakták őt is, amikor pajkoskodott. De sohasem panaszkolt fel, nem durcáskodott. Tudta, hogy megérdemelte.

A tanulásban azonban első volt. De még így is kevés volt, amit tudott, mert nagyon keveset tanítottak abban az egyszerű kis iskolában. Szülei tanakodni kezdtek:

— Városi iskolába kell adni Ferit — jelentette ki az apja.

— Akarsz-e tanulni, fiam? Igazán pap szeretnél lenni? — kérdezte édesanyja.

— Igen — felelt határozottan Ferike.

A láthatatlan angyal arca sugárzott, de a sátán még dühösebb lett:

— Nem engedem, hogy pap legyen a fiú! Ha már rosszal nem csábíthatom el, a jó szívénel fogva próbálom megfogni és elterelni hivatásától.

Azért ezt súgta Ferinek:

— Feri, Feri . . . El tudsz szakadni az otthontól, családtól, a szabadságtól? El tudsz szakadni a szüleidtől?!

Ez volt a legnagyobb kísértés! Hej, mennyi könnybe, küzdelembe, szívfájásba került Ferinek, míg ezt is legyőzte!

A „nagy kópé” valóban elkomolyodott és meghökkent, amikor az apja kijelentette:

— Akkor az új tanévre beadunk Munkácsra, valamilyen egyszerű családhoz, ahol nem kerül sokba. Ott jársz majd a gimnáziumba.

Hát bizony ez nehezére esett Ferinek! Még a fa, madár, erdő, major, kedves állatai csak hagyján . . . de a szülei!

Olyan nagyon, de nagyon szerette szüleit . . . Anyyira félt mindig, hogy elveszti őket! Ó, hány ezerszer és ezerszer mondta el gyermekimájában:

— Édes Jézus, tartsd meg apámat, anyámat!

Amióta húgocskája meghalt és megtanulta, mi a halál, mi az, ha elvesztjük azt, akit nagyon szeretünk — folyton szüleit féltette. Nem egyszer felébredt arra, hogy édesanyja köhög. Ilyenkor félelem szorította kis szívét, összekulcsolta kezeit, hogy senki se lássa és imádkozni kezdett:

— Istenem, ne engedd, hogy beteg legyen édesanyám . . . Miatyánk, ki vagy a mennyekben . . .

Egymásután mondta a Miatyánkokat, míg csak el nem szunnyadt. Épp így féltette az édesapját is.

Pajtik, ti is aggódtok szüleitekért? Vajjon észreveszitek-e, amikor a gondtól, munkától soványodnak, összeroppannak? Meglátjátok könnyeiket? Meghalljátok köhögésüket? Észreveszitek fáradtságukat? Jutott már eszetekbe, hogy éjjel felébredve szüleitekért imádkozzatok mindaddig, amíg újra elszunnyadtok? Példát vehetnétek Ferikéről, aki „nagy kópé” volt ugyan, de a szíve színarany! Már mint gyermek is úgy tudott szeretni, aggódni, imádkozni, ahogy a felnőttek közül is kevesen tudnak.

Ezek után elképzelhetitek, milyen nehéz volt Ferinek az elválás gondolata.

— Ha nem megyek Munkácsra, otthon élhetek szüleim mellett és vadász leszek, mint az apám; egészen a kedves Sajgó erdőé lehetek! Milyen pompás, boldog élet lenne ez . . . De akkor nem lehetek pap — nem taníthatom meg a népet arra, hogyan szeressék ők is jobban, sokkal jobban a Jézuskát. Én pedig ezt akarom! De akkor . . . akkor . . .

búcsút kell vennem az erdőtől . . . az még nem is olyan nagy baj . . . Hanem — jaj! — búcsúznom kell apámtól, anyámtól! Az év sokkal nagyobb részében nem lehetek velük . . .

Hej, nehéz küzdelem ez egy gyermekszívnek! Nehezebb, mint amikor a katona karddal áll ki a viadalra. Nagyobb erő — lelki erő — és hősiesség kell itt a győzelemhez.

Ferike mégis győzött. Csendesen kérte:

— Kérem, édesapám, édesanyám, hogy elmehessek Munkácsra a gimnáziumba.

— — — — —
Pajtik, lehettek ti is nagy kópék, de olyanok, mint Feri volt. Akinek kópésága mellett is színarany a szíve, tiszta a lelke, és aki hős, mert le tud győzni minden akadályt, ha az Úr Jézus hívja!

V. Fejezet

A kisdiók

Feri tizenegyéves korában került Munkácsra. Eszes fiú volt, nagyra tört és az ördög ezen az oldalán is próbálta megkísérteni.

— Okos fiú vagy, Feri — súgta neki — légy büszke rá! Híres és gazdag ember lesz még belőled!

Minden gyerekben van büszkeség: szeretne nagy lenni. Feriben is megvolt. Nem elégedett meg azzal, hogy pap lesz, hanem kijelentette:

— Meglátja édesanyám, püspök lesz belőlem!

A szent papi hivatásba belekeveredett a nagyravágás is. Nemcsak arra gondolt, hogy egyszerű szolgája lesz az Istennek, hanem valahogy így képzelte gyermekésszel:

— Püspök leszek, lesz nagy uradalmam és palotám. Odaviszem a szüleimet. Enyém lesz a nagy erdő és sok embernek én parancsolok. Milyen dicsőség lesz ez!

Már lángra lobbant szívében a szikra, hogy nem akar olyan mindennapi kisember maradni, hanem „nagy lesz”. De a szent láng még füstös volt: bekormozta a büszkeség, hiúság kísértése is.

Ez mindenkinél így van, aki nagyra tör és sok lelki harcba kerül, míg a földies nagyravágástól megtisztítja szívének lobogó lángját és azt határozza el:

— Istenért leszek nagy, nem a magam dicsőségére.

Feri még a nagy harc előtt állott.

Amikor őszinte, sajgó fájdalommal elbúcsúzott a szülői háztól, keservesen érezte, hogy elveszíti nagy szabadságát.

— Isten veled, erdő! — búcsúzott könnyes szemmel a szabad természettől, fától, földtől, virágtól, madártól.

Szülei vitték el Munkácsra, ahol jó, vallásos családnál helyezték el. Még fájdalmasabb volt a búcsúzás a szüleitől.

A honvág mellett pedig a szívében égő láng, hogy „pap” legyen, még egy másik nagy próbát is kiállott.

Sok gyerek akar nagyot, de rögtön elmegy a kedve, ha nem sikerül. Ferit a falusi iskolában elkényeztették, két osztályt is végeztettek egy év alatt a ritkaesű fiúval. Magabízva, büszkén állt a munkácsi gimnázium tanárai elé, de bizony azok kikérdezés után alaposan lehűtötték a lelkesedését.

— Hiszen ti ott Pósa házában alig tanultatok valamit! — szóltak. — Aztán meg ki hallott két osztályt egy évben elvégezni? Hiába barátocskám, a tanulást nem lehet csak úgy összezsáolni. Vissza az elemibe!

Sok gyermeknek elment volna a kedve erre a megszégyenítésre. Hogyisne; őt, a falu esztétét visszaküldik a kis elemisták közé? Akkor inkább visszamegy a falujába, ahol könnyű elsőnek lennie.

Ám a mi Ferink, ha egyszer valamit elhatározott, abban kitartott. Megkeményítette szívét, hogy el ne pityeredjék és még ő vigasztalta édesanyját.

— Ne búsuljon, édesanyám. Egy év múlva már a gimnáziumban leszek, megígérem.

Szavát is állta. A munkácsi elemiben is feltűnt az új fiú esze és Feri egy év alatt kipótolt mindent, amit elmulasztott. Következő évben már a kis gimnazisták padjában ült.

Munkácsi diáksága első napjaiban persze szomorú volt és a gyönyörű Sajgó erdő helyett poros, kisvárosi utcákon kószált. De a szívében mindjobban fellobogó lángocskák nem hagyták nyugodni. Nemsokára a városban is kezdett minden iránt érdeklődni.

Elsősorban érdekelte a tudomány, az iskola. De a mellett a város és a városi emberek is. Szeretett kiállni a piacra és nézelődni. Főleg az állatvásárra ment el szívesen, ahol nagy pénzek forogtak. Mindent észrevett, minden érdekelte és mindenben komolyan elgondolkozott. Nem egyszer szólt pajtásaihoz:

— Mennyi pénz! Az én szegény apám milyen jó, becsületes, szorgalmas ember és inégsem tud ennyi pénzt keresni soha.

— Szeretnél sok pénzt?

— Hogyne! Mi mindent tehetnék velem! Apámat, anyámat palotába ültetném, megvenném a Sajgó erdőt. Hej, de jó is lenne!

De ugyanakkor, amikor a gazdagság csábította, megmozdult szívében a „bölcsek köve” is: hogyan lehet lelki arannyá változtatni minden földi dolgot. És azért hozzátette:

— És mennyi jót lehetne tenni a pénzzel! Miért legyen csak a vallástalan, kapzsi embereknek pénzük? Ha nekem lenne, nagy iskolát építenék Pósházán és nem volna szegény ember a Sajgó erdő tájékán egy sem.

Lám, így küszködik minden ember szívében — a tiekben is, pajtik — a földies vágy az égiekkel, a földi arany utáni kapzsiság a nemes vággyal: lelki arannyá varázsolni mindent!

A komoly gondolatok mellett azonban a kisdíák megmaradt vidám, játékos gyermeknek. Mindenki szerette. Az iskolában feltűnt eszével, a pajtásai szerették, mert hűséges, becsületes jóbarát volt mindig. Tanárai is szerették, pedig sokszor pajkoskodott is. Egyszer kettest hozott haza magaviseletből. Jó édesanyja ezzel engesztelte a szigorúbb apát:

— A szíve tiszta maradt, olyan mint az ártatlan kisedé. Nem csal, nem lop, nem hazudik. Imádságos és szereti az Istent. Ezért bocsásson meg neki.

Úgy is volt. Ha rakoncátlankodott is, de aljas bűnöket sohasem követett el és a vallásos kötelességeit is mindig jámboran és buzgón végezte el. De hát — gyerek volt még, olyan mint ti vagytok most, kis olvasóim.

Egyszer cirkuszba ment a pajtásaival. Roppant tetszetek neki a tornászok, a merész mutatványok. Feri mindig szerette a merész dolgokat!

— Szeretnék cirkuszos lenni! — súgta meg titkát pajtásainak. — Felmennék a legmagasabb rúdra és olyan csoda mutatványokat látnának tőlem, mint senki mástól! Micsoda tapsot kapnék!

Az ördög már kezdett örvendezni. Azt súgta Ferinek:

— Jól van, Feri, most okosan beszéltél. Minek is az a sok tanulás bezárt szobákban? Könnyebb szerrel is elérhetsz sikereket. Lám, még egy cirkuszosnak is mennyi ember tapsol. A papnak nem tapsolnak soha.

De az angyal is résen volt.

— Feri, Feri, — hangzott a belső angyali sugallat — hát nagy dolog az, felmászni a hosszú póznára és oktalan, nyaktörő mutatványokat végezni? Nem szebb, ha lelki magasba törtetsz? Nem dicsőbb, ha nemes és szent dolgokban mutatsz fel rendkívüli sikereket? Nem jobb, ha a cirkuszt néző csacsi gyerekek tapsa helyett az Úr Jézus dicsér majd meg téged?

Feri persze nem tudta, hogy az angyal és az ördög sügdos szívének, de nem tudva is, az angyalra hallgatott.

— Ostobaság, amit mondtam — gondolta később. — Mégis csak pap leszek.

Édesanyja boldog volt, hogy fia kitart szent hivatása mellett. Ez vigasztalta a nagyobbik fiáért is, aki sajnos még mindig vallástalan társaságban élt.

— Imádkozzál sokat Pistáért — biztatta kisebbik fiát és Feri valóban sohasem mulasztotta el, hogy bátyjáért imádkozzék.

Amikor Feri szünidőben hazament, ugyanaz a jó fiú volt, mint azelőtt. Segített apjának az erdőben, anyjának a kertben, a háztartásban. Szülei iránti forró szeretete egy cseppet sem lohadt le soha.

Hej, hány növekvő gyermek, főleg fiú, kezdi kamaszéveiben feledni a szülei szeretetét! Az ostobák azt hiszik, ők már okosabbak, mint a szüleik és jobb a barátokkal kószálni, mint otthon ülni.

Feri példát ad a szülők iránti szeretetben. Ő már akkor sokat tanult, többet tudott, mint egyszerű szülei, de a tisztelete nem változott. Úgy hallgatott rájuk, mint kisfiú korában. Minden városi mulatságnál százszor többet ért neki, amikor hazamehetett szegényes otthonukba.

— Mindenütt jó, de legjobb otthon! — hangoztatta a kisdíák.

Amikor pedig munkácsi kis diákszobájában lefeküdt, nyugodt lelkiismerettel a tisztán átélt nap után, meghatva gondolt rá:

— Most veti édesanyám utánam az áldás-keresztet szegényes szobácskánkból . . .

Mert Emmi néninek az a szép szokása volt, hogy lefekvés előtt megáldotta gyermekeit, ujjával kis keresztet

rajzolja homlokukra. Azután a levegőbe is vetett keresztet — ezt az áldást a távollevő gyermekek után küldte. Feri nagyon megbecsülte ezt az anyai áldást, jobban mint bármit. És az-zal viszonzotta, hogy elalvás előtt szüleiért imádkozott. Sok-sok év után pedig, már mint pap, sokszor ő is így adott áldást, utánozva rég elhalt, drága édesanyját.

— — — — —

Ime, ilyen volt Feri, a kisdíák. Eleven, vidám, sokszor pajkos is — de mindig tisztalelkű, becsületes, szerető szívű. Szerette a játékot, érdekelte minden — de mégis legjobban a jó Istent szerette és szüleit; vallásos és gyermeki kötelességéről soha meg nem feledkezett. Nagyratörő, merész — de igyekezett a nagyratörését jóra fordítani és le tudta küzdeni a kísértéseket, ha vágyai rossz útra akarták terelni.

Utánozzátok ennek a Ferinek a jó tulajdonságait, hogy ti is utána menjete az ő útján, amelyik út előre visz az ég felé . . .

VI. Fejezet

A riadó

Ki nem tudná közületek pajtik, hogy mi az a riadó!
A riadó hívóhang a katonáknak:

— Harcra fell!

A riadó hangja a katonánál egyforma, mindenki ismeri és felpattan rá, akár akar, akár nem. Mert ha szól a riadó: menni kell. Persze csak a katonáknak szól, aki nem katona, az nem indul a riadó szavára.

Az édes Jézusnak is van hadserege, van riadója. De Ő nem véres harcra hív, hanem a szeretet lelki harcára. Az Ő katonái azok a hívői, akik nem elégszenek meg csak azzal, hogy maguk vallásosak, hanem küzdeni akarnak mások lelkének megmentéséért, az Egyházért, Isten dicsőségéért, az Úr Jézus minden ügyének győzelméért. Minden ilyen apostol-lelkű ember Krisztus katonája. (Azért Jézuska kis katonája a szívgyárdista gyermek is.) „Frontharcosok”, elsősorban küzdők, vezetőtiszték pedig azok a lelki harcosok, akik egészen az Úr Jézusnak szentelik életüket, mint a papok és apácák. Amikor az Úr Jézus hív valakit, hogy legyen az Ő előharcosa, ez az Isten riadója. Ez a riadó beleszól a lélekbe:

— Jöjj! Légy egészen az enyém! Küzdj velem és értem!

Ezt a riadót nevezzük papi és szerzetesi hivatásnak. Ennek a riadónak a hangja nem egyforma. Egyikhez így, másikhoz úgy szól. Az egyik úgy érzi, hogy a szíve súgja, magától jön a vágy: legyen pap vagy apáca. Másikat vallásos anyja buzdítja. A harmadik olvas valamit vagy beszélget valakivel vagy másnak példáját látja és attól buzdul fel. Valóban azonban mindegyik az Úr Jézus üzenete, riadója.

A világ hadserege katonájának a riadó szavára kell mennie, akár akar, akár nem. Az Úr Jézus azonban senkit

sem kényszerít rá, hogy katonája legyen és induljon a riadóra. Hívja gyermekét, de nem kényszeríti. Mert azt akarja, hogy nem erőltetve, hanem saját akaratából, szíve szeretetéből, önként, lelkesen induljon az Ő hívó szavára.

Feri már kisgyerek korában mondta, hogy pap lesz, de hát ez még csak olyan gyerekbeszéd volt. Majdnem minden jámbor kisfiú szeretne pap lenni, de sok belőlük mégsem lesz az. Mert nem az igazi riadó szólt hozzá, nem az Úr Jézus hívta, csak ő képzelte, hogy kedve van. Feri is eleinte csak gyerekesen gondolt arra, hogy pap lesz; az igazi riadó akkor szólt szívéhez, amikor Szatmárra került.

Ugyanis Munkácson csak négy alsó gimnázium volt, így hát a negyedik utáni vakációban összeült a kis család tanácskozni.

— Hát mármost mi legyen veléd, fiam? — kérdezte az apa. — Akarsz-e igazán tovább tanulni?

— Igen! Csak azt sajnálom, hogy szüleimnek olyan sok gondba, pénzbe kerülök — válaszolt Feri.

— Azért ne aggódj, fiacskám — nyugtatta meg jó édesanyja. — Ha utolsó ingemet is oda kellene adnom, azt sem bánám a taníttatásodért. Dehát erről egyelőre szó sincs, hála Istennek. Ungváron pedig vannak jó rokonok, azok majd olcsóbban elvállalnak.

Ezzel el is határozták, hogy Feri diák Ungvárra kerül.

Feri különösen örült annak, hogy rokonoknál lakhat, mert mindig nagyon szerette a családot, a rokonságot. Ám az Isten máshova akarta vezérelni.

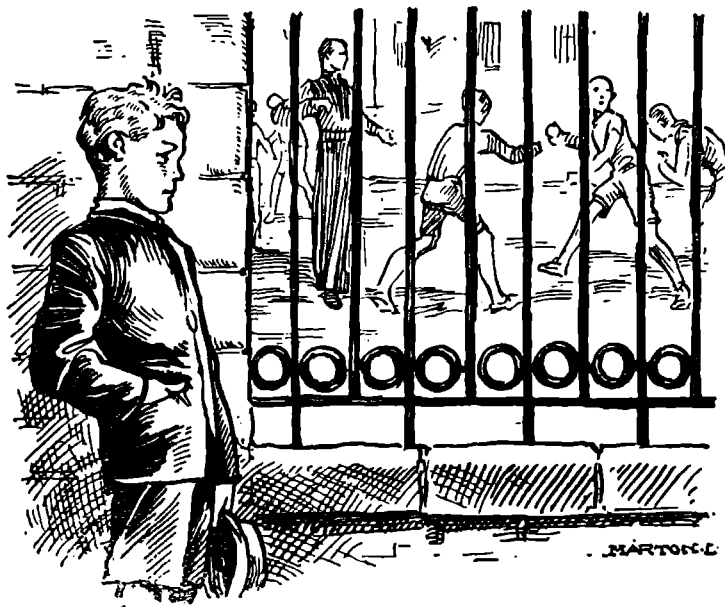
Egy szép napon lelkendezve jött haza a fiú és így szólt:

— Édesanyám, találkoztam egy pajtásommal, aki Szatmáron jár gimnáziumba! Annyi szépet mondott arról az iskoláról! Papok tanítanak ott, jezsuita szerzetesek.

— Talán bizony kedved volna odamenni? — kérdezte édesanyja.

— Hát . . . igen . . . nagyon tetszik nekem az, amit a pajtásom elmondott. Egészen másképp bánnak ott a fiúkkal, mint Munkácson. Igaz, hogy szigorúak és még valamitől félek . . . Munkácson azt mondta valaki, hogy a jezsuiták nem jó emberek és lólábuk van, mint az ördögnek. Igaz, hogy ezt nem hiszem, de hát . . .

— Ne is hidd, fiacskám — intette Emmi néni. — A jezsuiták szent emberek, nagy tudósok, akik az édes Jézus kedvéért mindenről lemondtak és szegényen, munkában élnek és dolgoznak Istenért. Azért haragszanak rájuk az istentelen emberek és rágalmazák őket. Tőlük csak jót, szépet tanulhatsz; nagyon örülnék, ha odakerülnél.

Feri gondolkozott, mert a szívében megszólalt a riadó! Valami húzta, vonzotta azokhoz a szerzetesekhez, akik Istenért le tudnak mondani mindenről, akik olyan nagyon szentül élnek és akiknek a keze alatt bizonyára ő maga is még vallásosabbá lenne. Húzta Isten szava a még szentebb útra . . . De ugyanakkor félt is. Le kell mondania a rokonokról, ahol bizonyára jobb dolga volna, mint idegenben: kényeztetnék, többet engednének meg neki. A gimnázium is sokkal szigorúbb Szatmáron, ahogy barátja mondta. Azután azok a szent emberek majd tőle is többet kívánnak, neki is komolyabb-

nak, jámborabbnak kell lennie és sok minden pajkosságról lemondania . . . Mit tegyen hát?!

Az angyala titkos belső sugallattal biztatta:

— Menj fiam, menj! Az Isten hív a szent emberek közé. Hallgass a hívó szóra!

De az ördög is ott settenkedett és próbálta visszatartani:

— Csak nem bolondultál meg, hogy oda menj?! Ungváron sokkal szabadabban élhetsz. Az iskola is sokkal könnyebb és nem kell annyit jámborkodnod. Minek is az a sok imádkozás és templombajárás egy serdülő fiúnak! Inkább azt keresd, ahol szabadabban élhetsz és mulathatsz is egy kicsit, hiszen már nagyfiú vagy.

Feri küszködött lelkében, de végül is győzött.

— Édesanyám, hát azt kérném szépen, hogy Szatmárra mehessek.

Közben hazakerült az édesapa is, aki eleinte kicsit akadékoskodott.

— Minek menjen Szatmárra idegenbe a gyerek? Jobb lesz, ahogy megbeszéltük, Ungváron a rokonoknál és talán kevesebbe is kerül.

No de hát Ferinek ott volt a legjobb pártfogója: az odaadó édesanyja, aki kérlette férjét:

— Hadd mehessen Szatmárra a fiú! Kitűnő iskola az, kedve is van a gyereknek hozzá. Magam is nyugodtabb volnék, ha tudnám, hogy papok nevelik a fiamat.

Igy hát azután a jó édesapa is beleegyezett és elhatározták, hogy Feri Szatmárra megy.

Az új tanév elején már ott találjuk a mi Ferinket Szatmáron. Itt is egyszerű, jó családnál helyezték el és onnan járt be a gimnáziumba. Volt ami tetszett neki, volt ami nem tetszett. Tetszettek neki a komoly, tudós paptanárok és mindaz, amit tőlük tanult, sokkal komolyabban, mint az előző években. Tetszett neki a katonás rend és a nemes verseny, ahogy a fiúk csapatokra osztva versengtek a jó előmenetelben. De amikor pajtásaival ott ólálkodott a jezsuita intézetben bentlakó fiúk kertje előtt, akkor neki: a nagy erdő fiának, bizony sehogy sem tetszett ott bent a zárt élet.

— Úgy be vannak zárva, mintha ketrecben volnának! — szólt pajtásához. — Brr, de nem szeretnék így élni! Mennyivel jobb szabadon kószálni, ahogy nekünk tetszik.

Igy beszélt, de azért mégis sokat ácsorgott a kerítés körül, mintha csak vonzotta volna valami befelé. Az Isten szava . . . Az Úr Jézus riadója!

*

A tanév alatt Feri feltűnt a szigorú és szentéletű tanároknak is. Szemben nem nagyon dícsérték, de egymásközt így beszélgettek:

— Ennek a fiúnak rendkívüli tehetsége van. Meglátják, még nagy ember lesz belőle!

— Adj a Isten, hogy szent ember is legyen!

— Isten segítségével, remélem, hogy az lesz. Igaz, hogy nagyon eleven, még most is sokszor gyerekesen pajkos, de teljesen tiszta szívű, jellemes, becsületes. És hogy tud rajongani mindenért, ami szép és jó!

Osztálytársainak is feltűnt Feri rendkívülisége. Mindig új tervekkel, nagy gondolatokkal jött elő; amikor az önképzőkörben előadásokat tartott, elámultak rajta.

— Honnan szeded mindezeket? — kérdezték csodálkozva.

— Sokat gondolkozom — válaszolt Feri.

Igen, Feri sokat gondolkozott. Lássátok pajtik, ez az, amit sok gyerek és sok ifjú elmulaszt. Esznek, isznak, szórakoznak, sportolnak, no meg olvasnak, tanulnak, hogy jó jegyet kapjanak, esetleg kísérleteznek, rádiót készítenek, de nem jut eszükbe, hogy komolyan is elgondolkozzanak. Nem gondolkoznak azon, hogy mit súg szívüknek a jó Isten, nem néznek körül a világban, mennyi baj van, amin segíteni kellene. Gyerekes, kalandos terveket szőnek, komolyan nem gondolnak arra, hogy miképpen használják fel tehetségüket nagy és szép dolgokra.

Feri is vidám volt, szórakozott, sportolt, tanult, de a mellett, amikor magára maradt, kezdett komolyan elgondolkozni. Élénken emlékezett rá, hogy milyen bajok voltak otthon is a tanulatlan, babonás nép között. Szötte a terveket, hogy majd ha megnő hogyan segíthet mindezekben. Már akkor az volt a terve, hogy építő munkása lesz egy vallásosabb és boldogabb magyar hazának. Persze, az ördög nem nyugodott és sokszor csábította Ferit az ellenkezőre:

— Miért nem még te is barátaiddal tiltott helyekre? Hiszen azok a legérdekesebbek! Nem kell olyan nagyon komolyan venni a tilalmat. Elvégre már ifjú vagy, tapasztaltj meg mindent, akár megengedik, akár nem.

De Feri nem hallgatott a csábításra. Ne gondoljátok azonban, hogy ez könnyen ment, mert a kísértéssel megküzdeni mindenkinek nehéz! Bizony őt is sokszor vonzotta a tiltott könyv, tiltott multság, tiltott társaság. Sokszor volt kíváncsi arra, milyen is az, ami „nem szabad”. Az olyan értelmes, minden iránt érdeklődő, csupa tűz fiúnak, amilyen ő volt, bizony sokszor támadt vágya, hogy belekóstoljon mindenbe, a tilosba is. Amikor azonban nagyon nehéz volt a belső harc, akkor elment gyónni, áldozni és a Szentségben rejtőző Úr Jézushoz könyörgött. A Szűzanyához is sokszor fohászzkodott:

— Égi Édesanyám, őrizd meg tisztaságomat!

Ezekkel a lelki fegyverekkel sikerült is megküzdenie az első csatákat minden kísértés ellen. Valóban olyan szép volt a lelke, mint a kibontakozó fehér lilium.

Nemsokára az Úr Jézus riadója újra szólt lelkében . . . Hittanára behívta magához és így szólt:

— Ide hallgass, Feri. Megüresedett egy ingyenes hely az intézetben. Mert jeles diák vagy, megkaphatod és bekerülhetsz a bennlakó növendékek közé. Akarod-e kérni?

Feri megszeppent. A nagy erdők szabadságát szerető fiúnak borzasztó volt a gondolat, hogy ő is bekerüljön a ketrecbe. Juj, elgondolni is szörnyű volt! Mindent parancsára tegyen, pontos időben keljen, feküdjék, játsszék. Ne mehessen kószálni oda és akkor, ahova és amikor neki tetszik!

Persze az ördög sem maradt rest és azt súgta:

— Csak nem leszel te is ketreclakó?! Hiszen te azt nem bírod ki! És vigyázz, azok a jezsuiták még elcsábítanak téged, hogy te is szerzetes légy!

Ettől meg éppen megijedt Feri. Mint minden fiúnak, neki is megvoltak a földies, nagyratörő tervei is. Azt remélte, hogy majd főpap lesz, püspök. Lesz akkor majd nagy rangja, palotája, birtoka és dicsősége, hogy a szegény pósaházi fiú milyen nagyra vitte! Hiszen akkor is pap és élhet szent életet, miért kelljen mindenről lemondania?

De ugyanakkor angyala biztatta:

— Feri, te úgyis lelkesedel mindenért, ami jó és szent! A jobbik eszeddel te is belátod, hogy az intézetben még közelebb visznek Jézushoz téged. És még valami . . . Te annyira szereted és sajnálsz szüleidet, — mennyi gondtól, kiadástól mentenéd meg őket, ha elfogadod az ingyen helyet!

Ferinek eszébe jutott, hogy valóban mennyi verejtékes munka és gond ára az, hogy tanulhasson. A kosztpénz, a drága könyvek és tanszerek! Mindettől a gondtól megszabadulnának jó szülei, ha áldozat árán is elfogadja a felajánlott ingyenes helyet. Jó szíve és a szülei iránti szeretete győzött. Leküzdötte magában a borzadást a zárt élettől, Istenhez fohászkodott és hőiesen felelt:

— Nagyon szépen köszönöm, főtisztelendő Atyám. Megfrom szüleimnek és kérem, hogy tartsa fenn számomra a helyet.

Persze a szülei nagy örömmel egyeztek bele. Nemcsak azért, mert valóban sok gondtól, kiadástól szabadultak így meg, hanem azért is, mert ahogyan a jó anya mondta:

— A serdülő fiú így valóban biztonságban lesz! Nem kell már féltetni Ferit, hogy esetleg rossz társaságba keveredik.

Igy került hát be Feri a „ketrec”-be. Hej, de nehéz volt neki eleinte! A szigorú fegyelem, a rendszeres élet, a kerítés, amely elzárta a szabadságtól — nagy áldozat volt az erdők fiának. Hányszor fogta el a vágy, hogy megírja szüleinek, hadd mehessen vissza előbbi helyére. De mindannyiszor legyőzte a kísértést.

— Nem, nem from meg! Akármilyen nehéz is, maradj, hogy enyhíteni tudjam szüleim gondjait.

Amikor a kápolna csendjében imádkozott, elképzelte, hogy az oltárról az Úr Jézus néz rá a keresztről és szól:

— Fiam, hát nem akarsz a közelemben élni? Hiszen itt sokkal közelebb vagy hozzám, mint a nagyvilágban. Én a kereszten meghaltam érted és neked sok értem a kisebb áldozat is? Látod, mennyire szeretlek! Miért nem akarsz te is olyan lángolóan szeretni engem, hogy a kedvemért minden másról szívesen lemondj?

Ilyenkor Feri lelkileg megerősödött, lassanként pedig kezdte mindjobban megszeretni az intézeti életet. Most már

úgy érezte, hogy a zárt intézet nem ketrec, hanem egy hatalmas nagy kápolna, ahol az Úr Jézus közelében él, ahogy a hűséges testőrök élnek a királyok palotájában. A rend és fegyelem már nem volt borzasztó, mert katonának gondolta magát, Krisztus katonájának. A katona pedig csak fegyelemben élhet.

Igy ért fordulóhoz Feri életútja a jezsuita intézetben, a lelkében hangzó riadó szavára. Épp abban az időben, amikor a „kis pajti” Feri gyerek már lassan ifjúvá kezdett serdülni.

És ezzel befejezzük az első részt, amelyben a jó atya gyermekkorát írtuk meg nektek, pajtikák. A következő részben már nem a kis pajtit, hanem a serdülő ifjút, majd meg már a lelkes fiatalembert és férfit ismerjük meg a volt Ferikében. És meglátjuk, hogyan küzd majd mint Krisztus harcosa.

— — — — —

Pajtik! Ti is olyan szép, tiszta szeretet-úton járjatok gyermekéveitekben, mint amilyenén a jó Atya járt gyermekkorában. Ti is akarjatok „nagyok lenni”, de lelkileg nagyok! Ti is tudjátok leküzdeni az akadályokat és kísértéseket, amelyeket nemes terveitek elé gördít a rossz természet, a rossz pajtás és maga a sátán. Ti is ismerjétek meg Jézus Szívét olyan lelkesen és olyan odaadással, ahogy ő megismerte. És ti is tudjátok követni mindenkor Isten riadóját, akárhova is hívna benneteket.

Második rész

A harcos

Jézusnak is vanserege!
Minden felnőtt,
minden gyermek,
Aki bátran küzd
Őerte,
Hogy az ügyei győzzenek;
Aki harcol a lelkekért,
Küzd az ördög és
rossz ellen:
Krisztus Király katonája
S nagy hős lesz a
küzdelemben!

Téged is hív a szent zászló: Jézus Szíve képe rajta,
Légy te is hős katonája, amilyen volt a jó atya.
Mert a gyermek már ifjú, majd meg erős, harcos férfi,
Krisztus Király hősévé lett, mint példára, rá kell nézni.
Tanuljátok meg Ötöle, gyermekek, a bátor harcot;
Mondhassátok vele együtt: Krisztus Király hőse vagyok!
Tanuljátok meg Ötöle, a mi zászlónk melyik legyen
És induljunk el utána a szent „Jézus Szíve” jelben.
Ő harcos volt, vezérharcos; fegyvere volt: a szeretet.
Kis harcosok, mind utána! A jó atya vezéretek!

VII. Fejezet

Első harcok

Feri már nagyfiú, sőt majdnem ifjú. Lassan megszerette a fegyelmezett, katonás intézeti életet. Magaviselete ellen komoly kifogás nem volt soha — bár diákcserkényekben nem maradt hátra — és a tanulásban kiváló volt. A feladott leckéken kívül is tanult, olvasott. Elég okos volt ahhoz, hogy tudja:

— Aki nagy embernek készül, annak sok tudásra, sok tanulásra van szüksége.

Azt is tudta, hogy küzdelem nélkül nincs győzelem. A kisgyermekeket gyermekbűnőkre csábítja az ördög — a nagyfiúkat, a nagylányokat más vétkekre: főleg kevélységre és bűnös élvezetekre.

Maga a kísértés nem bűn, hiszen az Úr Jézust is megkísértette a sátán. Sőt ez is próba, aki győz a kísértésen, annak nagy az érdeme, nagy a dicsősége. Minél több küzdelemmel szerzi meg a babért, annál nagyobb hős. Feri is küzdött, nem egyszer éjjel álom sem jött a szemére. Az éjszakát különösen szereti az ördög, hiszen ő a sötétség fejedelme! De Feri felismerte mindig a kísértő kígyót és mindig győzött is felette.

„Hej ez az éjszaka — éjszaka szép holdja — fekete kígyója — mikor a tisztaság — és a sok bűnös csáb — életrehalálra — küzdenek egymással!” — írta Feri egyik ifjúkori versében. De ő ezt az élethalálharcot mindig győzedelmesen vívta meg. A kígyót elűzte és győzött szívében a tisztaság, jóság, amely szép, mint a hold fénye és a tiszta, hófehér lilium.

De voltak másfajta küzdelmei is. Egyik napon a könyvtárból kivette a „Japán Vértanúk” című könyvet. Mohó érdeklődéssel olvasta végig, hogy azok az apostolok hogyan

hagytak el mindent Krisztusért, hogyan mentek el óriási áldozatok árán, koldus szegényen a pogány vad idegenbe. Ámulva olvasta küzdelmeiket, szenvedéseiket és mindezt azért, hogy Krisztusnak lelkeket mentsenek. Amikor a vértanúk halálához ért, hatalmas lángra lobbant szívében a lelkesedés tüze:

— Igen, ezek voltak az igazi hősök! Nagyobb hősök, mint a harcmезőn elesett katonák, mert azok ennyi kínszenvedésen nem mennek át. És nem parancsszóra mentek, hanem saját akaratukból: vidáman, boldogan, meghalni Krisztusért! Ó, ha én is ilyen hős lehetnék!

Ekkor szólalt meg először szívében már egészen tisztán, érthetően az isteni behívó, Krisztus riadója:

— Ha ilyen hős akarsz lenni, akkor neked is le kellene mondanod mindenről! Nem szabad földi rangról, gazdagságról álmodoznod, oda kell dobnod mindent, hogy kövesd az Úr Jézus riadóját. Hiszen te úgy szereted a szabadságot! A legnagyobb szabadság pedig az, amikor nem köt meg téged a föld göröngye, a pénz- és dicsőségszerzés vágya . . . Semmi, semmi a világon . . . Egészen szegényen és egészen szabadon állsz be Jézus hadseregébe.

Bizony, ettől megriadt Feri. Szinte elrémült attól a gondolattól, amely átvillant az eszén:

— Nekem is szerzetesnek kellene lennem! Ha belépnék jezsuitának, akkor követhetném igazán a japán vértanúk példáját.

Az ördög vad erővel tiltakozott, szívéhez suttozva:

— A világért meg ne tedd ezt! Nem bírnád ki egész életen át a zárt életet! Kár a tehetségedért, hogy elrejtöd a szerzetesi falak közé, amikor annyi siker és dicsőség vár reád a világban!

Ne gondoljátok pajtik, hogy a győzelem olyan könnyen megy. Nagy győzelemért nagyon meg kell harcolni, nem lehet első ütközetre megnyerni a csatát. Így volt Ferinél is. Ő maga is szívében rémülten tiltakozott:

— Nem, nem! Nem leszek jezsuita! Hiszen mint világi pap is szentéletű lehetek, elég lesz az nekem.

Azután megnyugtatta magát ezzel a gondolattal is:

— Különben, úgysem léphetnék szerzetbe, mert hiszen itt vannak öreg szüleim, akik annyit fáradtak értem és akik-

nek szeretnék már egyszer jó módot biztosítani. Ha világi pap leszek, akkor már mint plébános is magamhoz vehetem szüleimet, tejbe, vajba fürösztetem őket, kárpótolhatom nekik az eddigi nehéz életet. Bátyám mellett sohasem lehetnének olyan boldogok, mert szüleim nem találnák fel nála azt a jámborságtól meleg otthont, amit nálam, papfiuk mellett élvezhetnének.

Amint látjátok, Ferit tehát eleinte nem az tartotta vissza, hogy nem akart áldozatot hozni, hanem jó szíve, szülei iránti nagy szeretete. Ezért azután le is csendesedett a szíve: megnyugodott. Hévvél feküdt neki a tanulásnak, hogy majd mint világi pap nagy dolgokat tehessen és a mellett gondoskodhassék szüleiről is.

De az Isten útjai előre láthatatlanok! Feri akkor még nem is sejtette, hogy jó édesanyja — akinek boldogítására készült — már súlyos betegséget rejtegetett magában. Ki tudja, talán maga a jámbor asszony ajánlotta fel életét fiáért, hogy az szabadon követhesse mindig Isten hívó szavát . . .

Elérkezett az a szörnyen szomorú óra is, amikor Ferit hívatta lelkiatya és gyengéden szólt hozzá:

— Szabadságot adok neked, fiam, utazzál haza, mert beteg az édesanyád.

Ferinek tört szúrtak szívébe e szavak. Vajjon érzitek ezt ti is pajtik, ha szüleiteknek baja van? Feri érezte . . . Nagyon érezte . . . Mintha csak föbe ütötték volna, úgy támolgott ki a szobából és szorongó lélekkel, szörnyű aggodalmak között, lélekben folyton imádkozva, visszafojtott könnyekkel sietett ki az állomásra, hogy elutazzék beteg édesanyjához.

•

Feri úgy érezte, mikor az édesanyja ravatala mellett állt, hogy gyászba borult az egész világ. Még a napsugárnak is szomorú a fénye; a szél zúgása nem mesél, hanem zokog; a Sajgó erdő fáinak lombjai nem suttoznak, hanem keservesen sírnak . . . Mintha csak a szívében megszakadt volna valami . . .

A ravatal mellett erőt vett magán a fiatal fiú, mert hiszen neki kellett erősítenie összetört, öreg édesapját. Gyengéden karolta át, szerető, vigasztaló szavakat suttozott fülébe, pedig ő maga talán mégjobban szenvedett.

Amikor azonban a temetés után magára maradt és tudta, hogy már csak fejfáját ölelheti annak a szerető édesanyának, akinek eddig meleg szíve fölé hajtotta fejét, akkor alig bírt fájdalmával. Hogy gyászoló édesapját ne bústsa el mégjobban, kirohant kedves erdejébe. Ráborult a szeretett fákra és hangosan felsírt:

— Tudjátok, hogy nincs már nekem anyám?! Meghalt az édesanyám . . . Jaj . . . jaj . . . Istenem, Istenem, meghalt az anyám!

Nem tudott hazamenni, ahol minden talpalatnyi hely mintha még meleg volna meghalt anyja lábai nyomán. Szörnyű volt elgondolni is, hogy amikor kinyitja majd az ajtót, nem mosolyog rá az a fáradt, édes arc; nem tárul felé két meleg, ölelő kar, nem hallja azt a drága, aggódó hangot:

— Már úgy vártalak, fiacskám! Nem volt semmi baj?

Újra nekiszaladt az erdő sűrűjének és fájdalmasan panaszkodva kiáltozott:

— Édesanyám! Édesanyám! Miért hagytál itt engem?!

Gyermekeim, a fájdalom nem mindenkinél egyforma. Csak az igazán nagy és értékes szívek tudnak nagyon szenvedni. És a szenvedés sokszor kísértést hoz. Az ördög kísértésére szeretne fellázadni az emberi szív Isten ellen. Szomorúságában nincs kedve imádkozni, nincs már kedve nagy és szép tervekre gondolni. Ferinek nagyon nagy szíve volt, azért szenvedett ilyen nagyon s azért volt nála a kísértés is nagy.

Lelki szemei elől eltűnt az Úr Jézus képe és egyszerre semmivé lettek lelkes, nagy tervei, olyan kétségbeesettnek érezte magát.

De azután mégis . . . mégis . . . Egyszerre mintha szívére rásugárzott volna valami fény . . . Egy isteni szép és szerető arc szemeiből sugárzott elő és Feri megismerte:

— Jézusom!

Igy sóhajtott fel és pillanatokra megállt.

— Ha valaki, úgy az édes Jézus megérti az én szenvedésemet. Mert hiszen Ő nálamnál ezerszer többet szenvedett! Jaj, az Ő Szíve is hogy fájhatott, amikor a keresztfán el kellett búcsúznia Édesanyjától! Miért is panaszkodom a hallgatag fáknak, amikor azok nem értenek meg és a legmegértőbb Szív ott vár engem az oltárnál?!

Elhagyta az erdőt és bement a templomba. Sokáig imádkozott az örökmécs fénye alatt. Legyőzte lázadását, kétségbeesését és ha fájdalma nem is lett kisebb, mégis erőt, megnyugvást kapott.

Visszatért az intézetbe, hogy tanuljon, pap lehessen, ahogy édesanyja is óhajtotta. De az otthonhagyott sírhantot nem felejtette el soha. Ahányszor hazament, — később már mint kispap is — először ezt a sírhantot kereste fel, hogy ott sirja ki szívét . . .

A nagy szenvedésben mégjobban megneimesedve és az elcsüggedés, lázadás kísértéseinek legyőzése után erősebb, acélosabb szívvel tért vissza az intézetbe Feri. Ettől kezdve még gondolkodóbb és komolyabb lett. Nagy erővel

feküdt neki a tanulásnak, a mellett magánszorgalomból sokat olvasott. Mindjobban és jobban feltűnt tanárai és osztálytársai előtt. Az elvesztett édesanyja utáni bánat pedig még közelebb hozta a Mindnyájunk Édesanyjához: Szűz Máriához.

— Nem szabad panaszkodnom, hogy nincs már nekem anyám, mert hiszen Szűz Mária az anyám! — gondolta Feri és rajongó szíve egész szeretettel fordult a Szűz Anyához.

Szűz Mária buzgó tisztelőjének egyesülete: a „Mária-kongregáció” szépen virágzott az intézetben. A kongreganisták időnkint összejöttek ájtatosságra Szűz Mária oltára előtt vagy gyűlésekre, ahol megbeszélték, hogyan legyenek méltó leventéi az Égi Urnőnek.

Feri is belépett a Mária-kongregációba és hamarosan kitűnt a Szűz Mária-tisztelők között is. A kongreganista fiúk beszédeket is tartottak egymásnak. Amikor Feri beszélt, olyan tüzes lelkesedéssel ömlöttek a szavak ajkairól, hogy bámulatba ejtette társait:

— Magyarország Szűz Mária országa! — ismételte oly sokszor Feri. — Ennek az országnak szentnek kellene lennie, pedig mi nem vagyunk elég szentek. Fiúk! Nem szégyen az, ha egy Királynőnek a lovagja nem kiváló vitéz?! Olvastuk, hogy a középkori lovagok milyen hőstettekre voltak képesek úrnőjükért. És mit teszünk mi Szűz Máriáért? Most, még mint fiúk, csak keveset tehetünk, de ha felnövünk, élethalálharcot kell kezdenünk minden rossz ellen, hogy Szűz Mária országa az erények virágoskertje legyen!

Akkor már feltűnt Ferinek szónoki és írói tehetsége is. Ahogyan beszélt, ahogyan önképzőköri dolgozatait megírta, egészen rendkívüli tehetséget ismertek meg belőle. Ő nem volt az a fajta jó fiú, aki maga ugyan megtesz minden szépet és jót, gyakorolja az erényt, de sajátmagán kívül másokkal nem törődik. Feriben az apostolok vére buzgott. Észrevette a helytelenségeket, a lanyhaságokat és bátran szembeszállt azokkal. Buzdította társait is, hogyan csinálják sokkal lelkesebben, mint azelőtt.

Egyik tanára, Fiala atya, akinek Feri olyan sokat köszönhetett életében, mindezt látta, megfigyelte és nem egyszer mondta paptársainak:

— Ez a fiú, az esze és nagy szíve mellett valóságos újtó! Született alapító. Isten segítségével, hacsak a kísértés rossz útra nem tántorítja, meglátják, még olyan nagy dolgokat fog alapítani, hogy csodálkozik majd rajta az ország.

Volt aki hitte, volt aki kételkedett:

— Az ilyenfajta fiúknak nagy kísértése a gőg, a büszkeség. Félek, hogy majd őt is elragadja és elrontja.

Hát bizony a kísértés meg is volt. Nem egyszer szállt fejébe Ferinek is a dicsőség: nem egyszer akart lázadozni

a szabályok ellen, azt képzelve, hogy ő jobban tudja — mint ahogy minden fiatal fiú így hiszi. És ezek a kísértések újabb lelki küzdelmekbe vitték, de a végén mindig győzött benne a jó. Leküzdötte ellenkezését, lázadozását, büszkeségét és nagy erőfeszítéssel hajtotta meg fejét alázatosan a szabályok előtt.

Közben pedig újra és újra feltámadt benne ez a nyugtalanító gondolat:

— Édesanyám meghalt. Pista bátyám megházasodik és most már édesapámat ő is el tudja tartani. Mintha a jó Isten mégis csak azt akarná, hogy jezsuita legyek . . .

Ilyenkor mindig újra és újra visszariadt:

— Nem, nem! Azt nem! Olyan nagy hős mégsem tudok lenni, hogy mindenről lemondjak!

Igy mondta magában, de azért nem nyugodott bele. Folyton küszködött lelkében és ugyancsak szenvedett ebben a küzdelmében. Végül is azzal nyugtatta meg magát ismét:

— Mégsem akarom édesapámat egészen Pistára bízni. Jobb lesz neki nálam egy nyugodt plébánián, vagy ha valóban püspök lennék, a püspöki palotában.

De hát az ördög sohasem pihen és szerette volna Ferit visszatartani a papi pályától is. A tizenhat, tizenhét éves fiúknak a legnehezebb, mert ilyenkor támadnak fel legkalandosabb vágyaik. Az egyik Robinson akar lenni, a másik kóborlovag, a harmadik színész vagy tengerész és ki tudja, még mi mindenféle, manapság főleg pilóta. Ebben a korban a fiúk kezdik megismerni a világot, legnagyobb a csábítás arra is, hogy a mulatságoknak és élvezeteknek éljenek.

A hatodik osztály végén, amikor a papnak készülő fiúknak kérelmezni kellett, hogy hetedikről kezdve felvegyék őket a kispapok közé, Ferit is megrohanta ez a sok kísértés.

— Szép a világ, szép az élet! — csábította az ördög. — Ha nem leszel pap, mennyivel szabadabban és vidámabban élhetsz. Mulathatsz fényes termekben vagy vadászgathatsz az erdőben, amit annyira szeretsz. Utazgathatsz, hiszen téged annyira érdekel minden. Mindaddig csak komoly helyen voltál és tanultál meg gondokkal küzdöttél. Végre egyszer már multságokból is kivehetnéd a részedet! Látod a városi urakat, hogy mulatnak cigány mellett, táncolnak, vigadoznak? Ez várhat reád is. No, és a mellett te annyira

szeretted a családi életet. Milyen szép volna, ha neked is lenne egyszer feleséged, gyermekeid, kényelmes, szép otthonod, saját kerted, nagy gazdaságod. Minderről le kell mondanod, ha pap leszel!

Ez volt az első nagy csata. Az ördög csábítja és megmutatja neki a világ gazdagságát, élvezeteit, ahogy csábít mindenkit — még az Úr Jézust is megkísértette. Ugyanakkor a jó angyal mind erősebben harsogja bele szívébe Krisztus riadóját:

— Kövess engem!

Bizony sok álmatlan éjtszakába, sok titkos könnybe, sok lelki küzdelembe került, amíg Feri legyőzte ezeket a kísértéseket. Diadalt aratott az első nagy csatában és emelt fejvel, határozottan, boldogan kijelentette:

— Megírom kérvényemet, hogy felvegyenek a szatmári püspöki papneveldébe. Ha szerzetes nem is leszek, de buzgó világi pap akarok lenni: Krisztus Urunknak lelkes harcosa és apostola!

Íme, ez volt az első nagy diadal és a következő évben már a szatmári reverendás kispapok között látjuk a hetedosztályos Ferit.

Amint láttátok, pajtik, úgy a szenvedés, mint a jólét sok kísértést hoz. Ha nagy csapás ér minket, akkor az ördög arra csábít, hogy elveszítsük a kedvünket minden jótól, zúgolódjunk az Isten ellen. Ha pedig sikereket érünk el, akkor meg arra csábít, hogy legyünk büszkék, gőgösek, élvezzük ki az örömöket és ne vágyakozzunk szent dolgok után. Mindenki átmegy ezeken a kísértéseken, ti is majd átmentek rajta, ha nagyobbak lesztek . . . Akkor majd jusson eszetekbe Feri, aki példaképnek áll elétek és vezéretek a diadalok útján. Éspedig a lelki diadalok útján, amelyek Krisztus Királyhoz az örök dicsőségbe vezetnek.

VIII. Fejezet

A nagy felfedezés

Sokszor hallottatok nagy felfedezésekről és nagy találmányokról. Mi a különbség a kettő között? Találmány az, amikor valaki egész újat talál ki, ami még nem volt. Ilyen pl. a rádió. A tudós, aki feltalálta, egész újat alkotott. Viszont a felfedező olyat talál meg, ami már megvolt, de az emberiség legnagyobb része nem tudott róla. Ilyen volt Amerika felfedezése, mert hiszen ez a hatalmas földrész már megvolt, csak a többi világrészeken nem tudták, hogy megvan.

Az Úr Jézus Szíve szeretetének lelki csodája az, hogy mindent, ami a világon csak van, még a föld sarát is, lelki arannyá tudja változtatni, ha azt Isten-szeretéből és emberszeretéből jóra használjuk fel. Ez a lelki csoda mindig is megvolt, mióta a világ fennáll. Sajnos azonban a legtöbb ember nem tudott róla és sokan még ma sem tudják. Elfeledkeztek erről az emberek már az ószövetségben és még a vallásosak is, mindenféle rideg szabályt hoztak, de arra nem gondoltak, hogy szeretettel szenteljenek meg mindent. Az újszövetségben az Úr Jézus figyelmeztette rá újra az embereket:

— Szeresd a te Uradat, Istenedet, egész szívedből és szeresd felebarátodat, mint sajátmagadat, ez a főparancs! Arról ismernek meg titeket, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymáshoz.

Az első keresztények szívében lobogott is a szeretet lángja, de később az évszázadok folyamán a legtöbben megint kezdték elfelejteni, hogy fő a szeretet. Azért az Úd-vözítő pár évszázad előtt megjelent Alacoque Szent Margit apácának, megmutatta szeretetlángokban égő Szívét és őrá bízta, hogy hirdesse az egész világnak:

— Necsak a törvényeimre gondoljatok, de a szerető

Szívemre is! Merítsetek a Szívem szeretetlángjaiból, hogy a ti szívetek is így égjen szeretetben. Sokkal jobban kell szeretnetek engem és felebarátaitokat is. Ha az én szerető Szívemre gondoltok, akkor meg akartok majd vigasztalni mindazért, ami fáj nekem: a sok-sok bűn, amit elkövetnek a világban. És ha jobban szeretitek majd felebarátaitokat, akkor égték a vágytól, hogy sok jót tegyetek nekik. Nem elégedtek meg azzal, hogy ti magatok betartjátok a törvényt, szerettek engem, hanem lelkes buzgósággal küzdtek azért is, hogy mások is, mindenki, közelebb kerüljön az én szerető Szívemhez.

Igy kezdődött a Jézus Szíve-tisztelet, amit most bővebben nem magyarázunk itt el nektek, mert hiszen ma már ismeri minden kis pajti.

Igen, az Úr Jézus megmutatta Szívét és abban a szeretetlángokat, de hát az emberi rossz természet és az ördög munkája megint csak elfelejtette ezt a legtöbb emberrel. Amikor Feri gyerek volt, akkor még a mi hazánkban nagyon kevesen tudtak a Jézus Szíve-tiszteletről és Feri sem igen hallott róla. Pedig a Jézus Szíve-tisztelet: a csodákat teremtetni szeretet, volt az a „bölcsék köve”, amelyet Jézuska Ferike szívébe is elrejtett. El volt rejtve szíve mélyén, tehát megvolt, de Ferinek magának kellett felfedeznie. Ha nem lett volna olyan tiszta szívű, olyan jó, olyan szerető, olyan okos és olyan bátor, győzedelmes a kísértések elleni harcokban, sohasem fedezte volna fel. Mert hiszen az Isten mindenkinek megadja a kegyelmet, mindenkinek szívébe belerejt kisebb-nagyobb darabkákat ebből a „bölcsék kövéből” — de sajnos, a legtöbb ember bűnös vagy legalább is könnyelmű, lanya, lusta és így nem fedezi fel szívében a „bölcsék kövét”, a mindent lelki arannyá változtató titkot. Feri azonban felfedezte. Hogy miképen, azt most mondjuk el nektek.

A nagy felfedezés egy kis pirosborítékú füzetkével kezdődött. Még az ötödikben, amikor Szatmárra került, egy barátjánál látta meg Feri.

— Milyen füzet ez? — kérdezte a minden iránt érdeklődő fiú.

— Ez a Jézus Szíve Társulat szabálykönyvecskéje —

felelt pajtása. — Mi, szatmári diákok, majdnem mindnyájan beiratkoztunk a Társulatba.

Feri úgy félfüllel hallott már valamit erről. Édesnyja is imádkozott vele Jézus Szívéhez, de hogy tulajdonképen mi az a Jézus Szíve-tisztelet, azt nem tudta még. Elkérte a könyvecskét, kíváncsian olvasta el és egyszerre, mintha csak nagy fény sugárzott volna lelkébe!

Olyan volt ez pajtik, mint amikor a hajós borús ég alatt, viharos tengeren vergődik. Nem lát semerre partot s egyszerre csak fény sugárzik rá valahonnan.

— Fény, viláosság! — kiált fel ilyenkor örvendezve a hajós. — Ó, hiszen ott van egy tündöklő part, amiről nem is tudtam, hogy létezik!

Persze azonnal a fénylő part felé fordítja kis vitorlását.

De a hajósok is kétféle emberek. Van olyan lomha lelkű hajós, aki elmegy ugyan a partra, ki is köt, de megelégszik azzal, hogy kicsit körülnéz, élelmet vesz fel, azután indul vissza kényelmes otthonába és nem sokat törődik a felfedezéssel. De aki lelkes, aki „nagy lélek”, akit a tudás érdekel, az nekiveti magát, hogy tüzetesen megismerje a felfedezett földrészt. Nemcsak éppen azt veszi fel, amire szüksége van, hogy hazautashassék, hanem elkezd keresni, kutatni, újdonságokat feltalálni. Kincsekre akad, dúsan meg rakodva ér haza és otthon kiosztja és hirdeti:

— Honfitársak, menjetek az új világrészbe és merítsetek a kincsekből! Én majd elviszlek titeket, nem sajnálom a fáradságot.

Ilyen hajós volt a lelki élet tengerén Feri. Amíg pajtásai közül a legtöbben megelégedtek azzal, hogy elmondták a társulati napi imát, elvégezték a társulati közös szentáldozásokat (tehát megtartottak maguknak belőle éppen annyit, amennyi a saját lelküknek legjobban kellett, de többet nem), addig Feri lobogó lelkesedéssel vetette magát rá a nagy felfedezésre, amint szívébe sugárzott a Jézus Szíve-tisztelet fénye. Ki akarta bányászni a Jézus Szíve-tisztelet összes kincseit, bele akart tekinteni egész mélyen az Úr Jézus szerető Szívébe és azután osztogatni akart a merített kincsekből sokaknak . . . mindenkinek . . .

Gondolkozott, lelkesedett, imádkozott. Felszínre hozta a lelkébe rejtett „bölcsék kövét”. S felismerte annak csodás erejét, hogyan lehet vele mindent lelki arannyá átvarázsolni.

— Ó, most már értem! — örvendezett szívében a serdülő ifjú. — A legfőbb, amit az Úr is akar tőlünk, a szeretet! Milyen gyáva és szolgai dolog is az, ha csak azért nem vétkezünk és azért vagyunk jók, mert félünk a pokoltól. És ha csak azért teszünk jót, hogy a mennyországban jutalmat kapjunk, akkor olyanok vagyunk, mint a kis szatócs, aki odaadja az árut, mert megfizetnek érte. Mennyivel szebb és nemesebb, ha azért küzdünk a bűn ellen és azért tesszük a jót, mert rajongva szeretjük Krisztus Királyunkat és örömet akarunk szerezni szerető Szívének!

Igy értette meg Feri a Jézus Szíve-tiszteletben a szeretetet. És hogy mi az az engesztelés, azt is hamar át-
érezte fogékony jó szíve.

— Hogy eddig nem is gondoltam rá! Pedig ez épp olyan, mint amikor édesanyám szomorú volt és akkor oda-mentem hozzá, megöleltem, mellette maradtam, vigasztaltam, segítettem neki, hogy újra mosolyogjon. Az Úr Jézust milyen sokan sértik, bántják, megsebzik szent Szívét! Ezért oda kell sietnünk Hozzá és vigasztalnunk, engesztelnünk kell azt a drága, értünk fájó Szívet . . .

Amikor pedig olvasta, hogy Jézus Szíve milyen nagy ígéreteket tett az Ő Szívét tisztelő embereknek, családoknak, nemzeteknek, akkor majd szétvetette szívét az apostoli buzgalom:

— Milyen szörnyű, hogy az emberek legtöbbje mind-
ezt nem tudja! Ott a Sajgó erdő mellett az a sok babo-
nás cselédnép milyen más lenne, hogy megnemesednék,
mennyi kegyelmet kapna, ha ismerné Jézus Szíve ajándé-
kait! Azok a bérescsaládok ott, akik csak a földet túrják
pár garasért és éppen hogy felnevelik gyermekeiket, meny-
nyivel boldogabban és szebben élhetnének, ha családjukat
Jézus Szívének ajánlanák fel. És a világon nem lenne any-
nyi igazságtalanság, annyi véres háború, ha a népek és fe-
jedelmek megtanulnák Jézus Szívétől az igazi szeretetet.
Csak már felnőnék és mehetné mindenütt hirdetni: „Test-
vérek, gyertek velem Jézus szent Szívéhez és merítsetek
kincseiből!”

Igy tüzelte fel a Jézus Szíve-tisztelet Feriben az apostolkodásnak óriási vágyát. Osztálytársai között ő volt a legbuzgóbb Jézus Szíve-tisztelő és később kispap korában is Jézus Szíve-tiszteletre buzdította társait:

— Ne gondoljátok, hogy a Jézus Szíve-tisztelet csak imádkozás! Nem elég, ha csak elmondjuk a társulati közös imát és elmegyünk a szentáldozásokra. A Jézus Szíve-tisztelők a szeretet hősei legyenek és ahová csak lépnek, rengeteg jótett fakadjon nyomukban, mert hiszen ők a szeretet apostolai!

De még ezzel sem elégedett meg Feri. Neki mindig új és eredeti gondolatai, tervei voltak. A nagy felfedezés: a „Jézus Szíve-tisztelet csodákat terem”, — merészen új és szent gondolatokat sugott neki. Hogy megértsük gondolatait, előbb meg kell magyaráznom nektek valamit pajtikák.

Vannak emberek: a vallástalanok, akik csak a földi dolgokkal törődnek. Étel, ital, föld, sok állat, gazdagság, pénz, mulatság — csak ez kell nekik. A vallásos emberek tudják, hogy így nem juthatnak be a mennyek országába, azért vigyáznak, hogy ezeknek a földi dolgoknak a megszerzésével bünt ne kövessenek el és ezek mellett maradjon idejük az imára, a szentségekre is. De ezt úgy csinálják, hogy a földi dolgokat és a lelki dolgokat valahogyan szépen elválasztják egymástól. Pl. reggel elmennek misére, azt gondolkodják, ezzel eleget tettek Istennek. A nap többi részében, amikor földi dolgokkal foglalkoznak, dolgoznak, szórakoznak, akkor estig nemigen gondolnak már a jó Istenre, csak majd az esti imánál. A szentebb emberek viszont annyira félnek a földi dolgoktól, hogy azokat egészen megvetik, eldobják. Reggeltől estig csak imádkozni szeretnének, hogy ne is kelljen gondolniok a munkára, földtúrára, állatetetésre, boltokra, gyárakra, hivatalokra, pénzre, mert mindettől félnek, hogy esetleg elvonja őket a jó Istentől.

No mármost pajtik, gondolkozzunk okosan. Az Isten jó, tehát mindaz, amit teremtet, csak jó lehet. Márpedig a földi dolgok is Isten teremtményei. Az Isten megáldotta a föld göröngyeit is, még az esőtől ázott földgöröngyöt, a sarat is:

— Teremjetelek kenyeret, gyümölcsöt az embereknek!

Megáldotta az állatokat: a libust, a kutyust, cicát, kis madárkát, minden állatot:

— Éljete, nőjete, szaporodjatek, hogy állatok enni-valója legyen az embereknek, — hogy őrizzéték az emberek házaít, — hogy játékos kedvetekkel megkacagtassátok a kisgyerekeket, — hogy gyönyörködtessétek dalaitokkal a kicsiket és nagyokat egyaránt.

Megáldotta a növényeket, ásványokat is. A kendert, a lent, az acélt, amiből gép lesz, az aranyat, amiből pénz lesz, mindent, mindent, mindent:

— Tanuljanak meg mellettetek az emberek dolgozni! Legyen belőletek ruha az öltöztetésükre, gép a munkájukhoz, szerezzenek veletek pénzt, amivel sok jót tehetnek egymásnak.

Megáldotta az Isten a cipész kaptafáját, a boltos áruít, a gyárak gépeit, a hivatalokban sercegő tollakat, a tudósok könyveit, a művészek képeit, kottáit, a királyok kormány-pálcáit:

— Minden munka engem dicsőíthet, minden munkával egymást segíthetitek, a tudomány és művészet szent lehet, az uralkodók szent törvényekkel kormányozhatják népüket!

Látjátok most már pajtik? A földi dolgokat nem kell megvetni, azokat is meg lehet szentelni, jóra lehet használni. Nem szabad napi életünkben a lelki dolgokat a földi dolgoktól elválasztani. Ha reggel hazajövünk a miséről és az asszony elkezd főzni, a férfi kimegy a földre vagy elmegy a gyárba vagy hivatalba és a gyerek az iskolába vagy játszótérre, — szívében magával viheti mindenhova a Jézuskát. A munkáját Istennek ajánlja fel; ami nehéz, azt Jézusért viseli szívesen, ami öröme, sikere, szórakozása van, azért a jó mennyei Atyának ad hálát, a nyereségből jót tesz. Lám akkor az egész napja olyan, mintha imádkoznék.

Ez az, amit kevés ember ért meg. Feri, a fiatal fiú megértette! Ő, aki annyira tudott szeretni mindent, — nemcsak az embereket, hanem az erdőt, a földet, az állatot is — felfedezte, hogy mindezt szabad tovább szeretnie, de úgy, hogy Isten dicsőségére, embertársai javára szentelje fel azokat. Jézus Szívétől így tanult:

— Az Úr Jézus Szíve csupa szeretet s azt akarja, hogy én is Őt nagyon, nagyon szeressem. Édesanyámat nem-

csak akkor szerettem, amikor reggel, este megcsókoltam vagy mellette voltam, hanem mindig-mindig szívemben volt a képe és akármit csináltam, anyám jutott eszembe. Ha öröm ért, hogy majd ő is örül velem; ha bánatom van, hogy ő majd megvigasztal; ha dolgoztam, hogy ő figyel munkámat; ha kaptam valamit, hogy neki adhatom. Így kell tennem az Úr Jézussal is, mindig Vele, mindig Értel!

Majd ismét így gondolkozott:

— Ha az Úr Jézusnak szerető emberszíve van, akkor Ő is mindent szeret, amit mi szeretünk. Szerethetem továbbra is a pajtásokat, a fűt, fát, virágot, a földet, az állatokat, a munkát, a boltot, a gépet, mindent, mindent — hiszen minden az Ő ajándéka. Édesanyám is örült, ha én örültem az ajándéknak, amit tőle kaptam, hát még amikor látta, hogy az ajándékait jóra használom fel! Az Úr Jézus Szívének is, azt hiszem, akkor szerzem a legnagyobb örömet, ha szeretem minden Isten-ajándékát és felhasználom arra, hogy azokkal sok szépet, jót, nagyot alkossak.

Így vezette rá a Jézus Szíve-tisztelet Ferit arra, hogy a nagy istenszeretet és buzgó felebaráti szeretet mellett szeressen mindent, amit e szép világon Isten ad nekünk, de úgy szeresse, hogy mindent meg is szenteljen, lelki arannyá változtasson.

Feri felfedezte tehát a „bölcsek kövét” saját szívében. Ez a „bölcsek köve” — mindent felhasználni, de mindent arra, hogy lelki arannyá változtassuk — vezérelte egész életén át. Jézus Szívétől tanulta, mert a szeretet vezette rá a nagy felfedezésre.

A Jézus Szíve-tisztelet adott neki erőt is a sok küzdelemhez, hogy megvívhassa lelki csatáit. Mert senkiből sem lesz nagy ember, senkiből sem lesz szent, — küzdelem, áldozat és szenvedés nélkül!

Gyermekeim, a ti szívetekben is ott van a „bölcsek köve”. A jó atya példája nem azt súgja nektek, hogy Jézus Szíve kedvéért mindenről le kell mondanotok s nem szabad többé földi dolgokkal törődnötök. Inkább azt tanulhatjátok meg tőle, hogy szabad örülnötök mindennek: játéknak, kis cicának, kutyusnak, madárkának, tankönyvnek, iskolának, föld-

nek, erdőnek, rétnék — de mindezt lelki arannyá kell változtatnotok azzal, hogy Isten dicsőségére és jócselekedetekre használjátok fel. Hogy hogyan lehet ezt megtenni, azt majd e könyv további fejezeteiből tudjátok meg: a jó atya példájából és tanításaiból.

IX. Fejezet

Döntő ütközet

Ha megfigyelitek magatokat, pajtik, játék közben, észrevehetitek, hogy minden pajtinak más természete van. Az egyik kis ügyefogyott, alig használhatják ügyes játékoknál. A másik szelídke, csendes, mindenbe beleegyezik, amit a többi akar. Van szeszélyes, haragos, aki mindig mást akar játszani, mint a többi, felhúzza az orrát és kiáll a játékból, ha nem a kedvére tesznek. És vannak olyanok is, — főleg a fiúk közt — akik folyton rendezgetnek, újat találnak ki, mindig ők a kezdeményezők, kitalálók, vezérek.

Lessük csak ki, mit szól az angyal és mit szól az ördög ezekhez a különböző gyermekekhez:

Az angyal azt mondja:

— Te kis ügyetlenke és te szelíd, engedelkeny gyermekecske, vigyázz; örülök, hogy nem veszekedsz s nem tolakodol, mert így kisebb a veszély, hogy vétkezzél. De titeket egy másik nagy veszély fenyeget! Ellustul a lelketek, tutyi-mutyik lesztek a jóra is és — amilyen engedelkenyek vagytok — könnyen engedhettek a rossz pajtásnak is! Ti makrancosok, szeszélyesek, javuljatok meg! És ti kis vezérek, kezdeményezők, nagyon vigyázzatok! Mert van tehetőségetek ahhoz, hogy sok jót kezdjeteek majd, másokat is vezessetek a jóban; belőletek válhatnak a vezérek Krisztus seregében. De — jaj — megvan a veszély is, hogy gőgösök, engedetlenek, felforgatók lesztek és csak bajt csináltok Isten országában!

Persze az ördög is csábít rögtön:

— Nézd te kis ügyetlen és te kis szelíd — magadban úgysem boldogulsz. Nem vagy te nagy dolgokra való! Nem bírod te el a nehezet — jónak lenni pedig nagyon nehéz! Hagyd is abba a próbálkozást, lustálkodjál,

hallgass azokra a pajtásokra, akik a könnyebbet tanácsolják, ez sokkal könnyebb és kényelmesebb!

Persze, könnyű és kényelmes alatt a bűn útját érti és rögtön fel is biztat pár rossz pajtást, hogy oda vezessék az engedékeny pajtit.

A vezérgyerekekhez pedig így szól:

— Jól van, te vezérnek való vagy. Erős, tehetséges! Ne is hallgass másokra — csak nem parancsolgatnak neked öreg szülők és papok? Te már kinőttél a szárnyuk alól, tégy, amit akarsz. Gyűrd le a gyöngébbet, azért vagy erős. Forgasd fel a rendet, az otthont, az iskolát, a világot — hadd lássák, mit tudsz, ez az igazi virtus!

Na mármost mi lesz az ilyen gyermekekkel és ifjakkal? Vagy engednek az ördög kísértésének és valóban zabolátlan, féktelen, parancsokat megvető, felforgató lesz belőlük: a lázadó ördög szolgája. Vagy legyőzik ugyan a kísértést, de akkor elkedvetlenednek és nem használják fel erejüket, tehetségüket arra, hogy a jóban legyenek vezérek. Az igazi hős azonban le tudja győzni saját magát is! Vezető marad, de a jóban. Az erejét és tehetségét jóra használja: szép és szent új dolgokat talál ki, vezér lesz Krisztus Király hadseregében!

Hogy Feri, a szatmári kispap, milyen fajta ifjú volt, azt hiszem, nem is kell mondanom nektek, úgysis tudjátok már. Vezérnek, rendezőnek, kitalálónak született s ezt a papnevelésében hamarosan észre is vették rajta. Nem elégedett meg azzal, hogy betartja a szabályokat, elvégzi a kötelességét, hanem mindig valami újat talált ki. Valóságos vezérré lett társai között, beszélt nekik, buzdította őket és magyarázgatta azt, amit feltalált:

— Úgye sokszor hallottátok, hogy a földi dolgokkal ne sokat törődjünk, mert a föld az csak sár és a pénz átkozott. Le is nézitek azokat, akik csak a földet túrják, az állatokkal törődnek, a majormal, a gazdasággal vagy a műhelyükkel, boltjukkal. Azt hiszitek, hogy az aranyásók mind rossz emberek, mert imádják az aranyat, mint a pogányok.

— Úgy is van! — zúgták közbe a fiúk.

— De csak félig van így! — ellenkezett Feri. — Csak azoknál, akik mindezt bűnre használják vagy legalább is

csak a saját hasznukra és ezek miatt elfeledkeznek a lelki dolgokról. Miért ne lehetne mindezt megszentelni? Hiszen a jó Isten csupa jót teremtett, csak az emberek rontják el. Én láttam édesapámat és édesanyámat, amikor a földet kapálták, az állatot etették és a boltjukban árultak. Mégis nagyon vallásosak voltak, mert hiszen minket neveltek fel a pénzből, sok jót tettek vele a szegényekkel és munkaközben is mindig a jó Istenre gondoltak. Tudjátok, mit gondoltam? Mindezeket a földi dolgokat nem kellene eldobni, hogy azt csak a rossz emberek használhassák fel, hanem inkább meg kellene szerezniük. De nem a magunk hasznára, hanem azért, hogy sok-sok jót tegyünk vele.

Ime, a „bölcsek köve” előkerült Feri szívéből!

— Hiszen tanultuk, — magyarázta tovább Feri — hogy a régi tudósok fel akarták találni a bölcsek kövét, hogy azzal minden más közönséges anyagból aranyat csináljanak. Én azt gondolom, hogy az édes Jézus Szívének szeretete, aki gondoskodni akar az embereknek nemcsak a lelkéről, hanem a testéről is, a saját Szívéből ad nekünk ugyanilyen szeretetet és ez a „bölcsek köve”. Ezzel lelki arannyá változtatunk mindent. Megszerezzük a pénzt, de ez nem lesz átkozott, hanem áldott, mert szegényeket, betegeket, árvákat segítünk rajta. Szerzünk sok földet, állatot, hogy a népnek munkát adjunk, hogy megélhessenek. Még boltunk, gyárunk is lehet, hiszen mennyi embernek adnánk kenyeret vele! És a sok pénz, amit ezekkel szerezniénk, nem vándorolna a vallástalan emberek zsebébe, hanem a miénkbe; azért, hogy minél több szegényen segíthessünk vele.

Persze csodálkoztak ezeken a szavakon. Volt aki csúfolta is:

— Csak nem akarsz boltos pap lenni? Szép is volna: boltos püspök úr!

A tanárai is meglepődtek Ferinek új gondolatain és vezéri szerepén. Nem is értették meg egészen, mit akar, hiszen a fiatal fiú nem tudta még jól megmagyarázni a gondolatait. Szigorúbbra fogták, sokszor leintették, meg is korholták:

— Ne légy felforgató!

Persze csak ez kellett az ördögnek. Egyszer így csábitotta:

— No látod, kellett ez neked? Nem értenek meg téged. Dicséret helyett összeszidnak: nem akarják, hogy vezérlégy. Hagyd itt az egész pereputtyot, ne légy pap, hanem szabad világi ember, aki tehet, amit akar. Ne is hallgass többet a papok szavára!

Feri kispap mindig hőiesen ellenállt ezeknek a kísértéseknek. Ha fájt is a szíve, ha lázadozott is a büszkesége, — fejet hajtott és engedelmeskedett. Nem feleselt, nem dacoskodott, elhallgatott, ha leintették, visszavonult a vezérekedésből. Az ördög hát más módon próbálkozott és azt súgta:

— No látod, nem érdemes lelkesedni s annyira törnöd magad az erények után! Ne törődjél mások bajával, élj kényelmesen, hagyd abba a sok imát és tanulást. Ha már pap leszel, igyekezz, hogy kényelmes plébániát szerezz, ahol jól élhatsz, ehetsz, ihatsz, nem kell sokat dolgoznod, még meg is gazdagodhatsz.

Ugye észreveszitek pajtik, hogy a sátán ezzel arra akarta csábítani Ferit, hogy ha már pap lesz, legyen rossz pap.

Feri azonban ennek is ellenállt. Kitartóan imádkozott, első maradt a tanulásban, lelkében tovább szöfte nagy és nemes terveit. Amikor nagyon fájt a szíve, akkor az oltár elé térdelt és így imádkozott:

— Édes Jézus, tudom, hogy a te Szíved megért engem! Te tudod, hogy én jót akarok. Ő segíts meg, hogy a nagy lelkesedésben ne tévedjek rossz útra! Hogy alázatos és szófogadó maradjak és megtaláljam a helyes utat, hogyan kell a te dicsőségedre nagy dolgokat cselekednem.

Azután az Úr Jézusnak és a Szűzanyának mondta el terveit, gondolatait, örömeit, fájdalmait. Az Úr Jézus és a Szent Szűz meg is értették, meg is vigasztalták, meg is erősítették őt.

Ezidőben történt, hogy Feri kispap nagyon nyugtalan lett, mert régóta nem kapott levelet. Özvegy édesapja akkor már Pista fiával együtt lakott. Pista máskülönben jó ember volt, apjáról is gondoskodott, becsületes maradt, de sajnos még mindig vallástalanul élt. Ferinek ez nagyon fájt és mint kispap még sokkal többet és buzgóbban imádkozott érte.

— Vajjon miért nem ír Pista? — aggódott Feri. — Talán azért, mert haragszik, hogy kispap vagyok? Vagy — jaj Istenem — csak nincs valami baj otthon?!

Nemsokára mint villámcsapás érte a szörnyű hír. Egészen véletlenül ujság került a kezébe és abban olvasta a gyászjelentést, hogy édesapja meghalt.

Feri csak nézte, nézte, megdermedő szívvel a betűket, amelyek mintha óriási gyászlepellé folytak volna össze a szemei előtt. Eleinte hang se jött ki a torkán, könny se csordult a szeméből, mintha csak megfagyott volna a szíve. Azután lassan . . . lassan . . . a nagy feketeségen mintha átderengne valami . . . Ravatalon a gyertyák fénye és ebben a szomorú sárga fényben a jól ismert drága arc behűnyt szemekkel . . . mereven . . .

Feri felzokogott:

— Apám, én édes jó apám! Most már egészen árva vagyok!

Újra olyan fájdalom marcangolta szívét, mint mikor édesanyja meghalt. De azért most már erősebb volt. Első fájdalmas felkiáltása után rögtön oda tudott figyelni a jóságos Jézus szavára és sugallataira:

— Hogy mondhatod fiam, hogy árva vagy, amikor Én a tied vagyok?! Nincs szerető mennyei Atyád és gyengéd-szívű égi Édesanyád?! Nem elég neked az én Szívem szeretete, amely nagyobb és lángolóbb az összes emberi szív szereteténél együttvéve?!

Feri mélységes fájdalommal, de azért Isten akaratában megnyugodva utazott haza a temetésre. Pista bátyjával együtt sírtak, de azért Feri érezte, hogy egyedül maradt. Hiszen a bátyja jó és kedves volt hozzá, de egészen más utakon járt. Meg is próbálta még egyszer, hogy öccsét visszatartsa a papi pályától.

— Hiszen mint világi ember is lehetsz vallásos — mondotta.

De Feri most már meg sem ingott:

— Sohasem lesz belőlem más, mint pap! Most haragszol rám Pista, de majd egyszer belátod, hogy a jobb utat én választottam!

— Azt már nem hiszem, hogy én ezt egyszer belássam.

— De igen! — válaszolt Feri, azzal az óriási nagy bizalommal, ahogy mindig bízni tudott Jézus Szívében. — Kikönyörgöm neked a jó Istentől. És most már mindkét szülőnk fog érted imádkozni az égből, Isten színe előtt . . .

•

Amikor Feri kispap a hirtelen ért csapás első nagy fájdalmán túl volt, akkor vette észre, hogy lelke belekerült a döntő ütközetbe. Láta a két zászlót és a két sereget. Az egyik seregben kiabáló, veszekedő, tülekedő emberek voltak és szennyes zászlójukra ez volt írva:

— Mindent a magam hasznára!

Vezérük nem állt elől, hanem jól elbújt a hátuk mögött, hogy ne vegyék észre. Mert ez a vezér maga a sátán, aki már csak a vallástalan embereknél áll elő mint vezér. Akik még nem vallástalanodtak el, azoknál elbújik, nehogy észrevegyék, hogy zászlója mellett ő áll.

A másik sereg fényes volt, ragyogó. Sugárzó arcú fiatalok álltak ragyogóan szép fehér zászló körül; a zászlón Jézus Szíve képe e szavakkal:

— Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

És volt egy harmadik embercsoport is. Ezek se ide, se oda nem állottak be. Szép kényelmesen megfutamodtak az ütközet elől és elbújtak kunyhóikba, hogy semmiben se kelljen résztvenniök.

Na Feri kispap, hová fogsz beállni?! — Az ördögök seregébe egész biztosan nem. De lehet kikerülnöd a csatát, ahogy a kisemberek teszik. Szépen elvonulhatsz a küzdőtérrel. Hiszen élhatsz a jó Isten kedvére akkor is, ha nem mondasz le mindenről, mint a hősök és Isten dicsősége mellett a sajátmagad javát is keresed.

Az ördög persze erre csábította — mivel látta, hogy a saját seregébe úgyis hiába hívná.

De az angyal sem nyugodott és most már harsogó szóval kiáltott lelkéhez:

— Fiam, megfutsz a döntő ütközet elől?! Nem akarsz a japán vértanúk diadalmas útjára lépni? Hiszen a gyermeki szeretet most már nem tarthat vissza! Megelégedsz azzal, hogy egyszerű kunyhó-lakó légy? Nem akarsz katonája, nagy hőse lenni Krisztus Királynak?

Persze ezt a csatateret és a két sereget, két zászlót Feri csak a lelki szemeivel látta, ezt úgyis gondolhatjátok. Amikor megkezdődött a nagy lelki harc, a döntő ütközet, kínlódott, küszködött, lázadozott és imádkozott, hogy legyőzze ellenkezőseit. Egyszer hevesen tiltakozott:

— Nem, nem! Nem tudok mindenről lemondani, nem leszek jezsuita!

Majd meg elfogta a vágy, érezte, hogy Jézus Szívéből szikra pattan át a saját szívébe és fellelkesedett:

— Jézusom, nem kell nekem a világon semmi, csak Te! Legyek a Te hősöd, aki csak Érted él, Érted hal!

Vér is folyt ebben a döntő ütközetben: a szív vére, amit könnyeknek nevezünk. Fegyverek is csattogtak, de nem acélkardok, hanem az istenszeretet fegyvere mérkőzött a sajátmagunk dédelgetésének fegyverével.

Feri kispap nem futott el a csatateréről, bátran vonult fel a döntő ütközetre és — győzött!

Érettségi után azzal állt elő a papnevelde igazgatójánál:
— Köszönöm szépen a sok jóságot. Jövőre nem jövök
vissza, felvételemet kérem a jezsuita szerzetbe.

— — — — —

Gyermekeim, Jézuskának kicsi katonái, lesztek-e ti is
ilyen hősi harcosok? Titeket is két zászló hív: Krisztus
Királyé és az ellenségé. Nem mindenkit hív a fehér zászló
papnak, szerzetesnek, apácának, — de arra mindenkit hív,
hogy Jézusért éljen, Jézusért küzdjön, szembeszálljon nem-
csak a bűnnel, de a tunyasággal is. Kövessétek Feri har-
cosnak a példáját! A ti életetekben is lesz egyszer ilyen
döntő ütközet! Ne futamodjatok meg akkor, hanem rohan-
jatok belé olyan bátran, Jézus Szívében bizakodva, ahogyan
Feri kispap tette.

X. Fejezet

A hős

Mielőtt folytatnám Biró atya történetét, elmondok nektek, pajtik, egy kis beszélgetést. Hadapród fiúval beszéltem, aki elujságotla:

— Most kell fegyvernemet választanunk!

— No és te mit választottál?

— Bizony nehéz a választás. Gondoltam, elmegyek gyalogos tisztnak. Ha nem is a legfényesebb fegyvernem, de ott, amikor béke van, nincs veszély, nincs sok fáradság, nyugodtan élhetek. Háborúban pedig a gyalogosból is lehet nagy hős, akár vezér is.

— Igazad van, kislefiam. És e mellett maradsz?

— Nem tudom még, mert az is csábít, hogy többet tanuljak és így bejussak a vezérkarba. Tyűha, az volna ám dicsőség, ha vezérkari tiszt lennék! Ők intézik a hadsereg ügyeit, terveit. Igaz, hogy ez már nehéz dolog, nem volna olyan kényelmes életem, de szép lenne nagyon!

— Bizony, akkor a hadsereg vezetői közt lennél!

— De még ennél is van egy merészebb gondolatom. Hej, ha pilóta, repülő lehetnék! Ott szállnék a fellegek között, bajnokságot szereznék, dicsőséget aratnék, nemcsak háborúban, hanem békében is. Viszont igaz, hogy akkor állandóan, békeidőben is folyton kellene repűlnöm, gyakorolnom, viharokkal, veszélyekkel megkűzdenem. Mit tanácsol, Mária néni?

— Hát, már édes fiam, azt neked magadnak kell eldöntened. Az egyik pálya fényesebb, a másik kevésbé fényes, de hős mindenűtt lehetsz. Ha pedig nem becsűlöd meg magad, rossz katona is lehetsz akármelyik fegyvernemnél. Mint egyszerű gyalogos is felkűzdheted magad ve-

zérsorba, akár világhíró hőssé is válhatsz. Viszont lehetsz csapnivaló rossz vezérkari tiszt vagy pilóta is.

Miért mondtam el ezt a beszélgetést, pajtik? Mert példát akartam adni a lelki hadseregre.

Krisztus Király hadseregében — azok közt, akik az édes Jézus ügyeiért küzdenek a sátán és szolgálai ellen — szintén vannak ilyen különbségek. Gyalogosok a világi emberek. Ha nem is első a szent lelki seregben, azért belőlük is lehet lelki hős — nagy szent. Hány családapa, családanya, világi ember lett világszerte tisztelt, nagy-nagy szent! Pl. Szent Erzsébet asszony, Szent István király — szintén világi emberek voltak. Nem is lehet mindenki „vezérkari tiszt” vagy „pilóta” — hiszen tönkre menne a hadsereg gyalogos sereg nélkül. Az Isten is így rendelte, hogy az emberek legtöbbje világi ember legyen.

A „vezérkar” Krisztus seregében a papság. Ez a legdicsőségesebb pálya. A papnak élete szentebb és áldozatosabb, mint a világié. Ők a vezérek az Egyházban. De azért egy szentéletű világi nagyobb hős lehet, mint egy nem buzgó pap. Buzgó jó papnak lenni azonban nagy dicsőség Krisztus Király seregében.

És végül vannak „repülők” is. Akik eldobnak maguktól minden kényelmet; pénzt, rangot, szabadságot, családi örömeiket — hogy felrepülhessenek a magasba és csak Istennek élhessenek. Ezek Krisztus Király pilótái, a szerzetesek: atyák és testvérek a férfiszerzetekben; apácák, testvérek a női szerzetekben. Bizony, pajtik, ez a legáldozatosabb életpálya, mert a szerzetes Jézus iránti szeretetből mindenről lemond. Bár a nagyon szentéletű világi megelőzheti lelki hősiességben a nem nagyon buzgó szerzetest, azért már magához ahhoz is nagy hősiesség kell, hogy valaki belépjen szerzetbe.

Lássátok, a leérettsgízett Feri ezt a hősi áldozatot meghozta. A két nehezebbet választotta: szerzetespap-jelöltnek lépett be: vezérkarba is és a repülők közé is egyszerre.

Ne higgyétek azonban, mintha olyan könnyen menne az, hogy valaki csak kimondja: belépek a szerzetbe és már szerzetes is. A katonákat is előbb kiképzik és csak akkor kapják meg a tiszt rangot. Akik papnak készülnek, azoknak hosszú éveken át kell tanulniok és lelki dolgokban

nevelődniök, amíg felszentelik őket. Ha pedig valaki szerzetespap lesz, az e mellett a tanulás mellett átmegy egy hosszú jelöltidőn. Szigorú étellel, kemény lelki fegyverekkel kell előkészülnie a szerzetesi életre és csak ha bevált, jól küzdött, akkor engedik meg, hogy letegye a három szerzetesi fogadalmat, amely által szerzetessé lesz.

Feri mindezt vállalta. Hősi áldozattal — mert bizony eleinte kedve se volt hozzá, csak áldozatból választotta — belépett Nagyszombatban a jezsuita szerzetesjelöltek közé, akiket latinosan így hívnak: „novícius”, vagyis ujonc. Két évig tart ez a jelöltidő és csak azután kezdheti a további előkészületet a papsághoz.

Hej, de megpróbált mindent a sátán, hogy visszariaszsa a dicső sereg ifjú ujoncát! Ravaszul próbálkozott:

— Látod, a jó szándékod megvolt, beléptél. De most tapasztalhatod, hogy túl nehéz, nem neked való. A két ujoncév alatt még akadály nélkül kiléphetsz. Menj — menj — lépj ki, amíg nem késő!

De Feri, bármilyen nehéz is volt neki, összeszorította a fogát:

— Maradok!

És egész szívvel, minden erővel belevetette magát a lelki harcba, hogy a három szerzetesi fogadalomban tökéletes legyen.

Mi ez a három fogadalom? *Első a tisztaság*, de ez a papoknál és szerzeteseknél mást jelent, mint a világiaknál. Tisztán élni, fogadalom nélkül is mindenkinek kell, ugye pajtik? A szerzetesek tisztasági fogadalmának a neve másképp: szűzesség, ami azt jelenti, hogy lemondanak a családi élet örömeiről, nem házasodnak. Miért nem, hiszen a házasság is tiszta, szent dolog! Azért, mert a házasembernek törődnie kell a családjával, otthonával — de a pap, a szerzetes nem akar mással törődni, csak az Úr Jézussal. Ez olyan, mint amikor a pilóta mindent kidob a gépből, hogy egészen könnyű legyen és így magasabban tudjon szállni. Aki szűzességet fogad — eldobja magától a családi gondokat a családi örömökkal együtt, hogy semmi se kösse a földhöz és egész magasan szállhasson Isten felé.

Bíró atya, mikor már idősebb volt, megénekelte a három szerzetesi fogadalmat. Gyermekesen átalakítva, hogy

ti is megértsetek, írom le nektek. De a gondolatok a jó atya gondolatai. A tisztasági fogadalomról így énekelt:

Látom Jézust, amint rám néz
Szűz tisztaság a rubája.
Fehér, mint a hó s lilíom
És fénye a nap sugára.
A szűzesség lilíomát
Jézusomtól én is kérem.
A világból nem kell semmi,
Csak Jézus maradjon nékem.
Jézus Szívére esküszöm,
Most és mindörökkön.

A sátán elővette minden csábító erejét és megmutatta a mulatságok és családi örömök gyönyöreit neki:

Nézd, a világ mily gyönyörű,
Benne sok öröm kecsegtet:
Édes otthon, családi ház.
Jó feleség, sok szép gyermek!

De Feri szerzetes-ujonc elhessegette magától a csábító képeket és megismételte:

— Jézus Szívének esküszöm — most és mindörökkön!

A második fogadalom a *szegénység*. Ez már a papokat nem kötelezi, csak a szerzeteseket. Azt jelenti, hogy a szerzetesnek nem lehet semmije, egy fityingje sem! A ruháját, az ételét, a szegényes szobácskáját a szerzetrendtől kapja, de abból semmi sem az övé. Idős, tudós emberek, akiknek nagy jövedelmük lehetne, minden fillért — pl. villamosra — úgy kérnek, mint a kisgyerek. Ami a szobájukban van, a könyvet vagy szentképet, akármit — akármikor elveheti tőlük a főnökatya, mert semmi sem az övék, csak éppen használhatják. Amit szereznek, azt rögtön odaadják a főnök-atyának, aki persze nem magának használja fel, hanem a szerzetrend közös céljaira, Isten dicsőségére. Ezt a szegénységet így érezte és ilyen gondolatokkal énekelte meg később Bíró atya:

Látom Jézust, milyen szegény
Az Ég és föld királya!
Egy jászol és egy fakereszt, —
Ez Övé és nincs mása.
Én is mindent odaadok,
Semmi sem kell már nékem —

Legyek szegény, mint Jézus volt,
Én érte és Ő értem.
Jézus Szívére esküszöm,
Most és mindörökkön.

A kísértő neki is megmutatta a gazdagság csábításait. Gazdag legelők, vaddal tele susogó erdők, szép kis tanyák tele csúrral — mind-mind, amit úgy szeretett valaha, hívogatta:

Gyere közénk újra vissza,
Hív a földnek gazdagsága.
Lesz pénz, föld, állat, gabona —
Mindent, mi volt szíved vágya!

Az ifjú harcos ezeket a csábításokat is elűzte, hű maradt a szegénységhez:

— Jézus Szívének esküszöm — most és mindörökkön!

Végül a harmadik fogadalom: az *engedelmesség*. A szerzetesi engedelmesség sokkal többet jelent, mint a világi ember engedelmessége. Mert ugye, pajtik, a felnőtt embernek csak a munkahelyén kell engedelmeskednie előljárójának; de azonkívül szabadon teheti azt, amire kedve szottyan, csak épp bünt ne kövessen el. Ehet, ihat, alhat, sétálhat, szórakozhat, utazgathat akkor, amikor neki jól esik. De a szerzetes áldozatból mindig és mindenben engedelmeskedik a szerzet főnökének. Akkor kel, akkor fekszik, akkor étkezik, amikor a többi. Közös házban él a társaival és szigorú napirendet tart. Nem utazgathat, nem szórakozhat, nem mehet ide-oda; mindenhez engedélyt kell kérnie. Miért? Azért, mert ők a főnökben az Úr Jézus helyettesét látják és ők minden legkisebb dologban is csak az Úr Jézus szavára akarnak cselekedni. Ezt az engedelmességet így gondolta át Biró atya, ahogy a következő versszakban kissé átalakítva itt leírom nektek:

Látom Jézust a kereszten,
Meg sem mozdulhat rajta!
Ő értünk — én meg Őérte
Legyek keresztre adva.
A saját akaratomból
Ne tehessen már semmit . . .
Lemondok a szabadságról,
Amely enyém volt eddig.
Jézus Szívére esküszöm,
Most és mindörökkön!

Hej, a kísértés itt volt a legnehezebb! Az erdők fia, a szabadság gyermeke örökös rab legyen? Az „Isten rabja”? Zárt „ketrecben”, ahogy gyermekkorában mondta? Mennyi keserves küzdés és átvirrasztott éjszaka volt az ára, hogy mégis kitartott a szabadság gyermeke!

És a belső kísértések mellett más emberek is igyekeztek, hogy eltántorítsák. Bátyja megfenyegette:

— Nem ismerlek többé, ha jezsuita leszel!

Voltak barátai, akik így szóltak:

— A te nagy tehetségeddel milyen nagyra vinnéd a világban! És ott is tehetnél sok jót.

Még jámbor nénikéje is siránkozott:

— Ó Feri, hiszen te mindig akartál a szegényeken segíteni! Ha te magad is szegény szerzetes leszel, nem segíthetsz másokon.

De Feri — határtalan bizalommal Jézus Szívében — így felelt:

— Ha Jézus hív, akkor a testvér szava sem tarthat vissza. És Jézus Szíve akár csodával is segíthet, hogy a szegényeknek, mint szintén szegény, még többet tehessek, mintha gazdag volnánk!

Majd később látni fogjátok, hogy Jézus Szíve valóban meg is tette ezt. Feri tehát kitartott minden belső és külső kísértés mellett is, mert — hős volt!

Igy áldozta fel magát egészen az ifjú Feri — és amint látjátok, áldozatában mindig Jézus Szívére gondolt, hiszen Jézus Szívére esküdött fel lélekben! Kitartásának meg is volt a jutalma, huszonkétéves korában Nagyszombatban letette a három szerzetesi fogadalmat. Feri ujoncból Bíró testvér (latinosan „frater”) lett, ahogyan a még pappá fel nem szentelt szerzeteseket hívják.

Bíró atya példája segítsen titeket is, pajtik, hogy amikor „hőssé” akartok lenni, leküzdhessetek minden akadályt; minden külső és belső kísértést. Ez nem jelenti azt, hogy mindenki pap vagy szerzetes legyen. Bíró atya sokszor mondogatta:

— Legyetek szentéletű munkások, boltosok, hivatalnokok, katonák, apák és anyák. Mint ilyenek is lehettek egészen Jézus Szívének gyermekei, és akkor szentek lesztek!

De amit majd választani fogtok, abban legyetek Jézus Szíve szerint tökéletesek, lelki hősök, Krisztus Királynak első sorban küzdő harcosai; akár mint papok, szerzetesek, akár mint világiak.

XI. Fejezet

Próbákon át

Kilenc hosszú év telt el, míg Biró Ferenc testvérből Ferenc atya lett; vagyis amíg papnak szentelték. Mit csinált ez alatt a kilenc év alatt? Harcolt a lelki élet fegyvereivel és életének példájával most benneteket is megtanít erre a harcra. Így szól hozzád, gyermekem, a jó atya:

— Kis pajtikám, figyelj rám! Mindazt a fegyvert, amit én mint szerzetes használtam, te is használhatod mint világi, sőt mint kisgyermek is. Csak egy kell hozzá: szeresd nagyon Jézuska Szívét és akkor minden sikerül!

Tudjátok, mi a katonáknál a *muníció*? Az élestárt és hadianyagot nevezik annak. Ha nincs élelem, nincs puska-por, nincs benzin a gépekhez — hiába minden hősiesség, kidől a katona és nem használhatja fegyverét. Ez a „muníció” a lelki hadseregben a „*buzgóság imában és a szent-ségekben*”. Ha nem imádkoztok és nem gyóntok, áldoztok gyakran és buzgón — hiába minden jóakarat; gyengék lesztek; nem lesz erőtök a jócselekedetekhez és legyőz benneteket a bűnkísértés.

Ferenc testvér nagyon-nagyon sokat imádkozott, és pedig egész szívvel, kimondhatatlan szeretettel, bizalommal Jézus Szíve iránt. Nemcsak a köteles sok szerzetesi imát végezte példásan buzgón, de szabadidejében, álmatlan éjszakáin, betegágyán is imádkozott . . . imádkozott . . . Nektek pedig azt üzeni:

— Pajtik, ti nem vagytok szerzetesek, nektek ilyen sokat nem kell imádkoznotok. De a napi imákat mindig nagy szeretettel, buzgósággal mondjátok; *Jézuska Szívének* sügjátok meg! És sokszor gyónjatok, áldozatok. Nézzétek, Jézuska Szíve tárva-nyitva vár és hív: gyere be hozzám, gyermekem!

A katonának van oldalfegyvere — vagy kard az oldalán vagy puská a vállán vagy revolver a zsebében. Hogy mindig kéznél legyen.

Jaj, ezek csúnya, gyilkos fegyverek! Krisztus Király hadseregében a *lelki harcokra* az oldalfegyver, ami mindig velünk legyen, épp az ellenkezője. Amivel nem sebesítünk, hanem jót teszünk: a *szeretet*.

Hogy tudott Biró testvér szeretni! És ha valamiért tudott nagyon haragudni, az volt, ha valaki a szeretet vagy a kötelesség ellen vétett, mert a kötelességteljesítést is a szeretet parancsolja! Így oktatott minket:

— Még az imát és hétköznapi misehallgatást is el kell hagynotok, ha a szeretet hív: ha beteg vár ápolásra, elhagyott gyermek gondozásra, éhező szegény a kenyérre, bűnös a térítő jó szavakra!

Később mint atya a gárdistának is azt mondta:

— A legszebb gárdistaünnepélyről is elmaradsz, a legfontosabb gárdistagyűlésre nem mész el, ha otthon beteg valaki és kiszolgálnod kell őt — mert a szeretet fontosabb!

Ő maga is minden áldozattal gyakorolta a szeretetet. Szerette és szolgálta társait; szerette a szenvedőket, bűnösöket, szegényeket. Folyton csak azért imádkozott, azt tervezte, hogy segítsen majd egyszer rajtuk.

Sokszor hallottátok a mai időkben, pajtik, hogy a háborút az nyeri meg, akinek jó gépei vannak. A gép pontos, engedelmes. A lelki hadseregben a gépfegyver a *kötelességteljesítés, pontosság, engedelmesség*. A mi jó atyánk bizony sokszor szidta le a jámbor embereket is:

— Azt hiszitek, elég ha imádkoztok és talán épp az ima miatt nem teljesítitek kötelességeiteket? Ez nem erény, hanem bűn! Tessék dolgozni pontosan, becsületesen, engedelmesen, mint a legjobb gép. Ez is ima, ha Jézus Szívének ajánljátok fel!

A lusta gárdistákat így intette:

— Hohó pajti, nem elég az, hogy gyakran áldozol! Azt hallottam, hogy e mellett panaszkodik rád édesanyád. Azt mondja, nem szeretsz dolgozni; nem akarsz otthon segíteni, el-elmarad a lecke is. Ejnye, ejnye, nem szégyeled magad? A sok ima és szentáldozás mellett is rossz szívgárdista vagy, ha elmulasztod kötelességeidet. Mert a katona

kötelességtudó, engedelmes, és te Krisztus Király kis katonája vagy!

Ő maga rengeteget dolgozott. Akkor is, amikor más pihent. Később, mikor már atya volt, éjszakákon át és sokszor az ebédet is elmulasztotta munkája miatt. Dolgozott betegen. Sokszor láttam fájó foggal, bekötött fejjel munkára menni. Nagy belső fájdalommal, amikor más feküdt volna — ő dolgozott. És a mellett engedelmes volt! Ha a legkedvesebb munkáját végezte is, amikor főnöke mást parancsolt, azonnal szótfogadott.

Hogy mennyit dolgozott, láthatjátok abból is, ha elmondom nektek, mi mindent tanult e kilenc év alatt.

Fogadalma után két évig tanulta külföldön, hogyan kell a népet tanítani, szónokolni. Azután egy évig Kalocsán gimnazistákat tanított, hogy ebbe is belegyakorolja magát. Majd egy évig Pozsonyban és négy éven át Ausztriában, Innsbruckban tanulta a legnehezebb világi tudományok mellett a hittani tudományokat, amiket papoknak tudniuk kell. E mellett megtanult három nyelvet, megismerte a tudósokat, írókat, művészeket — és tanulmányozta a gazdaságtant és kereskedelmet is. Értett ő a világon mindenhez — a hittudósok, világi nagy emberek, tanárok éppúgy csodálták tudását, mint a nagy gazdászok, kereskedők, gyárosok, bankigazgatók. Titeket is arra biztat a jó atya:

— Minden iránt érdeklődjél, pajti! Érts sok mindenhez, hogy sokban segíthess másoknak és a hazádnak!

De van még egy igen fontos valami, ami nélkül a katonaság nem tudna győzni. A régi katonáknál páncél volt, amit felöltöttek, hogy ne érje testüket a golyó. A mai világban a páncélt a gépkocsikra teszik, amikben bent vannak a katonák, hiszen hallottatok már a páncélos kocsikról eleget.

Mi a mi páncélunk a lelki háborúban, a bűn ellen? Az *önlegyőzés*, az áldozat, amikor lemondunk Isten kedvéért, a jó kedvéért arról, amit szeretnénk. *Önlegyőzés*, *önmeztagadás*, amikor pl. azt mondd:

— Akármilyen nehezemre esik is álmosan felkelni a meleg ágyból és elmenni éhesen a hideg templomba áldozni — legyőzöm magamat és megteszem a Jézuska kedvéért.

Önlegyőzés a *lemondás* is, amikor legyőzöd, nyalánságodat és cukrodat a szegény pajtinak adod. *Önlegyőzés*

az *alázatosság*, ha pl. szeretnél eldicsekedni sikereiddel, de mégis elhallgatsz — vagy elviseled szótlanul, mentegetődzés, panasz nélkül azt is, ha igazságtalanul kapsz ki. Mert azt gondold:

— Jézuska is ártatlanul szenvedett és megalázkodott érted — én is elviselem ártatlanul a megaláztatást Jézuskáért.

Önlegyzés az *áldozat* minden faja, amikor a nehezebb munkát választod, a rosszabb ételt kéred, a magadét szegénynek adod, játék helyett otthon dolgozol — és minden más, ami „nehéz”, de megteszed Jézuska kedvéért.

Biró Ferenc testvér, a fiatal szerzetes az önlegyzés hőse volt. Önmegtagadásaiban, áldozataiban, alázatosságában társainak is fényes példát adott. Atyai kedves mosolyával, szelíden kér titeket, úgy ahogy életében is tette:

— Gyermekeim, gondolj a kis Jézuskára, amikor istállóban, szalmán feküdt megaláztatva és légy a kedvéért szerény, alázatos. Gondolj a Jézuskára, hogy hordozta Szent József műhelyében a nehéz fadarabokat és te is csak válaszd bátran a nehezét: katona dolog! Gondolj a Jézuskára, amikor szomjazott . . . és tagadd meg magad, mondd le Jézuskáért egyszer-másszor az édességről, játékról, szép ruhákról és add az árát a szegény pajtikának.

Igy tanít titeket is a jó atya az *önlegyzés* lelki fegyvereinek használatára. Tőle tanulhattok, mert ő igazán bajnok volt mindegyikben!

Mindezek után azt kérdezhetnétek:

— A katona a harctéren sebet is kap, beteg is lesz. Hát a jó atya fiatal harcos korában sohasem sebesült meg, sohasem lett beteg?

De igen, ezen is átment a jó atya. A lélek sebe, amit sajátmagunknak okozunk, a bűn. Ez a seb gyorsan beheged, ha megbánjuk, ám csúnyán elgennyyesedik, ha úgy hagyjuk! A mi jó atyánk ifjú éveiről csak azt tudjuk, hogy soha nagyobb vétséget nem követett el. Persze, mindenki vétkezik, hibázott ő is, de nagyon őszintén, alázatosan bevallotta mindig és nagyon meg tudta bánni.

Már öreg atya volt, amikor néha alázatosan elmondta nekünk egyik-másik hibáját és még akkor is tele volt fájdalommal a szeme.

— Bizony, akkor megszorítottam annak a jóságos Jézuskának drága szent Szívét . . .

Vannak olyan lelki betegségek is, amikről az ember nem tehet. A jó Isten ezekkel próbálja ki harcosait, ezekkel edzi meg őket. Ferenc testvér is átment minden tűzpróbán!

Egyik ilyen próba volt a kedvetlenség.

— Úgyis hiába próbálkozom, nem tudok szentté lenni. Nem fognak sikerülni a szép tervek . . . Gyenge hozzá a lelkem is, testem is.

És valóban borzasztó gyengeséget érzett, valósággal beteg volt.

De nem hagyta magát! Jézus Szívéhez menekült:

— Lehetetlen, hogy ne segítsen Jézus Szíve, amikor nem magamban bízom, hanem csakis Őbenne!

Egy másik ilyen nagy próba, lelki betegség a félelem. Szegény fiatal Ferenc testvért szörnyű félelem kezdte gyötörni. Aldozni is remegve ment:

— Hátha nagy bűnös vagyok, csak nem ismerem jól magamat! Hátha ez a csekélység valóban nagy bűn volt?! Hátha alkalmatlan, rossz szolga vagyok, nem érdemes arra, hogy jezsuita legyek?

Ezt a próbát is kiállotta. Újra és újra leborult az oltár elé:

— Akármilyen nagy bűnös volnék is, benned bízom Jézus Szíve, hiszen Te vagy a bűnösök menedéke! Akármilyen méltatlan szerzetes lennék is, Jézus Szíve még mindig csodát tehet velem, hogy érdemes legyek az Ő szolgálatára!

Amikor a lelki próbákon sikeresen átjutott — kezdődött a testi próba. Ferenc testvér betegeskedett. Tanárai aggódva nézték:

— Bíró testvér nagyon beteg . . . Hogy lefogott! Remegnek a kezei, a szemei megtörttek.

És valóban beteg volt, nagybeteg. Egész testén át-átfutott a remegés, szíve vadul kalimpált, a feje úgy fájt, mintha présbe szorították volna. De betegágán nem panaszkodott:

— Jézus, jó érted szenvedni, hiszen Te is szenvedtél értem! — ezt gondolta és örvendezett a szenvedésének.

Csak egy aggasztotta:

— Ilyen betegen nem lehet belőlem pap. Nem jutok el az oltárhoz . . . Dehát legyen meg az Isten akarata.

A sátán csábította:

— Lépj ki! Most igazán van okod, hiszen nagybeteg vagy. A szabad életben meggyógyulsz és újra ember lesz belőled.

A beteg testvér azonban nem engedett.

— Maradok!

És alázatosan hozzátette:

— Ha papnak nem válok be, majd a cselédmunkát végzem a szerzetben, de maradok.

Elképzelte, hogy az édes Jézus két nyitott kezébe teszi bele a szívét:

— Legyen velem úgy, ahogy Te akarsz . . . Semmit sem kérek, csak bízom benned, Jézus szent Szíve!

Nem hiába bízott . . . Egészsége jobb lett és főnöke meghozta az örömhírt:

— Készüljön, Ferenc testvér. Szent Anna napján pappá szentelik!

•

A hajdani Ferike harmincegy éves, edzett, kemény szerzetes, amikor az ausztriai Innsbruck város templomában az oltár elé áll és felszentelik. A szívébe rejtett „bölcsek köve” — hogy Jézus Szíve tiszteletével lelki arannyá változtasson mindent — most mégjobban megtermékenyült, mert ráhullott a papszentelés szentségének kegyelemözőne. A szívében égő óriási tűz, szeretetláng most új erőre lobbant. Mert Istentől hatalmat is kapott hozzá: a papi hatalmat.

Másnap, első miséjén úgy érezte, hogy: „megnyílt az ég, szállt az Úr, mert esküvőre jött — Jézus Szíve s az ő szíve egymásnak esküdött. — Őrangyala fogta karját — a Szűzanya ölelte át — ékes, fényes, gyönyörű nap — mindennél boldogabb!”

Ilyenféleképen énekelt meg egy későbbi versében a szív odaadását Istennek. Valószínűleg a saját emlékeit énekelte meg benne.

És ezen a csodásan szép napon mutatta meg neki Jézus Szíve újra, hogy meghallgatja a benne bízót. Első-

miséjére eljött bátyja, aki nem törődött vele, amióta szerzetes lett. Megölelte és könnyes szemmel szólott:

— Feri, te valóban a jobbikat választottad, mint én!

Amit régen a serdülő Feri fiú mondott, amiért annyit imádkozott Jézus Szívéhez, beteljesült: a bűnös testvér megtért és belátta tévedését.

Ferenc testvérből Biró atya lett, „Pater“, — ahogy a szerzeteseknél a papokat hívják. Es a sok próbát diadalmasan átküzdött fiatal páter megkezdhetette most már a toborzást: a magyarokat összehívja Jézus Szíve zászlója alá:

— Küzdjük ki, hogy Mária országa legyen Jézus Szívének országa is!

Ti is átmentek majd különböző „próbákon“ az életben, pajtikák. Hogy mindig győzzetek úgy, ahogy Biró atya győzött, a lelki fegyvereket is úgy kell használnotok, ahogy ő tanította szavaival és példájával. És akkor bátran állhattok be Jézus Szíve zászlaja alá!

XII. Fejezet

A vezér

A kalocsai gimnazisták új tanár-atyát kaptak 1901-ben. A bennlakó fiúkra is ő felügyelt.

Persze, a nebulók összeültek megtanácskozni, hogy milyen az új páter. Így beszélgettek:

— Ez aztán a jó páter! Úgy beszélget velünk, mintha nem is a tanítványai volnánk, hanem az öcsikéi. Egészen bizalmasan.

— És milyen huncutkásan tud mosolyogni, hogy tréfálkozik! Mintha még ő is diák volna.

— Nagyon szerethette az édesanyját, apját, mert olyan sokszor beszél arról, hogy szeressük a szüleinket.

— Nagyon jó szíve van — szolt bele egy új kis elsős.
— Én az első este sírtam, amikor lefeküdtem. Eszembe jutott, hogy anyukám ilyenkor mellém ült az ágyhoz és fogta a kezemet. Páter Bíró odajött és amikor elmondtam neki, leült mellém, megfogta a kezemet, mint anyuka és ott maradt, amíg elaludtam.

— Nekem az tetszik, hogy míg a többi páter Úr Jézust szokott mondani, ő mindig csak Jézuskát mond, úgy mint mi gyerekek.

— Igen, a kis Jézust nagyon szereti, olyan sokszor beszél róla.

— *Nagyon jó páter . . .*

Ezt mondták a kisdíákok és haza is ezt írták:

— Van egy új páterünk, a Páter Bíró, aki *nagyon jó*.

A nagydiákok már másképen beszélgettek:

— Olyan érdekes ez az új páter! Olyanokat mond amit még nem hallottunk. Nemcsak az imáról beszél meg a tudományról, hanem ért az mindenhez. Hogy szereti a földet, a gazdaságot! Azt beszéli, hogy Isten kedvéért kell

a magyarnak szép gazdaságot teremteni a földjén, mert az Isten földje ez. Istenért kell boltokat nyitni, gyárakat építeni, hogy sok pénzt szerezzünk és a sanyargó magyar népet is jobb sorsba hozzuk vele.

— És hogy tud lelkesedni! Csillog a szeme, cseng a hangja olyankor, amikor lelkesedik.

— Az a baj, hogy túl jó nekünk, *nagyon jó* — jegyezte meg egy okos fiú. — Nála többet merünk, azért mert jó.

A többi tanár-páter is ezt mondta:

— Hallja, Bíró páter, maga *nagyon jó*, túl jó ezekhez a haszontalankodó kamasz fiúkhoz. Szigorúbban kell fogni őket.

Lássátok, pajtik, ki így — ki úgy, de mindenki azt mondta róla: *nagyon jó*. Az új pátert úgy ismerte meg mindenki, hogy *nagyon jó* . . . Azt az áldott, szerető, jóságos atyaszívét már fiatal páter korában is rögtön felismerték.

Még a hibája is az volt, hogy túl jó. A csintalan kamaszok ezt ki is használták és rosszalkodtak a keze alatt. Erre a jó atya próbálta megkeményíteni azt a jóságos szívét és most már megszorította a gyeplőt. Megmutatta, hogy igenis vezérnek való, mert tud ám parancsolni is, ha az atyai jó szó nem használ.

A nagyfiúknak persze ez nem tetszett és ezért zúgolódni kezdtek:

— Velünk nagyfiúkkal már nem lehet úgy bánni, mint a picikékkel!

Bíró atya észrevette. Sokat bántódott, sokat imádkozott. De akkor — úgy mint eddig is mindig, amikor baja, gondja volt — fellángolt a bizalom szívében:

— Jézus Szívére kell bíznom a fiukat és akkor eltalálom a helyes utat!

Itt, a kalocsai gimnáziumban bontotta ki tehát az ifjú vezér először a Jézus Szíve-zászlót. De a zászló túloldalán ott volt a Szűzanya képe is, mert Bíró páter Jézus Szíve után a Szűzanyáért lelkesedett legjobban. Ez volt a jelszó:

— Előre fiúk, Jézus Szívével és a Szűzanyával, hogy a boldogabb Magyarországot megteremtsük!

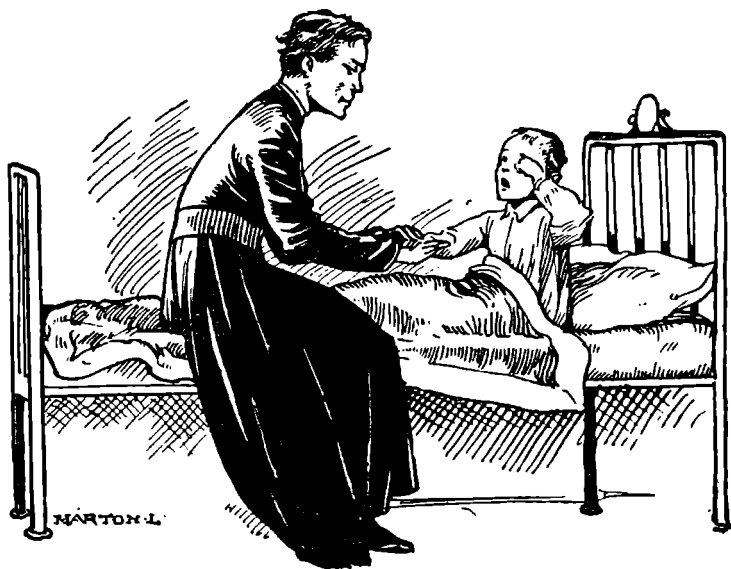
Kis csapatokba, körökbe osztotta a fiukat és ezekben a csapatokban fellángoltatta a lelkesedés tüzeit. Beszélt, vezet-

nyelt, vezérelt, hol tréfásan, hol komolyan — jóságosan és szigorúan — áhitattal és vidámsággal:

— Először füstöljük ki a bűnt szívünkéből. Azután jöhetnek az erénydiadalok!

Irgalmas volt, jóságos, de a sátánnal, a bűnnel nem alkudott. Egyszer egy tanítványa remegve panaszolta el:

— A legcsúnyább bűn lett szokásommá. Nem tudok leszokni róla.

Attól félt, hogy a páter kidobja a szent seregből. De a jó atya magához ölelte a bűnöst:

— Hiszen Jézus Szíve megígérte, hogy a bűnösöket megtéríti. Bizzál, fiam . . . De azt megkívánom, hogy amint elköveted a bűnt, azonnal meggyónj, mert halálos bűnt nem tűrök Jézus Szíve gyermekei között!

Láthatjátok pajtik — irgalmas volt a bűnöshöz, nem vetette meg, de szigorúan meg is követelte, hogy a bűnben meg ne maradjon soha egy percig se.

Ezt kívánja a jó atya töletek is, pajtik:

— Soha egy kis ideig se maradjatok súlyos bűnben! Ha szerencsétlenül elkövetnétek, azonnal gyónjátok meg!

A lanyha fiúkat buzdította az ő kedves, tréfásan komoly modorán:

— Ejnye, hát anyámasszony katonái a Mária-leventék és Krisztus-vitézek? Szoknya mögé bújtok, a Lustaság Asszony szoknyája mögé? Nem látjátok, hogy leng a zászló és harcra hív, győzelemre vinni a Szent Szív lobogóját? Jézus Szíve megígérte, hogy a „lanyhákat buzgókká teszem” — hadd lássam hát rajtatok is a Szent Szív ígérését, hogy a kis pipogyaak hogy válnak hősökkel!

No persze, hogy a fiúk röstelkedtek és nem akartak „anyámasszony katonái” és „pipogyaak” lenni. És ugye, hogy ti sem akartok, kis olvasóim? A kis lusták is elrestelkednek most Péter Biró szavaira és fellelkesülnek:

— Nem bújunk el Lustaság Asszony szoknyája mögé, hanem hős Mária-leventék és Jézus Szíve-vitézek leszünk, ahogy a jó atya, a vezér mondta!

Az okosabbaknak, buzgóbbaknak pedig már megmagyarázta terveit:

— Fiaim, új Magyarországot, szent Magyarországot kell teremtenünk. Ti még nem tudjátok, de hej — mennyire üldözik a világban most is Krisztus Királyt! Nem látjátok, hogy mindent elraboltak tőle? Még a jámborabbak is csak épp a templomot hagyták meg neki.

A fiúk elcsodálkoztak:

— Hát az nem elég?! . . .

— Még ti is kérdezitek? A király talán megelégednék vele, ha mindent elvinnének tőle, csak épp a királyi várát hagynák meg neki? Nézzetek körül otthon, fiaim. A vallás-talan emberek lassan elvisznek mindent az orrunk elől. Az Isten teremtette drága magyar föld termi a sok arany búzát és mi lesz az árával? A boltosok drágán eladják a sok holmit, rakják fiókba érte a sok pénzt és hová lesz? A gyárak gépei szaladnak és előkerül belőlük a sok mindenféle, amit eladnak sok haszonnal — és hol van az a pénz? Ott a sok szép állat a legelőn — mi van az árával? No fiúk, mondjátok, hová lesz, kié lesz ez a sok-sok pénz?

Ámulva néztek a fiúk.

— Igen . . . hová lesz a sok magyar pénz?

— Megmondom nektek! Idegenek viszik el vagy eldorbézolják cigány mellett a mulatós magyar urak, elkorcsmázzák a legények, elpazarolják cifraságra az asszonyok. Vagy istentelen, pénzéhes zsugoriak kezébe kerül, akik minél több pénzük van, annál jobban használják ki a szegényt. Vagy pedig Krisztus Király ellenségeinek kezébe kerül, akik rossz könyvet, rossz ujságot, Krisztus-ellenes egyesületeket tartanak fenn ebből a pénzből. Legjobb esetben pedig ráülnek a pénzre és hasat növesztenek maguknak rajta — de jó dologra, szent dologra nem kerül abból egy fikarcnyi sem. Nem lesz abból semmi Jézusé!

— Mit csináljunk hát, páter? — kérdezték a fiúk.

— Ha elvégeztétek az iskolákat, menjetek szét a világba, kiki a maga helyére és adja vissza a világot Jézusnak! Te Pista, mintagazdaságot csinálsz a földeden Isten nagyobb dicsőségére! Mert a munkásaidat majd jól megfizeted és megkívánod tőlük, hogy vallásosak legyenek; a pénzzel pedig, amit a földből, állatból szerzel, iskolát emelsz, templomot építtetsz. Te Sanyi, ne nézd le az apád boltját — csak szépen állj oda a pult mögé az érettségi bizonyítványoddal és teremts szép üzletet, vallásos inasokkal, segédekkel és a hasznodból jusson ingyenáru a szegénynek — Jézus nevében. Jóska a gyárban — Laci a hivatalban — Dezső az ügyvédi irodában vagy orvosi rendelőben ugyanezt csinálja. Maga körül mindenkit megnyer Jézus Szívének — és pénzt szerez éppúgy, mint a zsugori kalmár, de — Isten nagyobb dicsőségére, hogy sok jót tehessen vele. Így fogjátok fiúk, visszaadni a földet, állatot, boltot, gépet, irodát, mindent-mindent Istennek, aki mindennek Teremtője és akit minden helyen dicsőítenünk, szolgálnunk kell, nemcsak a templomban. Ha ti nem teszitek ezt — akkor Krisztus ellenségei teszik meg és mindent megszereznek a sátánnak!

Igy lelkesítette, tüzelte a fiúkat és ezt üzeni nektek is a jó atya: Palik, Pisták, Sanyik és mindnyájan kisiúik és kislányok is, akik majd felnövekedve szerte mentek a világba.

Volt, aki megkérdezte Bíró páttert:

— Ezt a nagy, lelkes harcot Magyarország megszentelésére miért akarja a Jézus Szíve-zászlóval vezetni?

Inkább leányoknak, asszonyoknak való mindig szívről beszélni.

Hej, hogy megharagudott Bíró páter, ha ilyet mondtak!

— Ha így beszélsz, azt mutatod, hogy ostoba fajánkó vagy! Az a legkeményebb férfi, akinek *erős szíve* van! Ahogy a motor mozgatja a gépet, úgy mozgat a világon mindent a szív — márpedig a motor mellé nemcsak asszony való, hanem férfi méginkább! A Jézus Szíve-tisztelet azt jelenti, hogy szeretetből — szeretettel kell kormányozni a családot — községet — országot — egész világot és a szeretet kormányához csak asszonyok kellenének? Jézus Szíve az erő, a hatalom, a kegyelem forrása — és ez kell férfinak, asszonynak, felnőttnek, gyermeknek egyaránt. Fel hát Jézus szent Szíve nevében a szent harcra: hogy visszaszerezzük Istennek a világot, az országot, amit elraboltak tőle.

Ezt a zászlót vitte tovább Bíró páter, akiből a magyar Jézus Szíve-tisztelők nagy hadseregének vezére lett. Amikor Kalocsáról Pozsonyba, majd Budapestre került — akkor már nemcsak a gyermekeknek, de a felnőtteknek is ugyanezt hirdette szószékről, gyóntatószékből, gyűlések emelvényéről, mindenhol. És egyre többen csoportosultak köréje, hogy Jézus Szíve nevében küzdjenek egy boldogabb, szentebb Magyarországért, hogy visszaszerezzenek mindent, amit elraboltak, Krisztus Királynak.

— — — — —

A vezér titeket is hív, pajtik! Gyermekekkel kezdte a zászlóbontásnál, most se maradjanak el a gyermekek a zászló alól. Kisfiúk, kislányok, lelkes éljenzéssel jöjjetek a zászló alá, amelyet vezérek, a jó Bíró atya emel fel:

— Mi küzdjük ki Jézus Szíve, hogy jöjjön el az országod!

Az atya

A mi Atyánk a jó
Isten,
Ő a legjobb, legfőbb
Atya.
A jó földi atyákat is
Nékünk Égi Atyánk
adja.
Ő ad nekünk család-
atyát,
Aki nekünk olyan
drága . . .
A mi hálás gyermek-
szívünk
Minden léptét áldva-
áldja.

De a családatyák mellett vannak még jó lelkiatyák,
Akik a mi lelkeinknek Ég felé az irányt adják.
Ők is igaz atyaszívvel gondolnak ránk és szeretnek,
Féltő gonddal, áldozattal, imádsággal elvezetnek.
Jézus Szíve-tiszteletnek hazánkban van nagy családja
S e családnak lelkiatyját ismerd meg, kisleány, lányka!
Megismerted mint gyermeket és mint harcost, aki hős lett . . .
Ismerd meg mint atyádat is, ki téged oly nagyon szeret.
Válaszd őt lelkiatyának, mint hű gyermek kövesd szavát,
Legyen neked, magyar gyermek, Bíró atya lelkiatyád!

XIII. Fejezet

A „Szív-anya”

Abban az időben, amikor a jó atya kibontotta az egész ország előtt a Jézus Szíve-zászlót — kitört a világháború 1914-ben. Katonavonatok jöttek-mentek; vitték a harcosokat, hozták a sebesülteket. Az ínség mindjobban nyomta az embereket, hosszú sorban álltak az asszonyok élelemért, éppen úgy, mint most, amikor ezt a könyvet írom. Nehéz idők voltak akkor is!

A hajdani kis Ferike ebben az időben már negyvenöt esztendősen jezsuita atya volt, aki a budapesti rendházból imádkozva, aggódva figyelte a haza sorsát és a világ szenvedéseit. Oh, hány órát töltött imaszámolyán vagy az oltár előtt! Vérző atyai szívvel imádkozott gyermekeiért: a hívekért:

— Jézus irgalmas Szíve, nézd ezt a sok szenvedést! Hősök vérzenek a harctéren és anyai szívek vérzenek a gyászruhák mögött . . . És jaj, a háború nem javítja meg az embereket! A sok gond, szenvedés méginkább eldurvítja a szíveket és megfélemedkeznek a lelkiekről . . . Segíteni akarok! Segíteni, segíteni, — hiszen én is atya vagyok, a lelkek atyja! Uram Jézusom, mit tegyek?!

Az Üdvözítő pedig ránézett és Szívére mutatott:

— Ime a Szív, amely annyira szeret!

Bíró atya szívébe átpattant a szikra Jézus Szívéből és ismét óriási bizalmat gyullasztott fel benne:

— Köszönöm, Jézusom! Már tudom, mit kell tennem! Igen, már tudta.

— Háborút hirdetek én is, de szent háborút, lelki háborút! Élethalálharcot a rossz ellen, a bűn ellen, az Isten iránti hidegség és közönyösség ellen. Harcot a lelkek megszentelődéséért! Harcot, hogy Magyarország meg ne feledkezzék soha és sehol sem a legszentebb Szívről! Fel

kell lángolnia az egész országban a Szent Szív iránti szeretetnek, tiszteletnek, bizalomnak és akkor majd minden jóra fordul, mert a Szent Szív segít!

És akkor, amikor az emberek másra se igen tudtak gondolni, mint a háborúra és hogy kenyérhez jussanak, Bíró atya kiállt a szószékre és beleharsogta az emberek szívébe az új harci riadót:

— Testvéreim, akik aggódtok, sírtok, jajgattok, panaszkodtok — miért feledkeztek meg Jézus Szívéről? Ki tud segíteni, ha nem a leghatalmasabb Szív? Ki tud vigasztalni, ha nem a legszeretőbb Szív? Ki tud veletek érezni, ha nem a legmegértőbb Szív? Ha azt akarjuk, hogy hazánk sorsa jóra forduljon, akkor meg kell téríteni és Istenhez vezetni a nemzet minden fiát, leányát! Térjenek meg a bűnösök, buzduljanak fel a lanyhák, legyenek szentekké a buzgók! De ki tudja megcselekedni azt a csodát veletek? Csakis Jézus legszentebb Szíve! Föl hát és előre Jézus Szívéhez! De ez harcot jelent, szent harcot, mert sok ellenség áll utunkba! A rossz természetünk, a sok földi gond, baj, szenvedés — ami elterel a lelki dolgokról . . . Az istentelen emberek, a sátán minden szolgálival utunkba áll! Fel hát a harcra ezek ellen a lelki ellenségek ellen! Győzni akarunk és győzni fogunk, hogy Jézus Szívéé legyen minden magyar!

Igy beszélt a szószéken, a gyűléseken, a gyóntatószékben és elment a családokhoz is házról-házra:

— Ajánljátok fel magatokat Jézus Szívének! Utánam, gyermekeim, a Szent Szív felé!

Mindig többen figyeltek az atyára. És köréje sereglettek, mint gyermekek az atya köré:

— Atyánk, vezessen minket közelebb Jézus Szívéhez!

Öreg nénik, hadba induló fiatal férfiak, kicsiny gyermekek tódultak abba a hadseregbe, amelynek zászlaját felemelte a jó atya: Jézus Szívének seregébe. Felhangzott az ének:

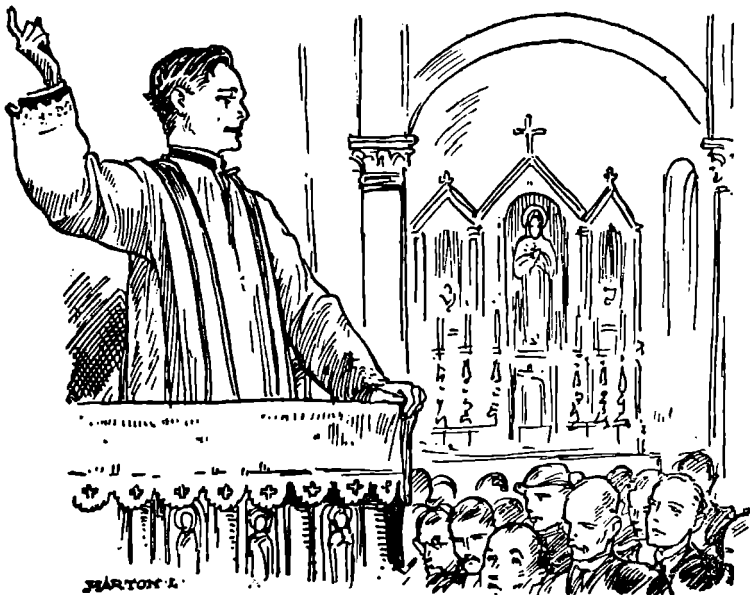
— Mi küzdjük ki, Jézus Szíve, hogy jöjjön el az országod!

A jó atyának akkor már alig volt perce is a pihenésre. Prédikált, gyóntatott, írt, gyűlésekre hívta össze az embereket, családokat látogatott, beszélt kicsiknek és nagyoknak . . .

És ha egyedül volt, imádkozott vagy gondolkozott a tervein.

Felfigyelt szavára az ország. És azon év Szeplőtelen Fogantatása ünnepén örömmel hirdette a jó atya:

— Ma ajánlotta fel házikápolnájában I. Ferenc József királyunk Magyarországot Jézus Szívének! Adjunk hálát érte! De ez még nem elég! Minden magyar legyen Jézus

Szívée és ünnepélyesen, nyilvánosan is ismételjük meg ezt a felajánlást az egész ország nevében.

Az ünnepre következő újévre hazánk minden templomában felajánlották a nemzetet Jézus Szívének. Biró atyának ez sem volt elég — neki soha semmi sem volt elég Jézus Szíve megdicsőítéséhez, mindig többet és nagyobbakat akart, úgy tudta szeretni a drága Szent Szívet. Így prédikált:

— Nem elég, ha csak a templomokban dicsőítjük Jézus Szívét, mert akkor csak azokhoz jut el a Szent Szív

sok kegyelme, akik templomba járnak. De a Szent Szív mindenkit hív, — mindenkit — azokat is, akik most még nem jönnek templomba. Utánuk kell mennünk a földekre, műhelyekbe, otthonokba . . . Hívunk kell őket is Jézushoz — mindenki legyen a Szent Szívé ebben az országban!

De hogyan tegye meg ezt a jó atya? Hogyan járjon a sok millió magyar után ezerféle helyre? Jézus Szíve megsúgta neki, hogy mit tegyen.

Az 1915. év egy nyári napján a Jézus Szíve Szövetség gyűlésén előhúzott zsebéből egy csomó teleírt papírt. Megállt a pódiumon, azzal az ő jóságos, atyai mosolyával, kicsit huncutkás pillantásával végignézett a Jézus Szíve-tisztelők családján, az ő lelki gyermekein és így szólt:

— Akarjátok, hogy Jézus Szívéhez vigyünk mindenkit?

— Akarjuk, akarjuk! — lelkesedtek fiatalok és öregek.

— No de hát, hogy jussunk el mindenkihez? Nincs időtök, se pénzetek, hogy beutazzátok az egész országot. Én magam sem tudok eljutni mindenkihez. Mit csináljunk hát?

A lelkesedők elhallgattak. Mert hát igaz is . . . hiszen még Budapesten sem tudnak beszélni minden emberrel. Hogy jussanak hát el a nemzet minden fiához, leányához?

Bíró atya akkor felemelte a papírlapokat és meglebegtette diadalmasan:

— Leveleket küldünk szét: Jézus Szívének leveleit! Nem írva, hanem kinyomtatva sok-sok ezer levelet, hogy mindenkihez eljuthasson. Minden héten legalább egyszer olvashassa el az országban mindenki, amit Jézus Szíve szól hozzá . . . Meghallhassa ezekből a levelekből a Szent Szív riadóját!

És akkor elmagyarázta, hogy olcsó heti ujságot tervez. Jézus Szívről nevezi el „A Szív”-nek és ezekkel a nyomtatott heti levelekkel eljuthat azután mindenkihez a Szent Szív hívó szózata, harci riadója, tanítása, vigasza.

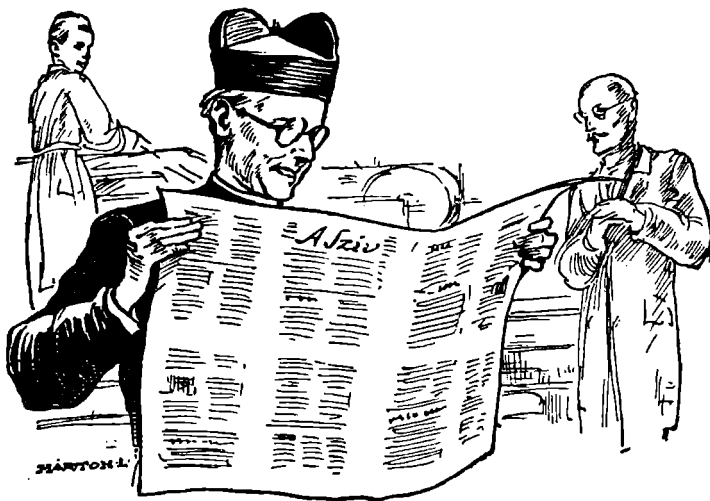
— Legyen meg hát A Szív ujság? — kérdezte a végén.

— Meglesz, meglesz! — kiáltották rá lelkesen. — Csak írja meg atyánk és majd mi összesegítünk, hogy kinyomtat hassa és szétküldhesse mindenhová.

Rögtön jelentkeztek is egyszerű, szegény nők, hogy ők összegyűjtik a pénzt rá és Budapesten maguk hordják szét Jézus Szíve leveleit.

Mikor megtudták mások is, mit tervez Bíró atya, sokan rosszalóan rázták a fejüket:

— Ejnye, hogy is gondolhatott illet ez a páter! Hiszen pénze sincs rá, hogy kinyomtassa. Szegény szerzetes, akinek egy fityingje sincs. Azután ezekben a nehéz időkben ugyan ki fogja megvenni? Nincs rá pénze az embereknek! És ki fogja árusítani? Nem érnek rá, mert sort állnak kenyérért, zsírért. Kedvük sincs hozzá elolvasni, mert csak a háborús híreket lesik az újságokban.

De Bíró atya minden kétkedésre, bizalmatlanságra szelíden csak így felelt:

— Hiszen nem is magamban bízom, hanem Jézus Szívében. A Szent Szív csodát is tehet, mert megígérte, hogy megáldja vállalkozásainkat.

Hej, pajtikáim, ha meg tudnánk tanulni ezt a nagy bizalmat a jó atyától, mennyi minden sikerülne nekünk is! Hogy tudott ő bízni — bízni a lehetetlenben is, mert: Jézus Szíve segít!

Nem is csalatkozott bizalmában. Pedig nem nagy urakhoz fordult, hanem egyszerű, szegény emberekhez. Legfő-

képen jó asszonyok, leányok akadtak, akik egymásután jöttek a jó hírrel:

— Atyám, összegyűjtöttünk egy kis pénzt, hogy ki nyomtassuk a Szent Szív levelét.

— Atyám, már szereztem jó pár családot, akik megveszik, ha meglesz.

— Én pedig, atyám, összetoboroztam jó lelkeket, akik majd árulják és széthordják. Már kis kocsit is vettünk hozzá, abban toljuk ki a postára, hogy feladjuk a vidékiek részére is. Jézus Szívének rikkancsai leszünk!

Az egyszerű, szegény nőkhöz azután csatlakoztak lelkes úrilányok, asszonyok is.

— Mi is a Szent Szív rikkancsai leszünk!

És megtörtént a csoda. A szegény szerzetes, akinek magának egy fillérje sem volt, a legnehezebb időkben ki tudta nyomtatni A Szív ujságát és szétküldték, szétvitték szerte az országban.

Igy lett „Szív-anya” Páter Biróból és mindjobban megnőtt a családja, mindtöbben jöttek hozzá:

— Dolgozni akarunk Jézus Szívéért!

Sűrűgtek-forogtak, szorgoskodtak a Szív-család tagjai. Gyűjtötték a pénzt, árulták a Szent Szív levelét, kis irodát béreltek, ott bélyegezték, csomagolták az ujságokat, amelyek szétrepültek az országban és hirdették mindenkinek:

— Ime a Szív, amely annyira szeret — jöjjetek mindnyájan Jézus Szívéhez!

Bizony pajtik, valóságos csoda volt, hogy semmiből meglett és az egész országban elterjedt A Szív ujság. Most már országos lett a Szív-család.

Ahol elolvasták a „Szent Szív levelét”, ott a jó atya buzdításaira mindjobban fellelkesültek. A családok felajánlották magukat a Szent Szívnek; ájtatosságokat, körmeneteket kezdtek Jézus Szíve dicsőítésére, szövetségekbe gyűltek össze a Szent Szív-tisztelők. És maguk is felcaptak „Szent Szív-harcosnak” — Jézus Szíve-apostolnak. Vitték tovább másoknak is a Szent Szív levelét, a Szent Szív üzenetét, a Szent Szív ígéreteit. A következő kis versekből megtanulhatjátok ti ezt a tizenkét ígéretet, ha még nem tudnátok.

Bekopogtak A Szív apostolok A Szív ujsággal a bűnösökhöz is. Szeretettel beszélték rá őket, olvassák el a Szent Szív levelét. És sok lelken beteljesült az Úr Jézus ígérete:

Bűnösöket megtérítem,
Nyitva előttük a Szívem!

A lanyhákat nem engedték nyugodni! Elmondták nekik az atya lelkes szavait, hozzá vitték őket, kezükbe adták A Szívet, hogy beteljesüljön rajtuk az ígéret:

Lanyha lelkek buzgók lesznek,
Ha tisztelik a Szívemet!

Elment a Szent Szív levele a zárdákba, jámbor egyesületekbe, hogy a lelkeket felgyullasszák szent vágyakra. És teljesült sok lélekben ez az ígéret:

Buzgó lélek, Szívemhez jer,
S meglátod, tökéletes leszel!

Bezörgött A Szív ujság kórházakba, árvaházakba és vitte az ígéretet a szenvedőknek:

Hogyha szíved szenved és fáj,
Hozd Szívemhez s vigaszt talál!

A családokat is hetenként látogatta a Szent Szív levele. És látogatta őket maga az atya is és az atyának buzgó gyermekei. Rábeszélték apát, anyát: tegyék ki díszhelyre a Szent Szív megszentelt képét és ajánlják fel a családot Jézus Szívének, hogy beteljesedjék rajtuk az Úr Jézus két másik ígérete:

Család, tiszteld a Szívemet
S otthonodban békét szerzek.

.

A házat, hol Szívem képe,
Megáldom én dúsan érte.

Felkereste a Szent Szív levele az embereket munkahelyükön is. Biztatta őket benne az édes Jézus, szenteljék Szívének fáradságaikat, mert:

Minden munkát, vállalatot
Megáldok, ha Nekem adod!

Mindenféle-fajta embert felkeresett a Szent Szív levele. Földműves, munkás, hivatalnok, kereskedő, nagytúr, — felnőtt, gyermek, férfi, nő — mindenki kell az Úr Jézus Szívének! És mindenkinek kegyelmet ad a drága Szív, hogy kiki a maga kötelességét a legjobban teljesíthesse. Ezeket a különféle kötelességeket nevezzük állapotbeli kötelességnek (pl. nektek, gyermekeknek a tanulás és segédkezés otthon). Jézus pedig megígérte:

Jöjj, tiszteljed szent Szívemet,
És megkapod a kegyelmet,
Hogy saját kötelességed
Minden helyen jól elvégezd!

A bölcsőtől a halálos ágyig mindenkit felkerestek a Szent Szív apostolai. Hogy a kisdedit Jézus Szívének ajánlja fel anyuka, a haldoklót pedig Jézus Szíve áldásával búcsúztassa el a pap. Mert Jézus megígérte:

Az egész életre s halál órájára
Kegyelmet ad Szívem; tisztelőit várva.

A jó atya példája és buzdítása fellelkesített sok fiút a papi pályára, hogy Jézus Szíve seregének vezérei legyenek. Hiszen a papoknak külön jutalmat is ígért Jézus:

Szívem tisztelete arra segít téged,
Hogy megtérhessen sok legkonokabb lélek!

Legjobban pedig a nagykilencedet terjesztették, hirdették a jó atya gyermekei, a Szív-rikkancsok, Szív-apostolok és a Szent Szív levelei is. Mert azoknak, akik Jézus Szíve tiszteletére kilenc egymásután következő havi elsőpénteken megáldoznak (persze, ha nagyobb bűnünk volna, gyónni is kell), szól a Szent Szív nagyígéréte:

Kilenc elsőpéntek buzgó áldozása
Szívemnek szentelve, kegyelem forrása.
Boldog lesz haláluk, kegyelemmel telve,
Nagy bűnben nem száll el azoknak a lelke.

Maguk a Szent Szív harcosai pedig földi jutalmat sohasem kértek maguknak, mert elég volt nekik a Szent Szív ígérete:

Szent Szívembe írom mindazoknak nevét,
Akkik elterjesztik Szívem tiszteletét!

Igy terjedt el a Szent Szív országa mindjobban a hazában és a zászlót a jó atya lengette seregének.

Persze, a sátán sötét haraggal nézte:

— Ez a Szív-atyá visszaveszi tőlem a lelkeket! No de nem sokáig örülhetsz nekik! Közel van már a veszedelem — vajjon kiállják-e a nagy próbát a te Szív-harcosaid?

Igen . . . a nagy tűzpróba közeledett . . . A háború szomorú véget ért. A sátán felhasználta a zűrzavart és beledobta az emberek közé a vörös mérget, amit úgy hívtak: kommunizmus.

— Lázadjunk fel a sorsunk ellen! Lázadjunk fel Isten ellen! Nem kell Krisztus, nem kell templom, nem kell pap! Akinek nincs, rabolja el a másét. Szegények, munkások, lázadatok fel minden eddigi rend ellen! . . . Ha nem ismeritek Istent, akkor nem is kell betartani Isten törvényeit és csinálhattok, amit akartok!

Úgy látszott, hogy amit a jó Szív-atyá alkotott, mindent rombadönt a „vörös világ”, a kommunisták forradalma.

Ime, ez volt a tűzpróba, amelyen át kellett menni a Szív-atyá nagy családjának, gyermekeinek. És bujdosóvá tette egy időre a Szív-család jószágos atyját is.

— — — — —

Pajtik, a Szív-atyá családjá a ti családokat is! Kis olvasóim, ti a legtöbben már ennek a családnak vagytok tagjai, amióta szívgyárdisták lettetek. Most hát megtudtátok, ki alapította meg ezt a nagy Szív-családot nektek, ki a ti atyátok, és ugye ezentúl már szeretettel, hálával gondoltok rá. Amelyik gyermek pedig még nem közeledett Jézus Szívéhez, lelkesedjék fel most, legyen ő is a Szent Szív seregének kis harcosa, a nagy Szív-családnak és a jó Szív-atyának buzgó, jó gyermeke.

XIV. Fejezet

Az atya gyermekei

Mindazután, amit eddig írtunk az atyáról, a kislányok talán elkedvetlenedve mondják:

— Ez mind inkább a fiúknak szólt. Az atya példája is, ahogy pappá lett, és tanítványai is fiúk voltak.

Nem így van, leányok! Az atya a miénk is volt leányoké, nőké. Éspedig nagyon is, ahogy a most következőkből majd meglátjátok. Amit pedig erről írok nektek, azt már a saját tapasztalatomból írom.

A nagy világháború alatt kerültem fel Budapestre, mint lelkes, fiatal leány. Vidám, bizakodó, tele nagy tervekkel, mert amilyen fiatal voltam, máris megírtam három könyvet. Ahogy Pestre kerültem, reméltem, hogy most már nagy dicsőséget és sok pénzt szerzek a könyveimmel; szép regényeket írok felnőtteknek. Akkor történt, hogy összekerültem egy kis tejivóban egy másik fiatal leánnyal, Margittal. Ahogy a kávéit iszogatjuk, azt mondja nekem:

— Te Mária, van itt egy nagyon szent jezsuita atya, Péter Birónak hívják. Hallottál már róla?

— Úgy félfüllel hallottam valamit. Azt mondják, nagyon szépen prédikál és mindig Jézus Szívéről beszél.

— Szeretném, ha megismernéd. Olyan érdekes páter . . . Ha beszélünk vele, valahogyan rögtön úgy érezzük, mintha atyánk volna. Úgy is hív mindenkit: „gyermekem”.

— Szígorú?

— Igenis és nem is . . . Nagyon jóságos, igazi atya és a gyónásban is olyan vigasztaló, olyan szerető. De azért megkívánja nagyon, hogy Istennek éljünk! Nála nem lehet kibújni, hogy egy kicsit Istennek is, egy kicsit nem is. — Aki a kezében van, azt azután viszi is előre, hogy minél tökéletesebb legyen. Vannak páran a lányok közül, akik már nem is törődnek mással, mint Jézus Szíve ügyeivel.

— Mik azok a Jézus Szíve ügyei?

— Hát A Szív ujság és vallásos könyvek terjesztése mellett apostolkodás, hogy mindenkit megnyerjünk Jézus Szívének és a Szent Szív nevében segítsünk másokon.

— És miféle lányok azok? Juj, biztosan nagyon komor képűek, akik folyton csak imádkoznak és nem is nevetnek soha!

— Dehogyan! Ha látnád, hogy abban a kis Jézus Szíve irodában — ahonnan szétküldik A Szív ujságokat és ahol ezek a lányok dolgoznak — milyen jókedv, kacagás, tréfálgatás van! A Páter is velük nevet, ő biztatja őket jókedvre, mert csak azt szereti. Azt mondja, nem kell neki olyan, aki lógós orral és savanyú arccal szolgálja a jó Istent.

Erre már kíváncsi lettem és gondoltam, megnézem ezeket a „Szív-leányokat”. A barátnőm elvitt Bíró atyához, aki akkor már ötven év körüli, őszülő hajú atya volt. Sovány arcán látszott a sok kemény küzdelem és önmegegyezés, de a szemének mosolya huncutkás, vidám volt. Megkérdezte rögtön kedves atyai hangján:

— Szereti-e nagyon a Jézuska Szívét, gyermekem?

És azután beszélt nekem Jézus Szívéről . . . Ahogy beszélt és hallgattam, nyiladozni kezdett szívemben sok egészen új gondolat és érzés virága.

— Jé, hiszen én ezt eddig nem is tudtam . . . Azt hittem, hogy a Jézus Szíve-tisztelet csak imádság . . . És nini, egészen más is! Azt jelenti, hogy mindig, mindenütt Jézus Szívéből merítsünk szeretetet és azzal aranyozzunk be mindent . . . A munkát és szórakozást; az örömet, a bánatot, az evést, a sétát, a könnyeket és a kacagást . . . Nekem is a betűket, amiket leírok, nem azért kell papírra vetnem, hogy magamnak szerezzek pénzt és dicsőséget, hanem hogy megdicsőítsem és szolgáljam vele Jézus szent Szívét.

— Szeretnék A Szív ujsághoz kerülni és ott dolgozni! — bökte ki azon melegében.

— Jól van, gyermekem. Legyen hát a tolla és munkája az áldott Jézuska szentséges Szívée — felelt az atya és azzal bekerültem a nagy Szív-családba én is . . .

Hát bizony érdekes dolgokat tapasztaltam! Volt ott

egy sereg vidám, fiatal, sokszor pajkosan jókedvű leány, akik színház, tánc, multságok és szép ruhák helyett annak örültek, hogy Jézus Szívét szolgálhatják. Volt ott Dudi, Ticsi, Baba, Tercsi, Fáni, Marika, Mariska és egypár Mancsi, — akik olyan derűs szívvel, mintha csak játszanának, hagytak ott minden más örömet és szentelték oda magukat egészen a Szent Szívnek.

És abba a nagy Szív-családba valóban válogatás nélkül bekerült mindenki, aki csak szerette a Szent Szívet. Ott volt pl. az öreg Margit néni özvegyasszony mellett a még félig gyermek Lenke, aki szabadidejében babával játszott. A leányok, akiknek nevét előbb említettem, fiatal tanárnők, tanítónők, úri családok elkényeztetett kisasszonykái voltak s velük együtt dolgozott, mint édes testvér a falusi parasztleány „kis Mari” és Annus, aki városi cselédleány volt. A fiatalok mellett pedig a templom előtti szegény, idős ujságárusnők, akik a Szent Szív ügyének ingyen dolgoztak és fő-fő rikkancsai lettek a Jézus szent Szíve lapjának: Erzsi, Lujza, Anna és Paula nénik. Bizony elálméklodtam:

— Ilyet még nem láttam! Itt igazán nincs se rangkülönbség, se korkülönbség — milyen különféle nők kerültek össze és hogy megértik egymást, hogy tudnak együtt dolgozni, mintha mind egy családnak a gyermekei volnának!

— Ez is a Szent Szív csodája — felelt az alázatos jó atya, aki nem akarta soha elismerni a saját érdemét abban, hogy így összehozta a szíveket.

Ezek a „Szív-lányok” — ahogy magunkat akkor neveztük — részben hivatalba jártak vagy tanítottak és szabadidejükben jöttek el segíteni A Szív ujság irodájába — részben csakis A Szív ujság munkájának éltek. Mert bizony akkor már sok munkát adott! Meg kellett írni hetenkint 6—8 oldal nyomtatott betűre valót — ebben én segítettem a jó atyának. Azután a sok-sok ezer ujságot megcímezni, felbélyegezni, postára adni, értük a pénzt beszedni és kezelni — ahhoz már több leány kellett. No és e mellett a lelki munka: apostolkodni, gyűlésekre és családokhoz járni, toborozni a Szent Szív zászlója alá!

A jó módúak ingyen dolgoztak, a szegényebbeknek az atya fizetést adott. Mert mindíg is mondta:

— Méltó a munkás az ő bérére! Gyermekeim, az igazi

Jézus Szíve-tisztelő szereti a munkát és munkásait — és mert szereti őket, becsülettel gondoskodik is róluk.

De hogyan tudta fizetni, eltartani a jó atya ezeket a buzgó lelki gyermekeit? Hiszen a szegény szerzetesnek nincs pénze! Ime, most került elő a „bölcsek köve” — hogy lehet minden közönséges dolgot arannyá átvarázsolni!

Biró atya néhány ügyes Szív-leányával kis boltot nyitattott. Könyvet, papírt, írószert, szentképeket, érmekeket, rózsafüzéreket árultak benne. Bizony, igazi boltosok lettek. És a bolt megszentelődött — mert aki oda bement vásárolni, azt is szép lassan megfogták Jézus Szívének. A pénzből pedig, amit szereztek a bolttal, a Szent Szív apostolainak eltartásáról gondoskodhatott a jó atya. Abban a bolti fiókban összegyűlt pénz Jézuska pénze lett, Jézuska ügyeire: lelki arannyá változott.

Lássátok, kisleányok, hogy a jó atya családjában egyszerre első sorba kerültek a leányok, a nők is. Biró atya megmutatta, hogy nemcsak fiúk, hanem leányok is lehetnek Krisztus Király „frontharcosai”, első sorban küzdő vitézei.

És akkor . . . akkor . . . amikor a jó atya alkotásainak virágai éppen hogy kinyíltak, amikor az egész országban A Szív ujságok már szétrepültek — amikor a Jézus Szíve-tisztelők nagy családja felvirult . . . amikor a „Szív-leányok” kis családja dolgozni kezdett . . . akkor egyszerre úgy látszott, hogy rombadől minden.

Olyan hirtelen, egymásután jött minden, mint ahogy a pörölycsapások érik a vasat.

Alighogy egyik este lehúnytuk könnyes szemeinket a szomorú hírre: „elvesztettük a háborút és a haza nagy részét” — másnap reggelre már A Szív ujság irodája melletti kis lakásban puskaropogásra ébredtünk. Egy öreg nénivel néhány fiatal leány, akik „bentlakó Szív-leányok” voltunk. Riadtan kapkodtuk magunkra ruháinkat és a szomszédok máris remegve hozták a hírt:

— Kitért a kommunista forradalom! Az utcán leszedik a tiszték csillagjait az új vörös vezérek. Elfoglalták a főépületeket és gépfegyverrel lönek azokra, akik ellenállnak.

Azt hiszitek, hogy megijedtünk? Dehogyan! A Szív-leányokat más fából faragták!

— Gyere, menjünk, nézzük meg, mi van odakint! —

karoltunk egymásba, mintha nem is gyilkos golyóval, hanem babszemmél lövöldöznenek. Indultunk is volna, ha meg nem érkezik Biró atya, akinek persze első dolga volt, hogy „gyermekeihez” fusson és velük legyen a veszélyben.

Szegény, drága jó atya! Milyen igazi atya volt — csupa fájdalom, aggodalom, de nem magáért, hanem értünk — a gyermekeiért, akiket ő hozott össze.

Leültetett minket, szokása szerint kis kereszttel jelölte homlokunkat és nagyon-nagyon komolyan beszélt:

— Gyermekeim, kitört a vörös lázadás, a kommunista forradalom. Tudják, mit jelent ez? Forradalom az Isten ellen! Megtámadják a templomokat, a papokat és mindenkit, akik a jó Jézuskáért nyíltan dolgoztak eddig . . . Magukat is, gyermekeim . . . Azért, akárhogy fáj is, azt kell mondanom, menjenek szét, menjenek haza, ahol biztonságban vannak.

Csakhogy az atya gyermekei mind bátrak, ha leányok is! Egy szóval, egy szívvel feleltük:

— Nem megyünk el, atyám! Itt maradunk és megvédünk mindent, amit eddig a Szent Szív ügyeinek összegyűjtöttünk.

— Vigyázzanak! Maguk még félig gyermekek és nem gondolják meg. A veszély komoly . . .

— Akkor legalább Jézus Szívének vértanúi leszünk és egyenesen a mennyországba repülünk!

Erre már a jó atya sem ellenkezhetett, nem vehette el Jézustól a hősokeket.

És maradtunk. Bátran, vidáman, mintha csak játék volna az egész. Abban a házban, ahol laktunk, nyomda volt; vallásos könyveket készítettek benne. Egyszer csak kiabálást, lármát, dübörgést hallunk.

— Itt vannak a vörösök! — jelentette egyikünk. — Most a nyomdát rombolják szét, nemsokára betörnek hozzánk is!

Nem is tudom, hogy lehetett, de olyan gyermeklelkűek voltunk, Jézuska kis gyermekei. Mégcsak elkomolyodni sem tudtunk.

— Ujjé, akkor nemsokára vértanúk leszünk!

De hát nem lettünk mégsem . . . Szinte csodálatos volt, a romboló vörösök eljöttek a mi folyosónkig — ott

volt felállítva az a Jézus Szíve-szobor, amelynél felajánlottuk magunkat — és a folyosó előtt visszafordultak, nem történt semmi bajunk.

De a szomszéd házba, a jezsuita-rendházba bizony átmentek és kiűzték az atyákat, a templomot bezárták. A jó atyát nem is láthattuk már.

— A templomban maradt az Oltáriszentség — sügtünk össze. — Meg kell mentenünk, mielőtt a vörösök észrevennék és meggyaláznák!

Ott volt a közelünkben egy álruhás pap, mesterlegénynek öltözve. Őt hívtuk:

— A pincén át bejuthatunk a templomba rejtekhúton; tessék velünk jönni!

Többen mentünk vele. A veszélyre nem is gondoltunk, diadalmas örömmel dobogott a szívünk:

— Milyen dicsőség! Mi leszünk a Jézuska megmentői!

A nagy kehelyben olyan sok Szentostya volt, hogy a tisztelendő úr nem tudta volna mind eldugni. Suttogva hozánk fordult az oltártól:

— Ugye tudják, hogy veszedelemben szabad rendkívüli módon is áldozni. Így ha ma már ettek is, megáldoztatom magukat a Szentostyákkal, mert elvinni nem lehet.

Ó, pajtik, de gyönyörű is volt ez! Odakünn a templom körül gépfegyveres vörös katonák, a bezárt homályos templomban, ahol már az örökmécses fénye is kialudt, halálra-kész, de boldogságtól ragyogó szemű fiatal leányok térdeltek . . . És a pap szürke világi ruhában nyújtja nekünk az üldözött Jézust . . .

Egyikünket valami nyugtalanította, de nem az életveszély, hanem az, hogy nem elég tiszta a szíve ehhez a szent és hősi pillanathoz.

— Meg kellene győnnom valamit! — sügta.

És ott mindnyájunk előtt, az oltárlépcsőre térdelt. A tisztelendő úr lehajolt hozzá, kezében az aranykehellyel, úgy hallgatta meg suttogását és oldozta fel. Aztán megáldoztunk . . . egymásután kaptuk a Szentostyákat, mindegyik sokat, hogy ne maradjon ott egy se martalékul a vörösöknek.

Szent, gyönyörű, hősi percek voltak ezek . . . A félelem eszünkbe se jutott! Ilyenekké nevelt minket az atya,

ilyenek voltak a jó atya lelki gyermekei, nemcsak a fiúk, hanem a leányok is!

•

Egy külön könyvet írhatnék arról pajtik, hogy mi mindenben mentünk át akkor a pár hónap alatt, de hát arra nincs hely. Csak röviden futok át ezeken a napokon.

A jezsuita atyák bujdosókká lettek, de volt egypár, akit el is fogtak és börtönbe vetettek. A mi jó atyánk is bujdosóvá lett. Vácdukán, egy kis falun rejtőzött álruhában; bajuszt, szakállt növesztett, világi ruhában járt, olyannak festett, mint egy idős, magyar kisgazda. De ő jobban szenvedett, mint mi!

— Ó, miért nem engednek a gyermekeim közé . . . Jézus Szíve, miért nem lehetek a Te vértanúd?! — sajgott a szíve.

Az engedelmisségi fogadalom legnagyobb próbáját állta ki e napokban a jó atya. Közénk akart jönni, de a főnök-atya nem engedte, mert tudta, hogy Bíró atyát halálra keresik. És a szerzetesnek engedelmeskednie kell! A jó atya a legnagyobb áldozatot hozta, amikor szótfogadott. Amikor azonban csak tehette, bejött hozzánk minden veszély között és így néha titokban beszélhettünk vele.

Mi, „Szív-leányok” mindvégig együtt maradtunk. A Jézuska Szíve merész ötletet sugott nekem.

— Tudjátok mit? — mondtam a többinek, amikor a vörösök beköltöztek a házba. — Konyhát nyitunk, mi fogunk főzni a vörösöknek. Akkor talán itt maradhatunk és örködhetünk A Szív ujság és az atyák dolgai fölött. És ami a fő — együtt maradunk!

És sikerült! Szinte csoda volt, hogy megtűrtek minket. A vörösök cselédei lettünk, takarítottunk, főztünk, mosogattunk. A mellett pedig bátran eljártunk misére, áldozni — megvallottuk a hitünket előttük is!

A templomokat ugyanis újra megnyitották. — Mert nemcsak mi voltunk hősök, de Krisztus nagy családja, a hívek is megmutatták bátorságukat. Hiába állták körül gépfegyveres vörös katonák a Jézus Szíve-templomot, a nép körülvette, felvirágozta a vasrácsot és követelte:

— Nyissátok ki a templomunkat!

— Menjetek haza, mert különben közétek lövetünk!
— fenyegetődzték a vörös katonák vezérei.

Bátor női hangok kiabáltak vissza:

— Hát csak löjtek! Az anyáitokat, feleségeiteket,
leányaitokat és kisgyermekeiteket lövitek le!

Mert úgy is volt. Sok vörös katonának — akit oda
kényszerítettek — bizony ott volt a templom körül a hozzá-
tartozója. Ezért nem is mertek a nép közé lövetni. Jobb-
nak látták engedni és elnézték, hogy újra kinyissák a templo-
mot és misére járjanak a hívek.

A bátor Jézus Szíve szövetséges nők elmentek a börtön
elé is és ott kiabáltak:

— Engedjétek ki az atyáinkat!

És megint csak engedni kellett a vörösöknek — féltek
a tömeg közé lőni. Így történt, hogy hála Istennek, az
atyáknak sem történt bántódásuk.

Igy volt ez az egész országban. Az Úr Jézus hűséges
hívei bátran küzdöttek Istenért, a templomért, a papjukért.
És ezek között a bátor harcosok között elől jártak a Szent
Szív tisztelői.

Jézus Szívének csodája volt az is, hogy nem bántottak
minket. De hát a vörösök közt is voltak jó emberek, aki-
ket csak félrevezettek, szegények nem ismerték az igazsá-
got, nem ismerték Jézus Szívét. A szívük azonban nem
volt romlott, inkább a vezéreik voltak rosszak.

Ezekkel a vezérekkel volt csak bajunk. Átkutatták a
lakásunkat, felforgatták minden holminkat, nem egyszer.
Fenyegettek, töltött revolverrel jártak-keltek köztünk. Engem,
akit mint vezetőt ismertek, kétszer elfogtak, lecsuktak, egy-
szer halálra is ítélték. De Jézus Szíve csodásan segített. A
többi — alapjában jólelkű, csak szegény félrevezetett mun-
kás — mentett meg mindig.

— Hiszen ezek a lányok nem csinálnak semmi rosszat
— mentegettek. — Ha imádkoznak is, de becsületesen dol-
goznak.

Egyszer fiatal zsidó leány és fiú mentett meg, amikor
ismét halálra akartak ítélni. Mindebből láthatjátok, pajtik,
nem szabad vaktában elítélni az embereket, mert hiszen a
szívük mélyére nem láthatunk! Mindenféle és mindenfajú
ember között — még ellenfeleink között is — lehetnek a

legjobb emberek, csak szerencsétlenek, mert nem volt alkal-
muk megismerni az édes Jézust. Azért soh'se bántsuk, szid-
juk, üldözzük felebarátainkat, hanem imádkozzunk értük és
igyekezzünk őket szeretettel megtéríteni, Jézus szent Szívé-
hez vezérelni.

Igy dolgoztunk, éltünk hónapokon át, állandó élet-
veszedelemben. Még álruhás apácákat is rejtegettünk. És
hogymennyire nem féltünk; milyen vidáman álltuk a har-
cot — ahogy az atyától tanultuk — mutatja egy eset.

Egyszer az egyik vörös vezér összehívott minket.
Töltött pisztolyát felemelte és szinte üvöltött:

— Vigyázzanak magukra nagyon! Ha valakire gyanúm
támad, hogy ellenünk dolgozik, itt lövöm le, mint a kutyát
és azt mondom társaimnak: elvtársak, vigyétek ki ezt a
bűdös hullát!

Szóról-szóra így mondta, mintha most hallanám! Mi
ott álltunk körben, összeszorított ajkakkal és erőnek erejével
fojtottuk vissza a . . . no talán azt hiszitek, a strást? Nem
. . . hanem a kacagást! Sőt az egyikünkben ki is pukkadott
a nevetés, mint kis iskoláslányokból a tanítás alatt.

Csoda volt ez, pajtik, csoda . . . Jézus Szíve nemcsak
az életünket mentette meg, de a bátorságunkat, a jókedvün-
ket is. A Jézuska a legnagyobb veszély közepén, mintha
gyerekekké varázsolt volna vissza minket, akik játszva,
kacagva szaladgálnak a legnagyobb veszélyek között. Így
segített minket a Jézuska Szíve és a jó atya imája.

Azután egyszerre, váratlanul vége lett a vörös világ-
nak. Jöttek a „fehérek“, legyőzték a kommunizmust, helyre-
állt a régi rend. A jó atya boldogan jött vissza gyermekei
közé, akikre most már büszke is lehetett! Folytathattuk a
szent munkát ott, ahol abbamaradt. A szent harcot, hogy
Jézus Szívének foglaljuk el a hazát, a világot.

Ebből a fejezetből megtanulhatjátok, pajtik, hogy
Jézus Szíve hősokeket, és pedig vidám hősokeket nevel! Aki a
jó atya gyermekévé lesz, az ilyen hős legyen.

E mellett pedig e fejezet különösképen szól külön a
kislányokhoz — míg eddig inkább a fiúkhoz írtunk. Láthat-
játok, leánypajtik, hogy ti is lehettek hős katonái a Szent
Szív hadseregének és hogy nektek is lelki vezérek a jó atya!

XV. Fejezet

A nép atyja

A „Szív leányai”, amikor helyreállt a rend az országban, lelkesen kezdtek hozzá, hogy most már országszerte dolgozzanak Jézus Szívéért. De volt köztük olyan is, aki többet akart: úgy mint az atya, egész életét, szabadságát oda akarta áldozni Jézuska Szívének. Az egyik elkényeztetett, beteg úrileány, máris otthagya szülei engedelmeivel kényelmes otthonát, ahol dédelgették és odament lakni a Szív-leányoknak A Szív ujság mellett bérelt kis lakásába.

— Egészen Jézus Szívének akarok élni, — mondotta — ahogy otthon nem tehetném.

A másik szép leány, férjhez mehetett volna, akadt is kérője nem egy, de ő mosolyogva rázta a fejét:

— Nem megyek férjhez. Egészen Jézus Szívének akarom feláldozni magamat.

Néhánynak volt jó állása szép fizetéssel. Lemondtak róla és jelentették az atyának:

— Otthagynom az állásomat. Egészen szegényen a népért akarok dolgozni a Szent Szív kedvéért.

Bíró atya próbára tette őket:

— Leányaim, jól gondolják meg! Maguk előtt áll a világ minden szépségével, örömeivel. Sokszor mondtam már, hogy mint világiak is élhetnek szabadon és mégis jámborul; dolgozhatnak sokat Jézus Szívéért úgy is. Jól vizsgálják meg a szívük sugallatát, hová hívja magukat a Jézuska?

Akadtak, akik belátták, hogy nem alkalmasak zárt életre és a világban maradtak, hogy ott dolgozzanak tovább Jézus Szívéért. Mint például magam is, a ti Mária nénitek. De többen voltak, akik nem tágitottak:

— Mi el akarunk a világból hagyni mindent, úgy mint az atya tette! Szeretnénk letenni a szerzetesi fogadalmakat.

Az atya még egy próbát tett:

— Ha a Jézuska ezt súgja szívüknek, akkor nem tarthatom vissza magukat, gyermekeim. De hát akkor búcsúznunk kell, lépjenek be valamelyik zárdába, apácának.

Ismét volt pár, aki megvizsgálta szívét és úgy hallotta, hogy a Jézuska azt súgja:

— Hallgass lelkiatyádra! A zárda csendje, szent élete, sok-sok áldozata és imádsága vár. Lépj be!

Ezek elbúcsúztak a jó atyától és beléptek valamelyik zárdába, ahová az Isten szózata hívta őket.

De maradtak olyanok is, akik mást akartak, akiket másfelé húzott a Jézuska riadója. Ezek így kérték atyjukat:

— Atyánk, mi is tudjuk, hogy milyen szent élet vár a zárdában, milyen áldozatos lelkek a jó apácák. De nekünk mást súg a Jézuska . . . A zárdából mint apácák, nem járhatnánk, kelhetnénk a nép között; nem élhetnénk egészen közöttük, úgy mintha mi is a szegény néphez tartoznánk. Mi a világban akarunk dolgozni atyánkkal a nép között, Jézus Szívéért, de úgy, hogy nekünk ne jusson semmi a világból. Titokban, a szívünkben legyünk szerzetesek — akkor sok olyan ember közé is elvihetjük a Szent Szív tiszteletét, akik apácákra, papokra nem akarnak hallgatni.

Ez volt a jó atya szívében rejtegetett terv is. Oh, milyen örömmel dobbant fel szíve, amikor lelkes leányok kimondták a titkot és vállalkoztak rá! De azért folytatta a próbát:

— Nem merem ezt az áldozatot elfogadni maguktól, gyermekeim. A régi, kipróbált zárdák biztonságot nyujtának. De ha mi egy újat kezdünk, ki tudja, hogy sikerül-e? Miből fognak megélni? Mert koldulni nem engedem magukat. Mindig azt tanítottam a népnek, hogy az ember dolgozzék meg a kenyéréért és ha maguk a nép között akarnak élni, példát kell adniok erre! Nem fogom megengedni, hogy jó lelkek tartsák el magukat — maguknak kell megásni a földet, hogy kenyeret teremjen — nevelni az állatot, hogy hús is jusson a kenyérhez — dolgozni a műhelyben, boltban, hogy lakásukat, ruhájukat fizethessék. Ami pedig a hasznuk, azt csakis Isten dicsőségére, a nép javára szabad fordítaniok. Bizonytalan életnek mennek neki,

egészen szegényen, ismeretlenül, pártfogók nélkül. Nem . . . nem merem maguknak ezt megengedni!

Ám a leányok kitartottak:

— Hiszen atyánk mondta, hogy Jézus Szíve segítségével a lehetetlenben is lehet bízni! Kell-e nekünk más pártfogó, mint a Jézuska Szíve?

Erre már nem ellenkezhettek az atya. Világosan látta most már, hogy a Jézuska hívja ezeket a leányokat egy újfajta szerzeteséletre. Úgy élni a nép között, mint a nép fiai, leányai — de titokban, a szívük rejtekén legyenek szigorú szerzetesek, mert felesküsznek a három fogadalomra. A ruhájuk is világias egyenruha, nem apácafátyol. Mert így eljárhatnak a nép családjába, dolgozhatnak velük együtt a földeken, a boltokban, a műhelyekben s észrevétlenül, titokban, lassan . . . lassan húzzák őket is, a szegény népet Jézuska Szíve felé.

Igy történt, hogy Bíró atya megtette lelki leányainak kérését. Engedte, hogy szüleik engedelmével elbúcsúzzanak a szülői otthonról és összeköltözzenek egyszerű kis lakásba, szegényen, mindenről lemondva. És ott gyakorolják magukat a szerzetesi élet lelki fegyvereivel, míg felesküdhetnek a három fogadalomra. És aztán menjenek szerteszét a világba, a nép közé . . . Megszentelni őket Jézus Szíve tiszteletével, osztogatni közöttük a „bölcsek követét”, amely majd a szegény nép kezei között is lelki arannyá változtathat mindent.

Igy hát „A Szív leányai” háromféle utat választottak, és mind a három szent és jó volt, mert Jézuska szavát követték benne. Lettek közülük világi Szent Szív-apostolok: asszonyok, leányok, „nénik”, akik a családban, társaságban, világban terjesztik a Szent Szív tiszteletét és nevelik gyermekeiket Jézuska Szívének. Azután beléptek közülük zárdaiba, feláldozva életüket egészen a Jézuskának és most már kedves nővérek, apácák, akik a betegeiket, tanítványait nevelik a Szent Szívnek. És maradtak „Szív-leányok” ofiánok, akik bátran nekifogtak az újdonságnak: hogy mint „titkos” szerzetesek, a Szent Szívnek felajánlott élettel, mindenről lemondva, mégis világias ruhákban a nép között éljenek, dolgozzanak és megnyerjék őket a Szent Szívnek. Azokat is, akikhez a papok, apácák nem tudnak eljutni. Ezek-

nek a „Szív-leányok”-nak most már végleges nevet adott az atya:

— Legyen a nevük: *Jézus Szíve Népleányai* — hogy sohse feledjék el: maguk a népért vannak, a nép között kell élniök, apostolkodniök és meghalniök!

Jézus Szívének első Népleányai az oltár előtt térdelnek. Egyszerű, szürke a ruhájuk. Körülöttük nincs semmi pompa, fény. Csak egy kis virág az oltáron és az égő gyertyák lángja. Az arcukon boldogság ragyog, a szemükben az áldozat, odaadás magasztos fénye. A mosolyuk most is derűs, vidám, örvendező, — vígan mennek az áldozatok elé!

Az atya előttük áll és többek közt ezt mondja:

— Amikor a tatárjárás végigpusztította szegény hazánkat, mit tett IV. Béla királyunk? Istenhez folyamodott és áldozatot akart bemutatni az Úrnak a hazáért. A legkedvesebbet áldozta fel: saját gyermekét. Megfogadta, hogy a kis Margit királyleányt zárdába adja; mondjon le minden királyi pompáról és legyen apáca: élő és égő, szeretetben égő áldozat a magyar hazáért. Margit, akit mint Boldog Margitot tisztelünk, amikor felnövekedett, boldogan vállalta az áldozatot. Semmi nem tudta rávenni, hogy elhagyja a zárdát. Szigorúan élt, imádkozott, böjtölt, vezekelt, sanyargatta magát, hogy engesztelő áldozat legyen nemzetének bűneiért. Ugyanezt teszik most maguk is, gyermekeim! A hazáért, a magyar népért, a magyar bűnökért szigorú, nehéz, áldozatos életre esküsznek fel, a *tisztaság, engedelmesség, szegénység* nevében, Jézus Szívének. Jézus Szíve áldozatai legyenek a hazáért!

És az első tíz „Jézus Szíve Népleánya” testvér az édes Jézus Szívének bízva, boldogan esküdött fel, 1921 január 1-én, hogy lélekben szerzetesek lesznek, Jézus Szívének felajánlott áldozatok a magyar nemzetért. Hogy Jézus Szíve országává is legyen Mária országa!

Tíz fiatal leány, szegényen, mindenről lemondva . . . És óriási, országos nagy tervek, amelyeket Jézus Szíve nevében az atya reájuk bíz . . . Vajjon mi lesz ebből, hogy fog sikerülni?

Ők bíztak és bízott az atya is:

— Jézus Szíve megsegített, a lehetetlent is megpróbáljuk a Szent Szívben bízva!

Ezzel a bizalommal bátran, vidáman indultak az első Jézus Szíve Népleányai apostoli útjukra. Ajkukról felcsendült az induló:

— Munkára fel, vidáman hát, mert ez a néplány élete!

Amikor a Jézus Szíve Népleányai elkezdtek dolgozni, sokan kétkedve nézték őket, voltak, akik nevettek is:

— Ugyan mit gondolnak ezek? Leányok akarnak országos nagy dolgokat csinálni? Hiszen még férfinak is nehéz volna, amiket Biró atya tervezett! Igazán csoda lenne, ha sikerülne!

Ha csoda kellett hozzá, akkor Jézus Szíve ismét csodát művelt. Mert itt is, ott is, ahová beköltöztek szegényes kis házaikba népleányai, egyszerre — mintha csak a földből termettek volna elő — megvalósultak a tervek.

Több faluhelyen virágzó gazdaságokat látunk. Leányássa, kapálja a földet; gondozza, eteti az állatot és tanítja a népet is, hogyan kell a mai világban okosan gazdálkodni. Köréjük gyűlnek még a vallástalanok és kérdezik:

— Hát maguk hol tanulták ezt?

És hangzik a vidám felelet:

— Jézus Szíve tanított meg minket arra, hogy minden munkát megszenteljünk és az Ő áldása van a munkánkon. Maga is kedves néni, bácsi, jól tenné, ha megismerkednék Jézuska Szívével; meglátja, akkor a maga munkáján is áldás lesz.

Más helyeken kisebb-nagyobb boltokban szürkeruhás népleányok a boltos kisasszonyok. „Testvér”-nek szólítják azt a nénit, aki vidáman méregeti a lisztet, zsírt, petróleumot, — csomagolja a cukrot, dohányt és mindent, amit kérnek. És közben beszélgetnek, például így:

— Ugye, bácsi, jó ez a szalonna? Látja, milyen jól megmértem magának! De csomagolok hozzá egy jó tanácsot is. Nemcsak a testének kell ám az étel, hanem a lelkének is! Pedig magát kedves bácsikám, még egyszer sem láttam az oltárnál, hogy Lelki Kenyeret kérjen az Úr Jézustól.

Budapesten van egy szép nagy nyomda, ahol zakatol-

nak a gépek és a gépek között leányok sűrőgnék-forognak. Titkos imájukat nem hallja senki, de hallják szavaikat a munkások:

— Közelednek az ünnepek, elő kell készülnünk rá, kedves testvérek! Majd szépen eljönnek mindnyájan lelki-gyakorlatra. Ott megtanulják, hogy hogyan kell a lelkünk üdvösségeért harcolni és hogyan kell az Úr Jézus áldását megnyerni egész családjuknak.

Amint látjátok pajtik, az atya tervei sikerültek! És pedig szegény, gyenge leányok által, akik feláldozták magukat Jézus Szívének. Ma már sokfelé az országban megtaláljuk a népleányokat, akik együtt dolgoznak a néppel és a nép között, minden helyen, ahol csak lehet és miközben munkára tanítják, szinte észrevétlenül el is vezetik őket Jézus Szívéhez. A „bölcsök köve”, amit az atyától kaptak, hogy hogyan lehet mindent lelki arannyá változtatni Jézus Szívének szeretetével, ott van a szívükben és osztogatják a szegény nép fiainak, leányainak.

Ahol ezt a könyvet írtam nektek, pajtikák, — Pécel községben a népleányoknál — láthatjuk Bíró atya szép terveit együttesen, gyönyörűen kivirágozva. Mindíg kedvence is volt Pécel. Ott van a szép nagy ház kápolnával, áhítatos csendben; csupa imádsággal. Idejönnek az egész országból a magyar nép leányai, asszonyai és a Jézus Szíve Népleányai segítségével, vezetésével gyakorolják a lelki fegyvereket: lelkigyakorlatokat tartanak. A szent hajlék mellett pedig kis sárga épületekben vidám fiatal leánykák laknak, a gazdasági iskola növendékei. A ház mögött gyönyörűen megdolgozott föld, vetemények, gyümölcsösök, kertészet. A gazdasági udvarban bögnek a tehenek, kapargálnak a szebbnél-szebb fajbaromfiak, mekeg a kecske, híznak a kocák és vidáman kocog takarmánnyal a ház kedvence: az Acél csacsi. Az angóra nyuszik finom szőréből a népleányok készítik a finom szálát és kötik a jó meleg ruhaféléket. Szabad délutánokon pedig zajos a kert az oda gyülekező szívgyárdisták énekétől vagy pedig az odajáró Jézus Szíve szövetséges felnőtteket látjuk, amint a Lurdi Szűz Mária szobránál és nagy fák közé rejtett feszület előtt áhítattal imádkoznak. Itt van az egész nép, ahogy a nép atyja akarta, idejön olyan munkát tanulni, amely megszenteli a testet, a kenyeret, a

földet, az állatot, mindent. És idehozza lelkét is, hogy telemerítse az édes Jézuska szent Szívének kegyelmeivel.

Igy van ez mindenütt, ahol a Jézus Szíve Népleányai dolgoznak úgy, ahogy Biró atya tanította őket. Vidám daluk, kacagásuk kíséri a munkát és csak a Jézuska tudja, hogy titokban önmegtagadó, nehéz, áldozatos életet élnek, mint a szerzetesek, hiszen ők Jézus Szívének áldozatai a magyar hazáért.

Hogy Péter Birónak milyen igazi atyaszíve volt, arról sokat írhatnánk! Külön könyvet írhatnék arról a sok-sok kis esetről, amelyekben jóságos atyaszíve feltárult.

— Ha beteg valaki, úgy ápolják, mint szerető édesanya a gyermekét és bármily áldozatba kerül, mindent tegyenek meg érte! — intette leányait.

Ahogy az anyuka gondoskodik rólatok, úgy gondoskodott ő is lelki gyermekeiről. Törődött vele, hogy eleget esznek, alusznak, sétálnak-e? Melegen öltöznék-e fel az útra? Pihennek-e eleget? Nincs-e valami titkolt bánatuk?

Mondom, külön könyvet írhatnánk tele ezekről az apró kis esetekről, amelyből látnátok jó atyai szívét, de arra nincs hely, azért csak két esetet említek példának.

Egyszer szívgárdista-ünnepélyen volt velem. A kis gárdakapitány köszöntötte. Láttam, az atya nem figyel oda, elkomolyodik és másra figyel. A beszéd végén odasúgta nekem:

— Látta, milyen rongyos cipő volt a köszöntő pajti lábán? Összegyűjtött Szív-filléreinkből vegyen cipőt neki.

Én nem vettem észre — az atyai szem pedig meglátta!

Egyszer pedig a népleányokat látogatta meg egyik falusi házukban. A testvéreknek nagyon sok dolguk volt és estére már fáradtak, álmosak lettek. Az atya rögtön esti imára küldte őket, hogy utána lefeküdjenek. De az egyik testvér a konyhában maradt.

— El kell még mosogatnom az edényt, atyám — mondotta.

Az atya így felelt:

— Hiszen olyan fáradt már gyermekem, hogy alig áll a lábán! Azonnal lefekszik, az edényt pedig én mosogatom el.

Képzeltetik, hogy mennyire ellenkezett a testvér, a

világért sem akarta megengedni! De az atya ráparancsolt:

— Gyermekem, nem tudja, mi az engedelmisség?

A testvérnek le kellett feküdnie és a tudós, öreg atya szépen elmosogatta és elrakta az edényt.

Ez a két példa a sok közül elég arra, hogy megismerjétek atyai jó szívét. Ezzel az atyaszívvel szeretete nemcsak lelki gyermekeit, nemcsak kedvenceit, a pajtikat, hanem az egész népet is. Valóban úgy tisztelhetjük őt: „a nép édesatyja.”

Ebből a fejezetből, kis olvasóim, két dolgot tanulhatok. Fiúk is, leányok is megtanultátok belőle, hogy az, aki Jézus Szívében bízik, nem csalatkozik. A leghetlenebbnek látszó tervek is sikerülnek, ha azok a tervek jók, szentek, Istenért vannak, nem magunkban bízunk, hanem az Űristenben. Hogyha felajánljuk azokat Jézus Szívének, mert Ő ígérte meg, hogy megáldja minden vállalkozásunkat. Másodszor pedig tanulják meg belőle a kisfiúk azt, hogy legyenek olyan férfiakká, amilyen Péter Biró volt. Akarjanak és merjenek mindig nagy és szent dolgokat cselekedni, tartsanak ki férfias erővel, imádkozzanak és győzni fognak. A leányok pedig lássák örvendezve, hogy igaza van Biró atyának, leányok is próbálhatnak és akarhatnak nagyot; mert Jézus Szíve segítségével sikerülni fog. Az atya mindig azt mondta:

— A papoknak sok dolguk van . . . Vár rájuk a sok gyóntatás, áldoztatás, missziók tartása, amit más nem végezhet el, csak a pap. Legalább azt a munkát vegyék el tőlük a nők, a jó asszonyok, jó leányok, amihez nem kell papi munka. Sokat, nagyon sokat segítenek vele akkor az Egyháznak!

Ezt tegyétek ti is kisleányaim, erre buzdít titeket a jó atya is az égből. Már a kisleányok is segíthetnek a Jézus Szíve-tiszteletet terjeszteni és ha nagyok lesztek, Jézus Szíve egyesületeiben, a családban, a világban, munkahelyeiteken ti is terjeszthetitek Jézus Szívének országát!

XVI. Fejezet

A pajtik atyja

Elemista kisleányok játszadoznak a zárdakertben. Messze cseng vidám énekük:

*Repülve jó egy madárka, szárnyahosszat integet,
Levelet hoz a csőrében, anyjától üzenetet . . .*

És a csengő kislány ének eljut a jó atya szívéig. Mosolyog, mintha a legszebb zenét hallaná, mert nagyon-nagyon szereti a kisgyermeket. Azután gondol egyet. Odahív engem és megsúgja a titkot:

— Elmegyünk a gyermekek közé és igazi madárkákat varázsolunk belőlük!

Ő maga elment a budapesti Angolkisasszonyokhoz, engem pedig elküldött a Ranolder-intézet irgalmas nővéreinek kis tanítványaihoz. Mindketten ugyanazt mondtuk:

— Kisleányok, szeretnétek-e igazán átváltozni madárkáká? És repülni szerteszét, levéllel kis csőrötökben?

— Bizony szeretnénk! — kacagtak a kisleányok. — Csakhogy azt nem lehet!

— De bizony lehet! Fehér kis galambok lesztek, postagalambok, akik a Jézuska leveleit viszitek szét!

Meg is magyaráztuk nekik:

— Nem kell ahhoz más, csak a lelketek legyen tiszta, mint a fehér galamb. A szívetek szerető jó galambszívecske, amelyik nagyon szereti a Jézuskát. És a Jézuska Szíve leveleit viszitek szerteszét: családokba, az ismerősökhöz vagy bátran még az idegenekhez is bekopogtok vele és így lesztek kis postagalambokká. Azután majd rólatok éneklük az angyalok: „Ott repül egy kis madárka, fehér szárnya integet — levelet visz Jézuskától, Szívétől üzenetet.”

Hej, de tetszett ez a kisleányoknak! Persze, hogy rög-

tön mindegyik „Jézuska postagalambja” akart lenni. Azok is lettek — ebből a két zárdából röppentek ki először a „Jézuska postagalambjai” — ahogy akkor a Szent Szív-tisztelek nagy családjának legkisebb apostolait hívtuk.

Hogy örült nekik a jó atya! Kedvencei lettek ezek a kicsikék, belerejtette őket az atyaszíve legmélyére. Nekem pedig azt mondta:

— Gyermekem, legyen egészen a kicsinyeké! Nekik írjon, hozzájuk utazzék szerte az országban, szentelje nekik az életét.

Igy adott engem az atya egészen nektek, pajtikák. Azóta lettem a gyermekek „Mária néni”-je, a jó atya akarta így és sok mindent, amit azóta is a Mária nénitől hallottatok, olvastatok — Biró atyától tanultam, a jó atya üzenete az nektek.

Hogy örült a jó atya, amikor jelentettük:

— Sokkal több Szív ujság kell ezután, mert a gyermekek nagyon sokat visznek szét!

— Meg kell jutalmaznunk a gyermekeket — felelt boldogan. — Ezután A Szív ujságban egész külön részt nekik írjon, Mária néni.

Meg is kezdtük A Szív ujságban a külön gyermekrészt. „Pajti”-nak szólítottam benne a kisgyermeket és ez nagyon tetszett az atyának. Azóta is mindig csak „pajti”-nak hívta a gyermekeket.

— Ti vagytok a kis pajtikáim — mondogatta nekik. — Ha köztetek vagyok, én az „öreg atya” is úgy érzem, hogy gyermek leszek újra és valóban pajtások vagyunk.

Valóban úgy is tudott beszélni, banni a gyermekekkel, hogy rögtön megszerették és olyan bizalmasok voltak hozzá, mint „kispajti” az „öreg pajti”-hoz.

De nemcsak engem küldött közétek, hanem többi lelki leányait is.

— A papoknak sok a dolguk — mondotta. — A sok veszendő bűnös, a sok gyóntatás, a felnőttek közti sok-sok munka. Nincs idejük, hogy a kisgyerekekkel sokat foglalkozzanak. Menjenek hát a kisgyermekekhez a nép leányai, szenteljék nekik is az életüket!

A jó atya küzdött ki, hogy lehessenek „hitoktató” nénik

is, akik magasabb hittani iskolát tanulnak és a kisgyerekeknek szentelik magukat.

A jó atya érdeme tehát az, hogy ma már vannak hitoktató nénik, akik megkönnyítik a tisztelendő urak munkáját.

De ez mind még csak a kezdet volt. Míg ezek történetek Budapesten, azalatt Szegeden a kisgyermekmek másról sem tudtak beszélni, mint Horthy Miklós „fehér seregéről”. Mert Szegedről indult el a kommunista forradalom legyőzése után a darutollas honvédség, amelyet fehér seregnek hívtak. Nem csoda, ha a szegedi kis pajtik folyton csak katonásdit játszottak: fiúk is, leányok is és csengett az ének:

*Kék sapkámra darutollat tegyetek,
Fehér sereg katonája én leszek!*

És amikor A Szív ujságban mesét írtam arról, hogy az elemista fiú: Szív Gabi generális, Szíves Jancsi és Szíves Marika szárnysegédeivel gárdasereget toborzott Jézuskának — a szegedi kis magyarok komolyra vették ezt a kitalált mesét.

— Miért ne tudnánk mi is megcsinálni azt, amit Szív Gabi? Rajta, toborozzuk össze a gyermekgárdát Jézuska Szívénék!

Megírták ezt levélben és amikor a jó atyának megmutattam, meghatottan csengett a hangja.

— Gyermezem, ez is Jézus Szíve csodája! Amit mesének szánt, azt a gyermekek komolyan meg akarják csinálni — Jézuska Szíve súgja nekik. Legyen hát Jézus Szívénék egy gyermekhadserege a magyar hazában. Menjen le Szegedre és eskesse fel a kis magyarokat Jézus Szíve zászlójára . . .

Nem volt nehéz a dolgom, mert már egy kész sereg fogadott! Ott vártak a vasúti állomáson az iskolanővérek zárdájának kis elemista leányai az első apácavezér: Mária Modeszta nővér vezetése alatt. Fehér papírból óriási nagy szíveket tűztek ki. Zászló helyett — ami még nem volt — egy nagy keretes Jézus Szíve-képet cipeltek elől. Hitoktatójuk, a drága jó ferencrendi Frigyes bácsi pedig hegedülte nekik a gárdaindulót, amit ő maga szerzett. Megvolt az első gárdacsapat!

— Mi vagyunk a Jézuska fehér serege! — kiáltozták büszkén, diadalmasan.

Jézus Szívéről neveztem ezt a kis sereget: szívárdának. Elmondtam nekik az atya üzenetét, megtanítottam őket a Jézus Szíve-tiszteletre úgy, ahogy a jó atyától tanultam és azután már ünnepélyesen, a kápolnában, pap avatta fel őket. Méghozzá ugyanaz a pap, aki Horthy Miklós mellett volt a fehér seregben, a mostani Zadravetz István, ferencrendi atya és püspök.

Hogy örült Biró atya, amikor ezt megtudta! De rögtön hozzá is tette:

— No és a fiúk? Mi lesz a fiúkkal? Csak a leányok lesznek Jézus Szíve gárdájában?

És elküldött újra szerte az országba, most már nemcsak zárdákba, hanem mindenfelé. A fiúknak is elvittem az atya üzenetét.

— Azt üzeni a Szívárdá-generális, Biró Ferenc atya, aki A Szív ujságot írja, hogy szégyen gyalázat, ha a fiúk a kályhasutba bújnak, amikor a kisleányok már kiállottak a Szent Szív-zászló alá! Mit szólnátok, ha Horthy Miklós seregében asszonyok ülnének elől a fehér lovakon? Ugye, szégyen volna?! A Jézus Szíve seregében is fiúknak kell elől menetelni! Vagy ha nem akarjátok, vegyetek fel szoknyát és majd a leányokra adjuk a nadrágot, mert ők a jobb katonák a Nagy Király seregében.

No persze, hogy ezt már nem akarták a fiúk! Lelkesen sereglettek a Szent Szív zászlója alá és felavattuk őket is szívárdistáknak. Most már rendes Jézus Szíve-jelvényt kaptak; csoportokba osztottuk őket és a honvédek fehér seregének mintájára rangokat, csillagokat is kaptak a kivállobbak. Katonasapkájukra szívárdapajzsos hófehér tollat tűztek és aki tehetett, felvette a nemzetiszínű gárdista egyenruhát is: fehér inget piros nyakkendővel, zöld övvel és sötétkék nadrággal. Igazi kis katonasereggé lett a Szívárdá, akik azokkal a lelki fegyverekkel, amelyekről már írtam nektek — indultak Jézus Szíve zászlója alatt. Szent harcban: küzdeni minden rossz ellen, kiharcolni, hogy a Jézus Szíve-tisztelet meghódítsa és megszentelje Magyarországot.

A jó atya nem sajnálta a fáradságot és rengeteg munkája mellett, ő is utazgatott mindenfelé, hogy maga avassa fel szívárdistáknak kis kedvenceit: a pajtikát. Áldás volt munkáján és sok-sok imáján, amellyel a „pajtikért”

könyörgött. Mert, hogy-hogy nem — alig múlt el egy esztendő, máris tele volt az ország fiú és leány szívgárdista csapatokkal. Felzengett városban, falun, kis tanyákon is a gárdainduló:

— Fegyverben a Szív gárdája, kibontottuk már a zászlót — induló zeng: Jézus Szíve, jöjjön el a Te országod!

És a végén diadalmasan, bizakodva:

— Mi küzdjük ki, Jézus Szíve, hogy jöjjön el az országod!

Igy született meg hát a jó atya kedvenceiből a Szívgárda. Bíró atya maga volt a fő-fő generális és szárnysegédei voltunk én és egy másik fiatal néni, Teőke Margit, aki névtelenül, rejtetten dolgozott sokat-sokat a kis pajtikáért. Mindaddig, amíg fiatalon a Jézuskához költözött.

Lelke, vezére, atyja a Szívgárdának ő volt: a jó atya, Péter Bíró Ferenc.

A jó atya nagyon szerette a gyermekeket és sokat imádkozott értük. Hogy pedig milyennek akarta látni Jézus Szíve gyermekeit — hogyan nevelte őket is a „bölcsek köve” megtalálására: lelki arannyá változtatni mindent, — nektek is tudnotok kell, pajtikák.

Magyarázat helyett — ami unalmas volna nektek, gyerekeknek — képzeljünk el egy szívgárdista minta-csapatot, ahol maga a jó atya tart seregszemlét. Képzeljük el úgy ezt a csapatot, hogy abban minden pajti pontosan olyan, amilyennek az atya akarja látni a szívgárdistát. Ebből az elképzelt gárda-seregszemléből megértitek majd a jó atya tanítását, ami nektek, gyermekeknek szól.

Lelki szemeink előtt ott áll hát a jó atya szíve szerinti gárdacsapat: fiúk és kisleányok vegyesen.

— Vigyázz! — kiált a kapitány és az előbb virgonc csapat egyszerre feszes vigyázzba áll.

— Isten hozta, atyánk!

Az atya mosolyog:

— Nem ez az első, pajtik! Mi az első és legfontosabb?

— Jézus szentséges Szíve, jöjjön el a Te országod!

— Ezt már igen. És most hadd hallom, hogyan szere-
titek Jézuska Szívét?

Kiáll a kis kapitány:

— Imádságainkat mindig úgy mondjuk el, hogy magunk elé képzeljük a Jézuskát. Ő megmutatja a Szívét és mi egyenesen belésúgjuk Szívébe az imáinkat, így azután buzgón végezzük mindig. És majdnem mindennap áldozunk. Mert azok helyett is áldozunk engesztelésből, akik nem szeretik a Jézuskát és nem mennek gyónni, áldozni.

Most előáll Juci:

— Én csak vasárnaponkint áldozom. Mert jó atyánk úgy tanította, hogy ha a szeretet parancsolja, akkor még a szentáldozásról is le kell mondanunk. Az én drága anyukám pedig beteges; minden reggel, amíg csak nem kell iskolába menni, neki segítetek, hogy ő kicsit pihenhessen.

Atyánk mind a kettőt megöleli:

— Nagyon jól tudjátok, pajtikáim, a gárdista leckét! Hát a kötelességekkel hogy állunk?

Megint a kapitány felel:

— A pajtik, amennyire tőlük telik, jól tanulnak. Ott-hon is segítenek; szüleink mondják is, hogy amióta Szívgárda van a községben, engedelmes és szorgalmas gyermekeik vannak.

Az atya megint mosolyog:

— Látjátok, pajtik, az a legnagyobb gárdista kitünte-

tés, ha szüleitek megdicsérik gyermeki szerető szíveteket, otthoni jó viselkedéseteket.

— Tudjuk! — kiabálnak a pajtik. — Hiszen jó atyánk mindig erre tanított minket.

— És hogy állunk a jócselekedetekkel? — kérdi az atya. Most a leány-csapatvezető felel:

— Atyánk megmagyarázta, hogy a szívgyárdistát nem a fehér tollról lehet felismerni, mert azt akárki feltűzheti, hanem a jócselekedeteiről. Mindig összeadjuk, amit megtakarítottunk: filléreket, darab tésztát, kockacukrot és azt a szegény pajtiknak adjuk.

— Örömmel teszitek? Vidám a szívetek?

— Ujjé, de mennyire! Tudjuk már, hogy Jézuska nem szereti a savanyú, lógós orrú jámborokat. A játékidőben majd felforgatjuk a házat jókedvünkben. Persze, amennyire anyuka megengedi.

— Így van ez jól, pajtik. Lássák meg rajtatok a felnőttek is, hogy aki Jézuskát szereti, az boldog és vidám. Most még az apostolkodásról számoljatok be.

Jóska a gárdapostás áll elő.

— Minden pajti legalább egy Szív ujságot elvisz; de van, aki többet is. A szomszédba is viszünk. A vak Anna néninek felváltva mindig más gárdista olvassa fel. Az egyik pajtásunk rossz barátok közé került, elromlott. De nem hagytuk el a bűnöst. Utána mentünk és addig beszélünk a lelkére, amíg elment gyónni és visszajött a gárdába.

Katóka is jelent:

— Mi, kislányok, addig kedveskedünk anyusnak, apusnak, amíg beleegyeznek, hogy a családukat felajánljuk Jézus Szívének. A legtöbb helyen már meg is volt a család-felajánlás.

Am a fiúk sem hagyják magukat és Pali előáll:

— Mi nem tudunk úgy kedveskedni, mint a kislányok. De pár barátommal mást találtunk ki. Odaálltunk férfiasan édesapánk elé és megkértük, adjon nekünk olyan munkát vagy tanulnivalót, ami nem is kötelesség, de amivel neki örömet szerzünk. És jutalmul kérjük a családfelajánlást.

— Igazi szívgyárdisták vagytok! — dicséri meg őket az atya. — Épp ilyeneknek gondoltam el Jézus Szíve

pajtikáit, amilyenek ti vagytok. Most pedig beszélgessünk a jövőről: mi lesz belőletek?

Jancsi kezdi, aki nagyon jó tanuló, szegény gyermek:

— A tanító úr azt mondta, hogy talán be tud segíteni a városi gimnáziumba. De én azt feleltem, amit atyámtól tanultam. Köszönöm szépen, jó lesz nekem a polgári, mert én nem akarom elhagyni a földet. Hazajövök gazdának; mert mi lesz a magyar földből, ha mindenki csak városba akar menni? A jó Isten azért adott nekem jó érzést, hogy okosan tudjak gazdálkodni és a többi gazdát is tanítsam; jóra vezessem.

Hej, de örül ennek Biró atya! Ez az ő gondolata egészen!

Miké is jelentkezik:

— Én már most kezdek cserélgetni és amit fabrikálok, el is adogatom. Az egyik nagyfiú csúfolt, azt mondta, zsidó vagyok-e, hogy már most boltoskodom, úrigyerek létemre. De én megfeleltem ám neki, úgy ahogy atyánktól tanultam.

— Mit mondtál?

— Azt, hogy a zsidót nem csúfolni, ütni kell, hanem tanulni tőle. Azt csak jól teszi, hogy nem restel semmiféle munkát és ezt tanulják el tőle a magyar urak is! Ha szolgabíró is az apám, én bizony nem szégyelem és boltot nyitok majd egyszer. Abból majd meggazdagodom jobban, mintha csak uraskodnék. És ha lesz sok pénzem, megnagyíttatom a kis templomunkat, hogy beleférjen a nép, aki most kiszorul.

Biró atya felkapta és a magasba emelte ezt a kisleányt örömeiben.

— Pompás gyerek vagy, egészen az én fiam! Arannyá, lelki arannyá változtatod a boltot, a pénzt, mert Jézuska dicsőségére szerzed, gyűjtöd és használad fel.

A leányok közül Piroska beszélt:

— Nemcsak a fiúk tudják az atya tanítását, hanem mi is! Kató varrni tanul, pedig a papája körorvos. Én gazdasági iskolába megyek jövőre és Marika már most tanul kalapot csinálni. Amióta atyánktól tanultunk, már nem resteljük a munkát! Ha lesz műhelyünk, gazdaságunk, hány szegénynek tudunk ott kenyeret adni!

Az atya büszkén nézte kisleányait:

— Mindíg mondtam én, hogy meg lehet bízni a leánymunkában is! Ti is előre vizitek a haza sorsát és meg is szentelitek a Jézuska szeretetével. Ha ilyen fiúk, ilyen lányok vannak, akkor ki is küzditek, hogy Jézus Szíve országa legyen Magyarország. De akkor erőselekkünek kell lennetek. Használjátok-e a lelki fegyvereket?

Erre megint a kapitány felelt:

— Igenis. Minden évben hadgyakorlatot tartunk.

— Tudod-e értelmesen elmondani, mi az a hadgyakorlat?

— Gyermekek-lelkigyakorlat. Eddig csak a felnőttek tartották — atyánk seregében kezdték el a gyermekek is. Három napig csak a Jézuskával foglalkozunk; többet imádkozunk, szentbeszédeket hallgatunk és átgondoljuk, hogyan kell ezentúl mégjobban használnunk a lelki fegyvereket. Hogy legyőzzük a sátánt seregével együtt és diadalra vigyük Krisztus Király zászlóját.

— Okosan mondtad el! Tudod-e azt is, hogy ki volt az a szent, aki először kezdte ezeket a lelki hadgyakorlatokat?

— Loyolai Szent Ignác. Spanyol főúri lovag és hős katona volt. Pampelona ostrománál megsebesült. Betegágyán a szentek életét olvasta és akkor határozta el, hogy egészen az Úr Jézusnak él. Lemondott rangjáról, vagyonáról, szigorúan vezekelt és tanult, hogy pap lehessen. Azután társakat gyűjtött, hogy azokkal együtt csak az Úr Jézusért és az Egyházért éljenek, a lelkekért apostolkodjanak. Így alapította meg Szent Ignác a jezsuita rendet, ahová a mi jó atyánk is belépett.

— Jól van kisfiam, egyesre feleltél. Most még egy utolsó vizsgakérdést adok fel: kit szeret a szívőrádisták legjobban az édes Jézus után? Nagyon . . . nagyon . . . egész szívvel? Ki az, aki minket legjobban tud Jézus Szívéhez vezetni? — Ki az, akihez könyörgünk, hogy megmentse a hazát?

A gárdisták szeme felragyogott. Egy szóval kiáltották:

— Szűz Mária!

Azután vigyázzba álltak és rázendítettek arra az énekre, amelyet a jó atya szerzett:

— Ó Nagyasszony, nemzetünk reménye — rád szegez-

zük könnytelt szemeink — veszni indul István öröksége —
szép kertedben ős erényeink. — Szállj közénk és sírj te is
velünk — vigasztald és mentsd meg nemzetünk!

— — — — —

Ugye, ebből az elképzelt minta-gárdista seregszemléből
megértettétek, hogy milyennek akarta nevelni, milyennek
óhajtotta látni Bíró atya Jézus Szívének gyermekeit. —
Ilyenek vagytok-e? Igyekezzetek, pajtik, hogy ilyenné legye-
tek. Jézuska Szíve megsegít hozzá!

XVII. Fejezet

Az atya búcsúja

Az atya elkezdett búcsúzkodni . . . Eltitkolt, munkával palástolt sok betegsége — többféle belső baja volt — végül is megtörte.

Először A Szív ujságtól búcsúzott. Főnöke volt akkor az összes magyarországi jezsuitáknak, ez olyan nagy munka, hogy súlyos betegségében szinte csoda volt elbírnia. E mellett nem tudta már megírni a Jézuska heti leveleit: A Szív ujságot. Rábízta hűséges segítőtársára, arra a tudós és szerető szívű pap bácsira, aki a gárdistákat is sűrűn látogatta. A neve: dr. Czapik Gyula, a mostani veszprémi püspök.

Amikor átadta a tollat, csak egyet kért:

— Sokat írjanak Jézus Szívéről! Ne feledjék soha, hogy A Szív ujság a Szent Szív heti levele.

Minden esztendővel súlyosbodott betegsége. El kellett búcsúznia Budapesttől is, már nem bírta a főnökséget sem. Mint egyszerű páter vonult el Szegedre a hatvan év körüli atya.

Akkor már a haja egészen fehér volt, az arca teljesen beesett, a válla megrokkant, görnyedt. Aggódva láttuk rajta mindnyájan, hogy nagyon beteg.

De még tartotta magát és dolgozott reggeltől-estig. Hűséges atyaszívvel, fáradtan és törődötten is folyton látogatta a népleányok házait és buzdította, oktatta a testvéreket.

Néha olyan fájdalmai voltak, hogy alig bírt mozdulni. De akkor is tollat vett kezébe és leírta intelmeit, hogy a Szent Szív leányai hogyan bánjanak a néppel, mi mindent tegyenek a népért, miképen vezessék Jézus Szívéhez ezt a szegény országot. Ezekben az intelmeiben is már fel-felcsilant egy-egy búcsú-könnycsepp, ahogy nem egyszer leírta:

— Kedves gyermekeim, ha én már nem leszek közöttük . . .

Szenvedés közt teltek most már el a jó atya évei. Közben el kellett búcsúznia a pajtikáktól is, mert már nem tudott utazgatni. Olyan volt a hangja, mint amikor egy jó atya végrendelkezik, amikor nekem ismételtette:

— Gyermekeim, szeresse nagyon a pajtikát . . . Soh'se hagyja el őket, maradjon meg a gyermekeknek, amíg az édes Jézus élni engedi.

Már a hangja is gyengült. Szinte suttogón mondta:

— Üdvözlöm a pajtikát . . . Üzenem nekik, hogy nagyon-nagyon szeressék a Jézuska drága Szívét . . .

Ez is már olyan volt, mint a távozni készülő atya búcsúüzenete.

Imádkoztunk érte és mindenkit, aki csak Szegedről jött, megkérdeztük, hogy van az atya. A válasz mindig ez volt:

— Nagyon szenved, enni alig tud már. De csodálatosan erőt vesz magán. Nem fekszik, dolgozik most is. Oktatja a fiatal pátereket és csak úgy ontja a lelki tanácsokkal tele írt íveket.

Atyai kezéből azonban kihullott a toll is . . . Búcsút kellett vennie társaitól és szegényes szerzetesi cellájától is. Az orvos ráparancsolt, hogy pihenjen végre, hiszen halálos beteg . . . Főnökatya Pécelre küldte, ahol lelki leányainak az a háza van, amelyet a jó atya alapított és amint már megírtuk, kedvence is lett. Mert itt látta legjobban ki virágozva a magvakat, amiket elvetett.

A péceli ház egyik egyszerű szobácskájában az ablaknál áll az atya . . . Mert nem fekszik most sem. Amikor csak le nem roskad a fájdalomtól, fenn van és próbál még írogatni pár búcsúoktatást — vagy behívja lelki leányait. És megtört hangján már inkább elsuttogja, mint elmondja búcsú intelmeit.

— Gyermekeim, ne feledjék, hogy áldozatok . . . A Szent Szívé . . . mint Boldog Margit volt . . . A hazáért . . . A népet, a népet . . . a népet szeressék nagyon . . . Minél egyszerűbb, minél tudatlanabb, minél szerencsétlenebb, annál jobban . . . hogy segítsenek rajta . . .

Fárasztja már a pár szó is. Magára hagyják hát, hogy

pihenjen. De nem pihen le, az ablakhoz áll és szétnéz búcsúzkodva:

— A Szent Szív áldjon, én édes magyar földem . . . teremj kenyeret a szegényeknek . . . Legyetek áldottak fű, fák, virágok, állatok; köszönöm, hogy oly sok örömet szereztek nekem az életben . . .

Komoly arca egyszerre felderül. Elmosolyodik. Gyermekeket lát, kis pajtikat.

Odavánszorog az asztalhoz és kiszedi a fiókból az összes cukrot, amivel kedveskedtek neki és amiket félretett. Azután visszavánszorog az ablakhoz és int:

— Gyertek, pajtik!

A kis falusi gyerekek odafutnak. Örömmel kapkodják el a cukrot, vidáman kiabálják „köszönöm szépen” és nem sejtik, hogy a jó atya búcsúzik most a gyermekektől . . . Atyaszíve édességét küldi szét ebben a pár cukorkában az összes pajtihoz, szerte az országba.

— Isten veletek kis pajtik, szeressétek nagyon a Jézuskát, csak ezt kéri tőletek búcsúzó atyátok . . .

A pajtik elfutnak és az atya még áldást hint utánuk, kis keresztet a levegőbe, ahogy valamikor az édesanyja tette.

Amikor meglátják az atyát az ablaknál, odajönnek a testvérek és a gazdasági iskolás kisleányok is, akik a kertben dolgoztak.

— Atyánk, mi is kérünk áldást!

Az atya mosolyog és áldást ad . . . De a mosolya már búcsúzkodó itt is. Kezd búcsúzni a leányaitól is . . .

Egyik napon már nem tudott felkelni az atya. Bár panaszszó nem hagyta el ajkát, látszott rajta a nagy belső kín.

Az orvos a fejét csóválta:

— Ilyen beteget sem láttam még! Annyira nem panaszkodik, hogy a betegségét is alig tudjuk kitalálni.

Mentőautót hoztak és azon vitték be az atyát Budapestre, a klinikára. A reménykedők is — akik még készültek, hogyan ülik meg jövőre az atya hetvenedik születésnapját — most sírva fakadtak:

— Az atya már nem jön vissza Pécelre sohasem!

És az atya szeme, amíg beemelték a mentőautóba,

mégegyszer végigsimított mindent. Az autóra ugató kutyust, az oldalt somfordáló cicát, a gazdasági udvar kerítésén túl tollászkodó baromfiakat, borzas angóryanuszikat, békésen pihenő tehenet és a többi állatot . . . a szénaboglyát, gyümölcsös fákat, veteményeket, mindent . . . mindent . . . Amit a szemeivel el nem ért, elérte a lelke és megáldotta:

— Használjanak fel benneteket Isten nagyobb dicsőségére és lelkük gyönyörűségére a leányaim!

És lelkének pillantása megtalálta a nagy platánfák között elrejtett fészületet és a Szűz Mária-szobrot barlangjában, majd pedig a kápolna-ablakát, amely mögül Krisztus Király küldte utána utolsó péceli áldását . . .

— Köszönöm . . . Jézusom . . . köszönök mindent . . . — súgta az atya lelke. — Áldd meg ezt a házat, nyerve benne vissza sok-sok idelátogató lélek a békéjét, boldogságát Szívedben!

A mentőautó elindult és vitte az atyát utolsó földi állomása felé.

Már a klinikán sem tudtak segíteni az atyán . . . Annyiféle baja volt, hogy az ember nem is tudhatta, mi fáj neki jobban? De talán legjobban mégis az a jó atyaszíve fájt, amikor látta gyermekeit, könnyes szemmel, szomorúan. És már nem tudott szólni hozzájuk, nem volt hangja hozzá. Csak a kezét mozdította, kicsit felemelte, hogy áldást intsen vele. Áldással búcsúzott mindenkitől. Nekem egy szentképet adott. Remegő, erőtlenséggel csak egy szót írt rá — ez volt utolsó írása. — És ez a szó:

— Atya.

Igy hagyta nekünk magát, ezzel a szóval. Ő marad nekünk az „atya”; — nektek is pajtik: a nagy Szív-család kisgyermekeinek.

A klinika orvosai már látták, hogy nem lehet megmenteni, hazaengedték hát. A Jézus Szíve Nőpleányai házába vitték — meghalni.

A halál búcsúzása fáj, kedves gyermekeim, mindig fáj . . . A jó atyának is fájt. Még a szentek is sokszor nagyon nehezen haltak meg, mert a halál az utolsó kemény próba. A sátán itt mégegyszer próbálkozik, hogy talán az utolsó csatában még elejti a lelket és elrabolhatja Krisztustól.

Vad dühvel nézhette a halálhoz közeledő ellenfelét, aki Jézus Szíve nevében annyi lelket vett vissza tőle:

— Megállj, te erős harcos, eddig mindig győztél, de most már nincs erőd! Ott támadlak meg, ahol a legsebezhetőbb vagy! A saját fegyveredet fordítom ellened; azt a fegyvert, amellyel a te Szív Királyodért is küzdöttél: a szeretetet!

Én nem tudhatom pajtik, de abból a fájdalmas pillanásból, ahogy búcsúzó, zokogó gyermekeit nézte, ahogy imáikat kérte, azt hiszem, a sátán utolsó támadását a nagy betegnek atyai jó szíve ellen irányozta:

— Látod, a te Istened eiragad téged gyermekeidről . . . Árván maradnak, mi lesz velük? . . . Nézd a könnyeiket . . . Csodát kérnek Jézus Szívétől, hogy meggyógyulj és mégsem gyógyulsz meg! Jézus Szíve teérted nem tesz csodát!

Minden atyának, anyának az a legnehezebb próba, amikor gyermekeitől kell elválnia. És Bíró Páter is atya volt — neki is fájt a válás — ő is fel-felfohászzkodott a Jézuskához:

— Jézuska segíts . . . gyógyíts meg . . . gyermekeimért . . .

De Jézuska másképp akarta. A nagy hősnek az utolsó nagy próbán még át kellett esnie . . . A jó Isten nem tett csodát, nem gyógyította meg . . . Az atya kell, hogy engedelmeskedjék Isten hazahívó szavának, itt kell hagynia gyermekeit.

És a hős megnyerte az utolsó csatát is. Elűzte a zúgólódásra, lázadásra sarkalló Örök Ellenséget és átadta magát a jó Istennek:

— Legyen meg a te akaratod . . . — súgta a lelke újra és újra, akkor is, amikor utolsó reggelen utoljára megáldozott.

Megtört fényű szemét már csak néha-néha emelte gyermekeire, de azután elnézett messze, kereste Jézust, közeledik-e már? Jézus Szívét kereste és a sátán végleg leverve elfutamodott. Az atya pedig várta Jézust . . .

Várta . . . várta . . . Közben halkan, lábujjhegyen köréje gyűltek gyermekei. A testvérek körülterdelték a szobában, az előszobában ott sirdogált a „három öreg szív”, A Szív ujság három legöregebb ujságárus nénije.

Az egyik jezsuita atya ágyához ült és halkan mondotta a haldoklók imáját.

Haldokló atyánk ajka alig mozgott . . . Lelke már készülődött Jézuskához.

És akkor lelki gyermekeinek eszébe jutott, hogy atyjuk mennyire szerette mindig az éneket . . . Ő maga írt nekik sok szépet és velük énekelte . . . Ne induljon hát a nagy útra ilyen némaságban; kísérje útjára ének, míg eljut a Jézuskához.

Az atya lelke búcsúzott és a kis szobában felcsendült az ének:

— Ó a Szent Szív oly jó, oly hív . . .

Egymásután Jézus Szíve és más szent énekeket énekeltek mind, visszafojtva a sírást; a könnyeink nem csordultak ki, befelé folytak, a szívünk közepébe.

Az atya lelke indult . . . De még meg-megállt, hogy végső pillantást vessen arra a földre, amelyen Jézus Szíve szeretetével akart arannyá átváltoztatni mindent. Néha már el-elállt a lélekzete, de azután újra felszakadt . . . Talán még egy áldásra valakinek a szerettei közül? . . .

A nagy erdők szabad fia, a hajdani kis Ferike, aki Jézuska rabja lett egész életére, önként, áldozatból — nem-sokára megint szabad lesz és repülhet a végtelen mezőkön, csillagok fölött az örökkévalóságban . . .

De még mindig nem szállt el a lelke. És akkor — ahogy ott térdeltem és lestem utolsó lélekzetét — hirtelen ti jutottatok eszembe, pajtikák.

— Atya, — mondtam magamban, lélekben — a pajtikák nem lehetnek itt, de végy engem úgy, hogy én vagyok itt a pajtikák nevében. Én hoztam el neked ide, a búcsúzásodhoz, az egész ország kisgyermekait . . . Ide térdeltem a lelküket . . . Tele van a szoba sok-sok kisfiúval, kis-leánnyal, várják az áldásodat és ők is énekelnek neked búcsúztatót . . . A szívárdisták a kis Jézuskához . . .

Mintha csak a jó Isten megerősítette volna ezeket a csak lélekben elsuttogott szavaimat. Épp akkor kezdték el a testvérek a gyermekek énekét a kisdéd Jézushoz, amit a jó atya írt.

Halkan, finoman szállt az ének:

— Kisdéd Jézus, úgy szeretlek — tiszta szívvel érted

égek — Isten arcod szentesége — megfog és úgy vonz kis Szívedre . . .

— A pajtik énekelnek most neked atya — gondoltam, de magam már nem tudtam énekelni, elfojtották hangomat a könnyek. Mert az atya arca — mintha csak ezt az éneket várta volna meg — kezdett megmerevedni.

Remegő hangon szólt tovább az ének; dicsőítve a kis Jézuskát, akinek Szíve úgy látszik, már egészen magához vonta az atyát:

— Te jóság, szépség és kegyesség — bájos, ékes Jézuskám . . . Érted égek, úgy szeretlek . . . mint ő a Szűz . . . a Szűzanyám . . .

Persze, még erre várt a jó atya! Ő, a nagy Szűz Mária-lovag, nem vehet búcsút e világtól a Szűzanya neve nélkül . . .

— Kisded Jézus, hogy szeretsz te? — kezdtük az ének második szakaszát, de nem folytattuk. Jézuska felelt rá, megmutatva, hogy hogyan szereti az atyát. Magához ölelte, Szívéhez szorította és úgy vitte magával . . .

Az atya nem lélezett többé.

Páran felzokogtak és a többiek elkezdték a jezsuiták diadalmas felajánló imádságát énekelni. Latinul ugyanazt, amit a kis szívgárdisták gyermekded alakban és magyarul imádkoznak mindennap mint gárdista-imát:

— Édes Jézus, egész szívem odaadom néked . . .

Az atya már odaadta. Az ének utolsó szavainál összekulcsolták kihűlt szíve fölött a kezeit és lezárták szemeit.

Az atya hazament. Jézus szent Szívére.

— — — — —
Most, amikor ezt a könyvet írom, harmadik éve, hogy meghalt az atya. 1939 augusztus 26-án hűnyta le szemeit, hatvankilenc éves korában. De a lelke most is köztünk él! Üzenjetek neki pajtik. Mondjátok:

— Atya, most már tudjuk, hogy a te nagy Szív-családodban mi vagyunk a te kisgyermekeid, kedvenceid. A szívecskénket Mária néni odavitte — ha nem is tudtunk róla — a te búcsúzásodhoz és mi is megkaptuk akkor utolsó áldásodat!

Igen, pajtik, a Szív-anya elköltözött, de emléke, szelleme, áldása, tanítása köztünk maradt, hogy vezéreljen minket a Szent Szív zászlaja alatt.

XVIII. Fejezet

Az atya öröksége

Ezt a fejezetet mesével kezdem nektek pajtik, de a mese tanulsága már valóság lesz.

Volt egyszer egy szegény ember, aki halála előtt össze-
hívta fiait és leányait és így szólt:

— Három magocskát hagyok nektek örökségül. Ültes-
sétek el, vigyázzatok rá nagyon, mert nem is sejtitek, milyen
nagy kincset hagyok ezzel rátok!

A gyermekek sírtak, megköszönték és miután atyjukat
eltemették, engedelmesen elvetették a három magot, vigyáztak
rá, öntözték és íme, milyen nagy csoda lett a jutalmuk!

Az egyik magocskából virág sarjadt ki, de csodavirág.
Mert ez a virág beszélni tudott és ahányszor hozzámertek
az atya gyermekei, megszólalt:

— Az atyátok üzeni nektek . . . — és éppúgy el-
mondta atyjuk intelmeit, tanácsait, ahogy a gyermekük aty-
juk életében hallhatták.

A másik magocskából kis fácska lett, amely csodásan
sok gyümölcsöt hozott. Ahányszor leszedték, mindig új volt
rajta és olyan rengeteg sok, hogy a gyermekek boldogan
hirdették a csodát:

— Megélünk ebből az egy fácskából, sőt még a sze-
gényeknek is adhatunk bőven!

A harmadik magocskából lett a legcsodálatosabb. Szin-
tén fácska, de gyümölcs helyett aranyat, gyémántot, drága-
köveket termett, úgyhogy meggazdagodtak belőle az örökö-
sök. Hálás szívvel mondogatták:

— Milyen jó, hogy megbecsültük szegényen meghalt
atyánk örökségét!

Ez a mese példázza azt, hogy mit hagyott ránk örök-
ségül az atya, aki mint szegény szerzetes élt és halt meg.

Az első magocska a *saját szíve*, amit reánk hagyott.

Aki megtartja emlékében az atyát, az megtartja intelmeit is. Ez az egész könyv, ha figyelmesen átolvassátok, megmondja nektek a Szív-anya gondolatait, intelmeit. De egypárat még külön is kiemelünk.

— Minden katona gyakorlatozik évente. A Nagy Király katonái se mulasszák el a hadgyakorlatot — mondogatta a jó atya. Hadgyakorlat alatt „lelkigyakorlatot” értett, amiről már írtunk nektek. Évente pár napra visszavonulunk minden más gondtól és csak a lelkünkkel foglalkozunk. A „lelki fegyverekkel” gyakoroljuk be, hogy miképen lehetünk jobbak; miben hibáztunk eddig, hogyan használjuk lelki fegyvereinket hatásosabban Isten dicsőségére. A jó atya külön házat alapított lelkigyakorlatoknak, a népleányokat szerte küldte az országban, hogy a főtisztelendő uraknak segédkezzenek lelkigyakorlatokat adni, a kis pajtikát is belevonta a gyermek-lelkigyakorlatokba. Tekintsétek a Szív-anya örökségének azt, hogy ti is résztvesztek az évi hadgyakorlatokon és a felnőtteket is rábeszélitek, hogy ők is vegyenek részt minden évben lelkigyakorlaton.

A Szív-anya többi intelmeiből párat leírtak lelki gyermekei, ismerjétek meg ezekből néhányat szóról-szóra ti is: „Semmivel sem dicsőítjük meg úgy az Istent, mint az ártatlanul elviselt szenvedéssel.”

„Akit egyszer megfog Krisztus szeretete, az mindig arra gondol, mi tetszik Neki.”

„Jézus a kánai menyegzőn mutatja, hogy az apostol sohasem fog célt érni, ha nem viszi magával Szűz Máriát.”

„Isten nagyobb dicsőségére azt jelenti, hogy lássam mindig azt, ami a tökéletesebb és akarjam mindig azt tenni.”

„Az értelmesség annyi, mint önuralom, önfegyelmelés, önmehtagadás.”

„Az Isten irgalmasságának trónusa a gyóntatószék. Az irgalmasság tengere örök időkre. A főoltár után a gyóntatószéknek kellene legszebbnek lennie a templomban.”

„Az alázatos az Isten kedvence.”

„A betegek, bűnösök, szegények, elnyomottak, aztán a gyermekek állnak a legközelebb az Úr Szívéhez.”

„Ami naggyá tesz, az a bizalom Isten iránt.”

„Isten kedvencei az egyszerű, becsületes, őszinte lelkek.”

„Hazudik az, aki azt mondja, hogy ártatlanul szenved, hát sohasem hibázott?”

„Az Úr Jézus minden csúfolás, biztatás dacára ottmaradt a kereszten. Így kell kinek-kinek megmaradnia a maga keresztjén.”

„A szeretet lényege az áldozathozatal.”

„Az alázatosság a fa gyökere, virága az engedelmeség, gyümölcse a szeretet.”

„Semmi sem teszi az embert olyan nagyon hasonlónak, mintha másokkal jól tesz.”

„Az a helyes előkészület a szentáldozáshoz, ha az ember minél több szeretetszolgálatot visz magával.”

„A bizalom olyan, hogy ha megvan, nincs tekintettel Isten arra, hogy szent, közepes, bűnös vagy nagy bűnöstől jön — meghallgatja, mert le van kötelezve.”

„Az emberiség legnagyobb átká, hogy a jók gyávák, a rosszak bátrak.”

„Ha valaki másban mindig hibát lát meg, az rossz ember.”

„Annyi bölcsesség és boldogság van bennünk, amennyire Jézust ismerjük és szeretjük.”

A Szív-anya azáltal is ránk hagyta szívét, hogy emlékünken, kegyeletünkben tovább él. Igaz ugyan, hogy ha valaki meghal, mi nem tudhatjuk, hová került. A szentekről is csak sok-sok év után, amikor az Egyház szentté avatta őket, tudjuk biztosan, hogy az ég szentjei között ragyog a lelkük. De ha biztosan nem is tudhatjuk, azért jámbor, jó-ságos, szentéletű emberekről bizvást remélhetjük, hogy a mennyországban vannak. Ha pedig ott vannak, segíthetnek rajtunk imájukkal, sőt csodás imameghallgatást is eszközölhetnek ki nekünk. Több eset közül, amely a Szív-anya emlé-két örökíti meg, csak egyet mondok el nektek, gyermekek-nek, mert gyermekekről szól.

Egy budapesti édesanya írta meg, hogy nyolcéves fiacskája súlyos influenzába esett. Nem tudott kilábolni belőle, állandóan lázas volt és az orvosok is azt mondták a megtört szívű szülőknek:

— Nem tudunk rajta segíteni!

A szülők akkor hallottak Biró atya haláláról, aki lelki-atyjuk volt. A nagy Szív-apostolhoz imádkoztak. És képzel-jétek csak, a gyermeknek egyszerre elmúlt a láza, hirtelen meggyógyult, úgyhogy az orvosok is csodálkoztak rajta és azt mondták:

— Ez valóban csodás gyógyulás volt!

Kezelőorvosa ezt hivatalosan írásban is adta.

Amíg az Egyház ki nem jelenti hosszú vizsgálat után, hogy valóban csoda történt, addig azt biztosan és nyilváno-san nem hirdethetjük, de azért szabad benne bízni. Bízhatok ti is az atyában és ha valamelyik pajti tapasztalna rend-kívüli imameghallgatást, írja meg a Szív-családnak, A Szív ujsághoz vagy a Szívgárda Vezetőséghez. Mondjátok el szüleiteknek és más felnőtteknek is, hogy ki volt a Szív-anya.

A második magocska jelképezi a „bölcsék kövét”. Ebben a könyvben többször is megismételtük nektek, mit jelent a „bölcsék köve”. Azt a jószándékot, hogy mindent: ételt, italt, játékot, munkát — földet, állatot, pénzt, mindent, amivel a nagyvilágban dolgozunk van, megszenteljük. Azáltal, hogy rosszra soha nem használjuk, a Jézuskának ajánljuk fel és igyekszünk jót tenni vele. Akkor minden lelki arannyá változik. Azt is megmondtuk, hogy ezt a „böl-

csek követ" maga Jézuska adta nekünk kegyelmeivel. Tehát nem Bíró atya találta ki, de ő fedezte fel újra azok előtt az emberek előtt, akik itt a magyar hazában megfedkeztek róla. Ez tehát az ő második öröksége, ne feledkeztek meg róla, pajtikák! Ne vessetek meg semmit sem, ami a földön van, használjátok fel, de használjátok jóra: Isten nagyobb dicsőségére.

•

A harmadik magocska a legértékesebb: Jézus szentséges Szívének tisztelete. Az Úr Jézus adta nekünk. Ő maga jelent meg Szent Margit apácának és azóta is hirdette az egész világon sok buzgó pap és apostol által szent Szívének szeretetét és ájtatosságait. Magyarországon is hirdették és a hirdetők közül hazánkban a legnagyobb Szent Szív-apostol Bíró atya volt. Legnagyobb öröksége az ő állandó intelme, buzdítása, hogy nagyon szeressük Jézus Szívét, buzgón végezzük el a Szent Szív-ájtatosságokat, apostolkodjunk a Szent Szívért, terjesszük Jézus Szíve tiszteletét, küzdjük ki, hogy Magyarország Jézus Szíve országa legyen! És hogy Krisztus Király uralkodjék mindenütt: ne csak a templomban, hanem a családban, munkahelyeken, mindenütt . . . mindenütt . . .

— — — — —

Íme, pajtik, ez a három a Szív-atya öröksége. Zárjátok szívetekbe, használjátok fel a lelketek javára, családotok javára, a haza javára — és Isten nagyobb dicsőségére!

Befejezés

Kedves kis Olvasóim, minden valamirevaló katona tudja, nemcsak azt, hogy ki a királya, ki a fővezére, hanem azt is, ki a csapatának generálisa. Minden valamirevaló kis cserkész is meg tudja már mondani, hogy ki volt a főcserkész, pedig az messze Angliában élt és halt meg. Bizony szégyen volna, ha a Jézus Szíve-tisztelők magyar lelki seregének harcosai, köztük a kis szívgyárdisták is, ne tudnák, hogy ki volt csapatuk vezére; szerető atyjuk: Péter Biró, a jó Szív-atyja.

A mi Nagy Királyunk az Úr Jézus szerető Szívével és fővezérünk a szentatyánk, a pápa. A mi magyar csapatunk vezére pedig Biró atya volt. Azért írtam meg nektek ezt a könyvet is, hogy azok, akik személyesen már nem ismerték a jó atyát, most e könyvből megismerjék, megszeressék és hirdetni tudják:

— A magyar Szent Szív-hadsereg vezére a Szív-atyja volt: Péter Biró Ferenc és most is őt tartjuk lelki vezérünknek!

A Szív-anya gyermekeinek éneke

A Szív-anya a mi vezérünk,
Utána! Rajta pajtikák!
A Szív-anya tanított arra,
Hogy szép, nagyon szép a világ.
Hiszen mindent Isten teremtett —
Használjuk fel, amit adott,
A földgörgyből drágakő lesz,
Ha szeretettel forгатod.

Lelki arannyá válik minden,
Ha nem használod bűnre fel
És mindent Istennek ajánlasz
Érte égő szeretettel.
Szorgos legyen kezed munkája,
Vidám legyen a kacajod —
Isten nagyobb dicsőségére
Mindezt te felhasználhatod.

Amit szerzel vidám munkáddal,
Amit boldogan jót teszel,
Titkos imával a szívedben
Jézuskának ajánlod fel:
Lelki arannyá válik mindez,
Csak egy kell hozzá: szeretet —
Szeretet-lángot kaphatsz, hiszen
Jézus szent Szíve ad neked!

A Szív-anya tanított erre,
Utána — bátran pajtikák!
Jézus Szíve szeretetében
Fakadjon utunkon virág.
A Szív-anya kis seregében
Harcoljunk bátran mind együtt,
Küzdjük ki a Szent Szív uralmát,
Ahová lépünk, mindenütt!

Tartalom

Előszó	3
Első rész: A pajti	7
I. Fejezet: A bölcsek köve	9
II. " Ferike	15
III. " Az erdők fia	21
IV. " A nagy kópé	29
V. " A kisdíák	35
VI. " A riadó	41
Második rész: A harcok	49
VII. Fejezet: Első harcok	51
VIII. " A nagy felfedezés	59
IX. " Döntő ütközet	67
X. " A hős	75
XI. " Próbákön át	83
XII. " A vezér	91
Harmadik rész: Az atya	97
XIII. Fejezet: A „Szív-anya”	99
XIV. " Az atya gyermekei	108
XV. " A nép atyja	118
XVI. " A pajtik atyja	127
XVII. " Az atya búcsúja	137
XVIII. " Az atya öröksége	144
Befejezés	149
A Szív-anya gyermekeinek éneke	150

Az életrajzban foglaltakkal nem akarjuk megelőzni az Apostoli Szentszék döntését, amelyhez mindenkor gyermeki hódolattal igazodunk.

